Gheorghe Andreica

Gheorghe Andreica

„MASACRAREA STUDENŢIMII ROMÂNE”

Cuvânt înainte.

Oculta comunistă – pe lângă falsificarea trecutului nostru istoricşi-a propus să falsifice şi istoria viitoare. În acest scop a confecţionat documente false destinate arhivelor, viitorii cercetători ai istoriei urmând să le ia drept autentice. Actele primare false constau în declaraţii smulse victimelor prin torturi inimaginabile.

Editura „Vremea” s-a şi grăbit să publice un volum masiv, „Memorialul ororii”, cu asemenea „documente”, contrafăcute de Securitate sub teroare.

În asemenea condiţii numai mărturiile supravieţuitorilor pot constitui izvoare autentice, pe baza cărora să se scrie istoria adevărată.

Iată de ce, împreună cu Octavian Voinea, ne-am propus să strângem cât mai multe mărturii de la sutele de supravieţuitori ai închisorilor comuniste.

Am început cu perioada de după 15 mai 1948, deoarece aceasta a fost cea mai fierbinte şi cea mai importantă. Atunci, Oculta comunistă a hotărât nimicirea Legiunii „Arhanghelul Mihail”, cea mai numeroasă şi puternică formaţiune de luptă a tineretului conştient, capabilă să facă opoziţie eficientă bolşevizării ţării.

Iniţial, acest capitol (dedicat răstignirii tineretului român) a purtat titlul de „Eli, Eli, lama sabcctani?” (Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce M-ai părăsit?).

Octavian Voinea – ca martor ce a trecut prin miezul de foc al acestei grozăvii satanice – mi-a relatat verbal episoadele aşa cum i-au venit în minte.

Doi ani a durat înregistrarea mărturiilor, transcrierea lor de pe banda magnetică, aranjarea în ordine cronologică şi stilizarea de la limbajul vorbit la cel scris.

Când totul a fost gata o boală nemiloasă a început să roadă în trupul bravului camarad martir Octavian Voinea.

Cu un ultim efort de voinţă Tavi Voinea a ascultat citirea de către mine a mărturiei relatate de el şi a făcut corectura necesară.

În grabă mare, lucrând zi şi noapte, am mai strâns multe mărturii ale victimelor supravieţuitoare, intercalându-le la locul potrivit în lucrare. Astfel, la sfârşitul lunii mai 1994, lucrarea cu o întindere de aproximativ 1.000 de pagini a fost terminată.

Năpraznică boală nu i-a permis lui Octavian Voinea să mai citească manuscrisul completat cu celelalte mărturii, n-a putut nici măcar să-l asculte în lecturarea mea. La 20 iulie 1994, temerarul legionar OCTAVIAN VOINEA, a încetat din viaţă la vârsta de 72 de ani.

*

Din cauza lipsei mijloacelor financiare am fost nevoit să reduc lucrarea, eliminând celelalte mărturii. Am eliminat chiar şi din mărturia lui Voinea acele episoade care nu se refereau direct la distrugerea studenţimii române.

*

Făcând un sondaj, am constatat că peste 95% din românii care se declară creştini convinşi de rit ortodox, greco-catolic sau romano-catolic nu cunosc ce înseamnă „Eli, Eli, lama sabactani?” Din această cauză am schimbat titlul iniţial al cărţii în: „MASACRAREA STUDENŢIMII ROMÂNE”
29 aprilie 1995

PITEŞTI (1)

De la tortură la zbucium.

Ancheta s-a terminat. Rănile de pe trup s-au vindecat şi cu toate acestea eu mai eram încă ţinut la subsolul Ministerului de Interne.

În mod normal, ar fi trebuit să fiu liniştit. Dar iată că abia acum am început să-mi pun întrebările cele aducătoare de spaimă. În faţa ochilor minţii – din cale ţfară de trează, o categorie de evenimente pe care ar fi trebuit să la aprofundez înainte de arestare.

Tot ce a scos de la mine SSI-ul (Serviciul Special de Informaţii), prin groaznicele torturi la care am fost supus, n-a constituit mare lucru. Pe toate le cunoşteau anchetatorii şi încă mult mai bine decât mine.

Cu mult înainte de arestare am sesizat că ANDREI CORNEL DECEBAL, a cărui misiune era de a centraliza informaţiile pe ţară şi ale transmite mai departe, avea apucături de informator al Securităţii.

Bănuiala era vagă. Refuzasem să o analizez. Îmi ziceam că cel mai grav lucru este să bănuieşti pe cineva de trădare. Nu mi-am zis niciodată că a fi cu adevărat trădător e mult mai grav decât o simplă presupunere.

Ancheta a scos la iveală că serviciile de informaţii comuniste cunoşteau perfect toate activităţile noastre mult mai bine decât le cunoaştem noi cei care activam împotriva regimului. Toate acestea au fost posibile datorită plasării unui informator într-un punct cheie. Informatorul era ANDREI CORNEL DECEBAL, iar punctul cheie era centralizarea informaţiilor despre activitatea regimului comunist.

Securitatea a reuşit să-1 facă agentul ei. Cum?… Bănuiesc. Dar, pentru că n-am nici o dovadă certă, nu voi vorbi despre aceasta.

Nopţile îmi erau albe. Tresăream şi mă trezeam din somn. Îl aveam în faţă mereu pe acest trădător în diferite posturi, Imagini cărora nu le-am dat – la timpul lor – nici un fel de importanţă, acum îmi apăreau în faţă cu o limpezime

inimaginabilă. Toate mă apostrofau, toate îmi reproşau. Simţeam că înnebunesc.

În toiul acestui zbucium am fost mutat In altă cameră cu instalaţii salutare interioare, un fel de „garsonieră” de puşcărie. Acolo mai era o persoană care s-a recomandat cu numele de „Petrescu”. După câteva discuţii cu ortacul de celulă m-am dumirit că individul nu era altul decât ConstantinTitel Petrescu, preşedintele Partidului Social Democrat Independent din România.

La început n-am vrut să-i spun că sunt legionar. M-a descoperit el după vdtebularul pe care-l foloseam.

Ca de obicei, mai întâi i-am povestit toate păţaniile de la arestare până la zi. Titel Petrescu a făcut la fel. Printre altele, mi-a povestit un episod care mă interesa direct pe mine:

— Amice, în această cameră a fost introdus un individ pe nume Andrei Cornel Decebal. Acest individ avea un regim alimentar deosebit de bun, primea mâncare de restaurant servită la tava. Scria continuu şi la intervale de o zi sau chiar mai des preda hârtiile.

Sute de pagini a scris cât timp a stat cu mine în cameră. Eu am încercat să-i atrag atenţia să nu pomenească nume de persoane ca să nu le vage m puşcărie. Elmi-a răspuns să-mi văd de treburi că ştie el ceface. Sunt convins că este un colaborator al securităţii…

La auzul acestor lucruri, tot zbuciumul ce mă frământa s-a volatilizat. Bănuiala a devenit siguranţă. Da, l-au arestat şi pe Andrei Cornel Deccbal ca noi ceilalţi să nu bănuim nimic…

Anchete dubioase.

Începură din nou să mă scoată la anchetă. Interesant era că au apărut anchetatori noi, pe care nu-i cunoşteam. Anchetatorul – în fiecare zi altul – îmi ţinea câte un discurs ce nu avea nici un fel de legătură cu problemele anchetei. Vorbea despre construcţia socialismului, despre fotbal, ba chiar şi despre femei fără să-mi pună vreo întrebare. La una

din aceste anchete mi se aruncă următoarea „pastilă”: Ce aş face dacă m-ar pune în libertate?

Am fost luat prin surprindere şi încercam să găsesc răspunsul potrivit. N-am mai apucat să răspund că a venit gardianul, mi-a pus ochelarii de tablă la ochi şi m-a coborât jos în celulă. (Anchetatorul avea sub masă un buton pe care apăsa dând semnalul să fiu dus la celulă. Şmecheria o cunoşteam de mult).

I-am spus lui Titel Petrescu ce mi-a zis anchetatorul. Acesta mi-a răspuns:

— Amice, dumneavoastră, studenţii şi tinerii, veţi scăpa repede din închisoare. Comuniştii au nevoie de puterile voastre şi de talentul vostru. Cu noi bătrânii au ei ce au… Eu ştiu prea bine că au fost arestaţi elevi, sudenţi, soţiile legionarilor, rudele şi prietenii lor, o mulţime de oameni nevinovaţi. Noi suntem prea aproape de Europa pentru a fi supuşi unei acţiuni de distrugere de către comunişti. S-ar protesta. Comuniştilor ie place crima cu caracter secret.

În ce mă privea, socoteam că ne ţin anume ca să ne prelucreze în vederea înfrânării altora, în cazul eliberării noastre. Cât de puerile erau toate aceste judecăţi se va vedea nu peste mult timp.

La o altă anchetă mi se propune (aşa, ca din întâmplare) dacă nu cumv a aş vrea să citesc. În sinea mea consideram că şi această propunere este tot o pregătire în vederea punerii în libertate.

— Da, vreau. Am răspuns eu mascându-mi gândurile.

Intrând în celulă cu un maldăr de cărţi comuniste în brafe voiam să mă arăt faţă de Titel Petrescu drept un naiv care abia atunci începusem asemenea lecturi, deşi eu le citisem pe toate, cu mult înainte, când eram încă liber.

Tâtel Petrescu mă prelucra artandu-mi latura negativă a literaturii şi ideologiei comuniste, aşa cum o înţelegea el, spre a nu rna lăsa influenţat şi captat.

Pe firmament apare noţiunea stranie a „reeducării”

Văzând că anchetatorii trăncănesc verzi şi uscate sau tac minute la rând, l-am întrebat pe anchetator ce au de gând să facă cu mine?

Mi-am dat seama că el tocmai această întrebare o aştepta şi începu astfel:

— Regimul comunist este atât de umanitar încât nu urmăreşte distrugerea individului ci recuperarea lui. Regimul comunist se călăuzeşte după principiul că şi deşeurile sociale pot fi recuperate. Cu atât mai mult nişte tineri de talia voastră, toţi oameni cu carte. Dar pentru aceasta, partidul trebuie să fie sigur că nu veţi mai fi reactivaţi. Împotriva celor care nu cedează, ca urmare a educaţiei primite în închisoare vor trebui luate măsuri de influenţare.

Îmi dădeam seama că va fi foarte greu să ne prefacem, să simulăm o schimbare a concepţiilor pentru a le scăpa din ghiare. Nu erau aceştia chiar atât de proşti.

Ceva nebulos vedeam în faţă, ca o ceaţă de rău augur. Departe, însă, de mine gândul să pot intui grozăviile ce vor urma.

Tăceam, Mi se tăiase graiul şi-mi dispăruseră ideile. Atunci, anchetatorul mi-a pus direct în faţă problema REEDUCĂRII maselor de legionari. Înainte de a da răspunsul am fost dus în cameră ca să mă mai gândesc.

I-am spus lui Titel Petrescu cu ce anume mă ispitesc. Titel Petrescu a căutat să mă convingă că s-ar putea să ne elibereze din închisoare, însă, va trebui să fim foarte atenţi spre a nu fi ademeniţi şi înşelaţi de comunişti.

Secretele reeducării.

Multe zile la rând am fost scos la anchetă. De fiecare dată tot alt anchetator. S-au perindat mai mult de zece. Fiecare din ei îmi ţinea câte un logos, un fel de monolog numai cu privire la reeducare.

Ne vor elibera, dar, mai întâi, trebuie să ne reeduce, întrucât Mişcarea Legionară şi-a educat membrii în spiritul

respectării ierarhiei şi a ordinelor şefilor, practicând fiecare în parte o autodisciplină de fier.

Masele de legionari – ziceau anchetatorii – nu gândesc, ci urmează orbeşte pe şefii lor. De aceea trebuie reeducaţi şi treziţi la realitate. Vor trebui să fie astfel educaţi ca să treacă total de partea regimului şi să se rupă de şefii lor legionari pană la denigrarea lor totală.

Încet-încet mă trezeam la realitate şi-mi dădeam seama că nu-i posibil să scăpăm din ghiara lor. Aici nu era vorba de a „te face prieten cu dracul până treci puntea”, ci chiar de a crede în el…

La un moment dat îmi zicea că Andrei Cornel Decebal a acceptat să participe la reeducare şi că studenţii vor fi concentraţi la închisoarea Piteşti.

Am rămas pe gânduri. Deci va trebui să mă alătur unui trădător nemernic spre a distruge tot ce am mai sfânt în mine, ba şi pe camarazii mei. M-am înfiorat şi m-am cufundat în gânduri.

Anchetatorul mi-a mai spus că alţi camarazi au refuzat categoric să discute ceva pe această temă. Mi-a spus-o sub formă de reproş. Eu însă tăceam. In aceste cazuri numai tăcerea e bună.

Arunci, anchetatorul începu să mă „gâdile”, flatându-mă că-s băiat inteligent şi că aş putea convinge pe mulţi de bunele lor intenţii. Simţeam cum o noapte stranie se apropia, un coşmar înspăimântător se contura.

Când anchetatorul vorbea, căuta să nu dea nici o importanţă religiei încercând să-mi insinueze că Securitatea este convinsă de deşteptăciunea mea, că are încredere în inteligenţa mea care prinde din zbor sublimele adevăruri ateiste.

Mă flatau că fiind şi militar de meserie n-aveam cum să fiu habotnic. Eu fiind un liber cugetător, pe cale raţională am ajuns la negarea obscurantismului religios. Securistul se grăbea să-mi dea răgaz pentru a răspunde. Vorbea el în

locul meu şi insinua că are o încredere deosebită în inteligenţa mea.

Cu tot pericolul de a lua o atitudine – oricare ar fi fost ea – i-am pus următoarea întrebare:

— Cum se va proceda?

— La timpul potrivit vi se vor da indicaţii.

Din toate aceste monologuri ţinute de securişti s-a conturat că Andrei Cornel Decebal şi-a asumat rolul de a conduce activitatea de reeducare a studenţilor la închisoarea Piteşti…

Insinuau că datorită tergiversării mele, Andrei Comei Decebal a luat locul întâi şi că ar trebui să grăbesc pasul în această cursă. Apoi, cu un aer filosofic şi familiar, a adăugat:

— Ai putea fi de mare folos regimului comunist şi deţinuţilor dacă ai colabora cu Andrei Cornel Decebal.

Mă simţeam ca prăbuşit într-o prăpastie. Aveam impresia că am fost prea curios şi am pus prea multe întrebări. Răspunsurile anchetatorului parcă rn-ar angaja şi pe mine. Mi cuprinde panica. Încercând sa o dreg cumva, le-am pus următoarea problemă:

— Cum poate un om cu carte să accepte o asemenea propunere ca bună când el este ţinut prizonier, torturat şi într~o izolare totală faţă de familia lui şi faţă de libertatea propriu-zisă.

Începu să mă întreţină cu momeli ieftine:

— Veţi primi pachete de acasă, corespondenţă, veţi avea un tratament omenesc.

— Asta înseamnă un proces de lungă durată. Apoi cum poţi convinge oameni care au multă carte şi educaţie că este ceva alb când ei văd bine că este negru?

— Veţi vedea tot acolo. Avem noi mijloace de convingere. O dată ce vă veţi angaja în acest proces – pe care noi îl facem cu bune intenţii -nu veţi mai putea da înapoi. Un lucru trebuie să finefi minte, acesta fiind cel mai important: INIŢIATIVA TREBUIE SĂ PARĂ CĂ A PORNIT DE IA VOI,

NU DE LA SECURITATE. Apoi a adăugat: Numai astfel, numai în acest caz, foştii voştri camarazi vor veni în jurul vostru.

Am ameţit de cap şi am rămas cu gura căscată. Cred că un minut sau două nici n-am clipit din ochi…

Anchetatorul a sesizat spaima ce a pus stăpânire pe mine şi luându-şi o înfăţişare plină de afecţiune completă:

— Se întârzie puţin cu această metodă deoarece, mai întâi, trebuie să vă trecem printr-o procedură de condamnare juridică, dar care – vezi doamne-nu contează din punct de vedere politic, deoarece, niciodată condamnările politice nu au fost executate.

Zicea el, reluând ideea: Tu şi alţii ca tine va trebui să entuziasmaţi sufletele tinerilor faţă de această metodă ca aceştia să-şi dovedească întreaga onestitate şi aderenţă faţă de regimul comunist.

Îmi dădu a înţelege că vom putea să folosim orice metodă împotriva celor refractari, deoarece, aceştia nu sunt decât nişte duşmani ai dreptului la libertate al celorlalţi. Aceia sunt duşmani care se pun de-a curmezişul regimului umanitar-comunist de salvare a tineretului român şi de redarea lui societăţii.

Gata. Eram lămurit teoretic. Practic nu puteam intui cum se vor petrece lucrurile. Eram decis să nu mai pun nici o întrebare, Ştiam prea multe. Acest lucru putea să-i determine pe securişti să mă lichideze.

Eram nerăbdător să-l întâlnesc pe Andrei Cornel Decebal ca să-l iau la zor. Şi iarăşi îmi ziceam: Cum aş putea să iau la zor pe un trădător? Chiar şi cea mai inocentă discuţie pe o asemenea temă nu putea duce decât la o nouă trădare. Vai mie, tocmai acum când mă găseam în ghiarele lor. Am adoptat tăcerea şi bună a fost!

La Jilava, marea şi ultima întâlnire. Nedumeriri, întrebări şi sfaturi.

Am fost condamnat, în total, la 65 ani închisoare, urmând să o execut pe cea mai mare, care era de 25 de ani muncă

silnică. Astfel garnisit am ajuns la închisoarea Jilava pe data de 5 ianuarie 1949, într-o cameră mare din Reduit.

Acolo am întâlnit lotul lui Valeriu (Vică) Negulescu (comandanat legionar) împreună cu Nelu Rusu, Mircea Nicolau, Titi Cristescu, Tcaciuc şi alţii.

Dintre vechii legionari l-am întâlnit pe Radu Mironovici, cel care a fost prezent la înfiinţarea Legiunii alături de Corneliu Zelea Codreanu.

Iată-l şi pe Costache Oprişanşeful Frăţiilor de Cruce pe ţară. Oprişan era un pedagog de talie mare. Era cult şi inteligent, la care se adăuga o modestie blândă şi plăcută. Mult timp va trebui să treacăpânâcând dinrândurile tineretului român se va ridica o asemenea valoare. Era prezent şi Gheorghe Calciu-Dumitreasa – şef de grup al Frăţiei de Cruce de la Facultatea de medicină din Bucureşti.

Nuti Pătrăşcanu, plin de neastâmpăr, era prezent şi el…

În sfârşit, îl văd şi pe Andrei Cornel Decebal. Era condamnat la muncă silnică pe viaţă de unul singur, deşi în mod normal ar fi trebuit să fie în acelaşi lot cu mine. Condamnarea lui era suspectă.

Andrei Comei Decebal făcea o notă discordantă. Noi toţi ceilalţi eram atât de vlăguiţi încât abia ne ţineam pe picioare după lunga înfometare şi grelele torturi ia taie fusesem supuşi. Ei avea o faţă buhăita de trai bun şi lipsă de efort fizic.

Nu m-am apropiat de dânsul. In schimb i-am relatat lui Vică Negulescu, cine este Andrei Comei Decebal. Faţa de ceilalţi am păstrat un secret desăvârşit.

Securitatea, prin agenţii săi, a răspândit zvonul despre reeducare, dar în sensul aplicării unui regim mai omenos. El va consta doar dintr-o îndoctrinare rapidă. Cu toţii îşi puneau problema dacă tinerii vor putea să accepte să-şi otrăvească sufletele cu murdăria materialului ateist-marxist.

Dintre toţi câţi eram în cameră, Nuti Pătrăşcanu se agita cel mai mult în jurul lui Vică Negulescu. Îi cerea sfatul că ce

ar trebui să facă în cazul când studenţii vor fi supuşi unui regim de reeducare.

Vică Negulescu răspundea oricui îi punea această întrebare astfel:

— Sunteţi oameni maturi. Aveţi între voi oameni deosebiţi de capabili. (Se referea la Costache Oprişan şi la Gheorghe Calciu-Dumitreasa)… Aveţi destulă experienţă ca să vă descurcaţi pe loc când se va pune această problemă. Ce sfaturi v-aş putea da eu, când nimeni nu ştie despre ce ar putea fi vorba?! Vică Negulescu nu voia să dea nici măcar o sugestie în această privinţă.

N-am stat mult împreună. Primul lot care a plecat din Jilava a fost a lui Vică Negulescu, cu destinaţia Aiud. La câteva zile după plecarea Lotului Vică Negulescu, am pleca şi noi studenţii, cu destinaţia Piteşti.

Sfârşitul misiunii unui trădător.

Ajunşi la Piteşti, ne-arn dat seama că puşcăria era aproape goală. Practic, noi constituiam prima clientelă a acestei închisori. Au mai sosit cu câteva zile înaintea noastră un lot de studenţi legionari, arestaţi prin anii 1941-1942 de regimul generalului Antonescu. Dintre aceştia reţin numele următorilor: Valeriu Gafencu, Pavel Mârza, Constantin Dragodan, Ion Ianulide şi încă câţiva. Mai era şi un naţional-ţărănist, condamnat la muncă silnică pe viaţă, pe nume Steanţă, care a făcut parte din Gărzile Iuliu Maniu. La câteva zile după sosire s-a făcut o nouă repartizare în camere, în funcţie de calificatival pedepsei. Munca silnică şi temniţa grea au ocupat coada T-ului la etajul I, iar închisoarea corecţională -aripile T-ului. La parter erau încarceraţi studenţii necondamnaţi, respectiv, lăgăriştii.

Pentru început regimul de închisoare mi s-a părut destul de blând. Eram scoşi la plimbare de două ori pe zi, o dată dimineaţa şi o dată seara. În curte eram lăsaţi liberi să luăm legătura unul cu altul. Nu exista nici o interdicţie de a vorbi între noi. Am profitat de această ocazie ca să-l iau la rost pe Andrei Cornel Decebal cum de şi-a permis să dispună de

viaţa şi libertatea celorlalţi. Am fost foarte prudent şi îmi controlam bine vorbele ce le rosteam. Îmi dădeam seama că ceilalţi nu cunosc secretele pe care le cunoşteam eu. În urma explicaţiilor date de mine şi ceilalţi camarazi l-au asaltat cu întrebările…

Andrei Cornel Decebal, cu un aer de şef, vorbea degajat ca şi cum n-ar fi auzit nimic. Dădea sfaturi cu caracter de dispoziţii:

— Trebuie să fim cât mai uniţi, să ne organizăm acum într-un comandament şi să luăm legătura cu grupurile încă nearestate. Să colectăm date în privinţa depozitelor de muniţii şi asupra cetăţenilor ostili regimului Comunist, care ar putea fi încadraţi în luptă în afara zidurilor închisorii. Lăsa să se înţeleagă că el deja a şi stabilit o asemenea legătură cu exteriorul.

Ne vorbea nouă de parcă am fi fost căzuţi din lună şi nu am fi fost cu picioarele pe pământ ca să ne dăm seama că tot ce spune nu erau decât gogoriţe şi ademeniri ce-şi aveau temeiul în încrederea reciprocă şi educaţia noastră. Cu excepţia mea, toţi ceilalţi îl considerau om integru.

Auzindu-l vorbind astfel, spaima şi groaza îmi pătrundeau prin toţi porii pielii. Aceste lucruri erau de-a dreptul absurde. Dacă ele ajungeau la urechile Securităţii, doar ca simple planuri teoretice, era suficient să fim luaţi din nou la anchetă şi zdrobiţi definitiv fizic şi moral.

N-am rezistat şi intervenind i-am retezat-o astfel:

— Aceasta este o cursă pe care ne-o întinde Andrei Cornel Decebal şi securitatea pentru ca noi să fim descoperiţi cu planuri ce numai într-o imaginaţie bolnavă îşi pot avea realizarea. Urmare a acestor discuţii putem cădea pradă unor noi torturi, trăgând după noi şi pe alţii care n-au nici o vină. Chiar acum când noi vorbim degajat în mijlocul curţii, de undeva de Ia vreun geam, s-ar putea să fim supravegheaţi.

Zicând acestea, m-am rupt de grup văzându-mi de plimbare de unul singur.

Tonul meu hotărât, plin de supărarea nevindecabilă pe care o aveam împotriva acestui om, i-a făcut şi pe ceilalţi să-l suspecteze, Astfel, acţiunea lui Andrei Cornel Decebal de a ne distruge a doua oară a eşuat.

Eu eram sigur că acest individ avea misiunea de a ne instiga la fapte necugetate şi prinşi asupra faptului să fim din nou zdrobiţi şi numai apoi să înceapă reeducarea.

Pe data de 25 martie 1949, cu urechea cea bine formată a deţinutului, am interceptat zgomote şi şuşoteli bine mascate în celula lui Andrei Cornel Decebal. Pleca din închisoare. N-a mai fost întâlnit de nimeni prin închisorile ţării.

Târziu de tot, după revoluţia din 1989, am interceptat o veste vagă… Că ar trăi la Buenos-Aieres într-un anonimat total.

Este singurul caz cunoscut când un agent al Securităţii a fost pus în libertate după îndeplinirea misiunii. De regulă, aceştia erau lichidaţi sau folosiţi în continuare prin închisori ca informatori.

Despre închisoarea Piteşti.

Închisoarea este situată undeva la marginea oraşului. Zidul exterior se află la o distanţă destul de mare de clădirea închisorii (spre deosebire de celelalte locuri de detenţie din ţară).

Se putea observa că dincolo de zid există un drum şi pe marginea drumului erau casele oamenilor, iar mai spre dreapta se vedea câmp liber.

La începutul Perioadei Piteşti regimul părea blând, doar că mâncarea era extrem de slabă. La limita supravieţuirii.

În celule nu existau tinete pentru necesităţi fiziologice, decât nişte hârdaie mai mici pentru urinat. Pentru cealaltă necesiate fiziologică şi pentru spălat pe faţă eram scoşi de două ori pe zi – o dată dimineaţa şi o dată seara – la toaleta din capătul coridorului, unde există un WC turcesc şi robinete din care curgea apă pentru spălat. Acestor ieşiri din celule li se ziceau Ieşire la program.

Gardienii nu manifestau o vigilenţă deosebită, la program deschideau mai întâi toate uşile iar apoi din capătul coridorului supravegheau strigând: Celula numărul… Ieşi la program, şi tot aşa, în continuare până ce termina cu întreg etajul.

Când urma să se închidă uşile, gardianul nu se deranja să mai ia coridorul de la un capăt la celălalt, ci striga la un deţinut care intra în celulă venind de la program: Mă, tu acela, trage zăvorul la celula nr…

Cu această ocazie mai făceam schimburi de informaţii între noi dintr-o celulă în alta. A doua zi, la programul de dimineaţă sau cel de seara, reveneam fiecare în celula noastră doldora de veşti noi de la cei proaspeţi arestaţi sau proaspeţi veniţi la închisoarea Piteşti.

Acest regim a durat câteva luni. După aceea s-a instaurat o stricteţe nemaipomenita, o stricteţe drăceasca.

O fată la orizont.

La un moment dat, după lăsarea întunericului, la unul din geamurile caselor de dincolo de zidul exterior au apărut nişte semnale luminoase, pe care studenţii din partea aceea a închisorii le-au interpretat drept alfabet ce trebuie descifrat. Dar iată că au apărut semnalele şi ziua la ore fixe.

Era o fată care făcea semne cu nişte fanioane în alfabetul pe careâl foloseau oarecând ostaşii şi cercetaşii. Prin acele semnalizări ni se comunica: „Rezistaţi, în curând veţi fi eliberaţi „. Din unele celule s-a dat răspunsul că „Moralu-i ridicat şi flăcăii sunt pe poziţii de luptă”.

Valeriu Gafencu – tânărul cel mai pur al acestei închisori – era de părere că nu trebuie să se răspundă la nici un fel de acţiuni de acest fel. Dar noi, ceiproaspăt arestaţi, i-am întors-o zicându-i:

— Întrucât încă n-am pierdut acea calitate de luptători, care te face să acţionezi mereu, ne implicăm în toate. La urmă, când acele calităţi vor scădea în intensitate, ne vom retrage şi noi în post şi rugăciuni.

Acesta a fost răspunsul nesocotit pe care i l-am dat noi, cei mai proaspeţi arestaţi. Dar, orice am fi făcut, ori într-un fel, ori în altul, soarta noastră era pecetluită. De acest lucru nu ne-am dat însă seama pe vremea aceea.

Într-o zi dispăru şi acea arătare de la geamul de dincolo de ziduri…

Domnişoara Cartojan.

Prin crăpăturile uşii se vedea în direcţia unei uşi de la etajul II precum şi pe coridorul aceluiaşi etaj.

Acolo am observat o persoană civilă care făcea paza arestaţilor. Toţi arestaţii erau în haine civile şi arătau bine la faţă.

Acesta era „depozitul” SSI-ului. Niciunul din cei arestaţi nu era legionar şi nici nu era condamnat, ci în curs de anchetă.

În ultima celulă de pe coridor era încarcerată şi o fată. Am aflat că numele ei era Cartojan… Unii din studenţi ziceau că tatăl său era profesor universitar, autor de tratate şi manuale şcolare.

Pe această fată o folosea comisarul (paznicul civil) ca planton pe secţie, ca pe un fel de ajutor al său. Pentru aceasta, fata avea deschisă uşa celulei tot timpul zilei.

Mult ajutor ne-a dat nouă, celor oropsiţi, domnişoara Cartojan.

Trişându-l pe comisar, ne trimetea tot ce putea. Ne da pâine, ţurţoi, uneori ziare, ba chiar şi ţigări spre bucuria celor înrăiţi în acest viciu.

Atunci, la început, era destul de simplu de dat aceste ajutoare. Curăţenia pe coridoarele unde erau încarceraţi studenţii se făcea de către studenţi. Totul era să nu te vadă gardianul sau comisarul, Pândind prin crăpătura uşii cu ochii după domnişoara Cartojan, mi-a fost dat să văd o mulţime de personalităţi politice care erau încarcerate la etajul II.

Am reuşit să-l identific pe Anton Alexandrescu – fost disident al P. N. Ţ. (Partidul Naţional Ţărănesc condus de

Iuliu Maniu), Vinograski – subalternul lui Titel Petrescu şi pe Lucreţiu Pătrăşcanu, în celula căruia de multe ori l-am văzut intrând şi ieşind pe Ţurcanu.

La ora aceea nu-l cunoşteam pe Ţurcanu decât din descrierile altora şi din ce se comunica prin morse.

Ghemul de sfoară.

La un moment dat, gardianul găseşte – nu ştiu pe unde – un ghem de sfoară destul de mare. Era un obiect deosebit de periculos şi interzis pentru deţinuţi. A pus ghemul de sfoară pe măsuţa din capătul coridorului şi apoi a scos, celulă după celulă, pe tineri la plimbare. Unul dintre tineri i-a furat ghemul.

Treaba era gravă. Ca să facă percheziţie el de unul singur, pe întreg celularul, era peste putinţă. Aceste operaţiuni se organizau de conducerea închisorii, nu de orice pârlit de gardian. Nici să raporteze superiorilor nu-i dădea mâna, deoarece, pentru o astfel de neglijenţă putea să fie dat afară din serviciu…

Aşa că s-a adresat celor care erau şefi cu autoritate asupra deţinuţilor. M-a rugat şi pe mine, dar am ridicat neputincios din umeri.

Cu mine în celulă era şi Valeriu Gafencu – persoană deosebit de respectată de toţi deţinuţii, ba chiar şi de către personalul administrativ. L-a rugat şi pe el să caute ghemul şi să i-l înapoieze.

— Domnul gardian -îi zise cu glasul blând Gafencu – dacă a fost luat de un deţinut eu am să-l găsesc, dar pun nişte condiţii: să trec prin toate celulele secţiei ca dumneavoastră să nu vă daţi seama unde l-am găsit. După ce vi-l restitui să nu mă mai întrebaţi nimic.

— De acord, răspunse gardianul Georgescu Alexandru, înveselit şi plin de speranţe.

După ce Gafencu a parcurs toate celulele secţiei, i-a predat ghemul de sfoară gardianului.

Mare bucurie pe gardian dar şi pe noi, deţinuţii, pentru că aveam ultimele informaţii.

Gardianul Georgescu, bucuros de găsirea ghemului, mi s-a adresat în faţa lui Gafencu:

— Vezi Voinea că Gafencu m-a ajutat, în timp ce tu m-ai refuzat. Tu…

— Ştiu eu – eşti dintre cei „grei”, eşti din cei „explozivi”, eşti „periculos „.

— Domnule gardian, eu am lăsat explozibilul afară în momentul arestării.

— Mă, tu să nu crezi că eu sunt prost. Mi-a spus mie domnu „director „şi alţii la şedinţele noastre cine eşti tu. Ai vrut să fii prim-ministru.

Aceasta era încă o dovadă cum aceşti fii de ţărani naivi erau intoxicaţi cu ura împotriva fraţilor lor studenţi, falsificându-le conştiinţa în sensul că studenţii naţional-creştini sunt duşmanii clasei muncitoare.

Ce politică ai făcut, mă?

Din când în când, gardianul umbla prin celule cu liste în mană ca să-i întrebe pe deţinuţi care le este apartenenţa politică.

Repertoriul politic al gardienilor era foarte simplu; legionari, ţărănişti, liberali. Cu asta basta.

Într-o celulă erau închişi doi inşi care nici dânşii nu ştiau cărei grupări politice aparţin. Pe unul îl chema Fag Negrescu, iar pe celălalt Miron Petrovan. Ambii au fost condamnaţi pentru că au dat foc Liceului „Mihai Viteazul” din Bucureşti pentru a împiedica ţinerea unui congres al tineretului comunist (UAER).

Iată-l pe gardian venind cu o listă în mană ca să-i despartă pe deţinuţi pe „căprarii” partinice. Ţărăniştii la ţărănişti, liberalii la liberali şi legionarii la legionari.

Când a ajuns la celula celor doi, gardianul ii întrebă:

— Mă, voi ce politică aţi făcut?

— Să vedeţi domnu gardian, noi am dat foc la sala de spectacole a Liceului „Mihai Viteazul”…

— Ce foc, mă?! Lăsaţi-mă pe mine cu focul vostru de la inimioară, mie să-mi spuneţi ce politică aţi făcut?

— Păi… Păi. Noi nu suntem nimic.

— Cum mă nimic?! Chiar n-aţi făcut nimic! Doar nu vreţi să spuneţi că v-au adus aici degeaba, aşa de florile mărului

— Noi am dat foc…

— Lăsaţi-mă dracului cu focul vostru. Mie să-mi spuneţi ce sunteţi, din ce partid faceţi parte, e clar sau nu e clar?

— Nu facem parte din nici un partid. Noi suntem apolitici.

— Cum mă? Apo-pocliptici? Ce naiba o mai fi şi asta? Văd că sunteţi grei de cap şi nu mă înţelegeţi. Ia să vă iau eu altfel:

— Mă, eşti legionar?

— Nu.

— Eşti liberal?

— Nu.

— Eşti ţărănist?

— Nu.

— Atunci ce p… mătii eşti? Gata. Las' că vă iau altfel şi aflu ce-i cu voi. V-aţi ţăcănit rău de cap…

— Mă, liberal eşti?

— Nu.

— Ţărănist eşti?

— Nu.

— Atunci eşti legionar! Cu asta le trânti oblonul în nas şi trecu mai departe. Zadarnice au fost toate protestele lor.

Cu toate măsurile ce şi le-au luat de a evita compania legionarilor, ei n-au scăpat de „focurile reeducării”, ci au fost trecuţi şi dânşii prin aceleaşi furci caudine prin care au trecut legionarii.

Ultima „înviere” la poarta Iadului.

A sosit şi Pastele anului 1949. Se dăduse stingerea. „Săptămâna mare” a fost pentru toţi o perioadă de reculegere, de înălţare, de sporire a forţelor spirituale cum numai ruga şi postul în comun o mai pot aduce.

S-a făcut miezul nopţii şi clopotele bisericilor din oraş au bătut ceasul marii învieri a Domnului Hristos. De sub păturile sure şi uzate curgeau lacrimi fierbinţi pe feţele

descărnate de foame şi alte suferind, dar totuşi netede de tinereţe.

Pe drumul de dincolode zidul depărtatal curţii închisorii, sutede lumini înaintau încet duse de purtătorii lor, umbriţi de bezna întunericului… Deodată, dintr-o celulă oarecare se auzi acordul înălţător pe patru voci a cântatului dumnezeiesc „Hristos a înviat”.

Ca la comandă, întreaga închisoare a răsunat de cântecul învierii.

Caraliii, alarmaţi de cele ce se întâmplă, alergau pe coridoare, băteau la uşi încercând să stăpânească situaţia. Înjurau, amenințau, dar n-au îndrăznit să deschidă uşa niciunde.

Studenţii toţi erau în picioare. Cei de la etaj au văzut prin noapte cum luminile de dincolo de ziduri s-au oprit în loc. Atunci, din celule, studenţii au strigat cu glas tare la cei de afară:

— Hristos a înviat„. De dincolo de ziduri s-a auzit răspunsul populaţiei care se întorcea de la biserică cu lumânările aprinse: „Adevărat a înviat” şi lumânările toate s-au săltat în sus în semn de răspuns la salutul dumnezeiesc.

A durat această stare de efervescenţă maximă câteva momente, când, de la parter, un gardian mai inspirat a strigat cu glas tare:

— Hristosa înviat”!

— Adevărat ca-nviat” a răsunat răspunsul din cele aproximativ cinci sute de piepturi încă viteze.

— Ei, acum sunteţi mulţumiţi? Culcaţi-vă!

În felul acesta, gardianul Dina (căci i-am recunoscut vocea) a reuşit să potolească elanul tinerilor din noaptea învierii fără să se întâmple nimic neprevăzut.

Toată lumea s-a culcat mulţumită. A doua zi programul s-a desfăşurat normal ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat deosebit.

Scrisori şi pachete.

În urma multor proteste făcute de deţinuţi, am fost anunţaţi că avem dreptul să primim în fiecare lună pachete de la familiile noastre.

Munca silnică avea dreptul la un pachet cu alimente de 3 kG. Lunar, plus medicamente şi îmbrăcăminte.

Temniţa grea beneficia de opt kilograme alimente, plus medicamente.

Închisoarea corecţională beneficia de zece sau douăsprezece kilograme de alimente, plus celelalte…

După câteva zile de la anunţarea familiilor printr-o carte poştală au început să sosească pachetele. Îmi sosise şi mie.

Familiile noastre au recurs şi ele la o stratagemă a lor. Au trimis alimente în plus şi multă hârtie albă ca ambalaj.

Ai mei mi-au trimis două ouă roşii, dar nu de găină ci de gâscă.

Surpriza a fost alta. Tot ce era aliment în pachetul meu a fost aruncat într-un coş mare de alături. Eu am fost anunţat de gardian că munca silnică nu mai are drept la pachet cu alimente.

— Cine mănâncă aceste alimente? Am întrebat eu revoltat.

— Hoţii. Răspunse gardianul Ciobanu.

— Care hoţi? Am întrebat eu cu două înţelesuri. Studenţii care aşteptau la rând au zâmbit, dar gardianul, bolovan din naştere, n-a prea înţeles nimic din aluzia străvezie.

Mi-au dat cămăşile şi izmenele. Medicamentele mai „preţioase” le-au predat la infirmerie spre a fi verificate şi prescrise de doctor. Totuşi, drojdia de bere şi calciul gluconic m-i le-au aruncat în gamelă spre a le aduce în cameră.

Cei condamnaţi la temniţă grea şi la închisoare corecţională au primit alimente, însă mult diminuate. Au invocat faptul că între timp s-au modificat instrucţiunile.

Toate pachetele au avut şi scrisori de la cei dragi. Ne-a dat voie să la citim, iar apoi a trebuit să le predăm gardianului.

Treburile acestea mărunte, aparent fără semnificaţie, erau studiate cu ochi vicleni şi minţi satanizate spre a surprinde

efectele ce le aveau asupra tinerilor, pentru a face pasul următor în pregătirea masacrului ce va urma nu peste multe zile.

Drojdia de bere.

Când ne-au distribuit cărţile poştale ca să scriem acasă după alimente şi îmbrăcăminte, studenţii de la medicină ne-au sfătuit (prin morse) să cerem de acasă, în contul medicamentelor, drojdie de bere. Aceasta este foarte ieftină şi uşor de găsit. În plus, are avantajul că conţine multă vitamina „C" de care noi aveam atâta nevoie. În felul acesta toţi deţinuţii am scris acasă după drojdie de bere.

Aşa cum am arătat în capitolul anterior, calciul gluconic şi drojdia de bere mi le-au aruncat unul peste altul în gamelă, având voie să ie duc în celulă.

În timpul acela, în celulă eram patru inşi: eu, Eronim Coraşa E, Constantin Paragină şi losif V. Iosif.

Am pus gamelele cu „medicamente" pe pervazul ferestrei şi plini de emoţie am început să vorbim fiecare despre familia lui.

La un moment dat auzim zgomotele hârdaielor care aduceau mâncarea de prânz. Dintr-o dată toţi patru am întors capul privind spre gamelele aşezate cuminţi pe pervazul geamului. Nu ne venea a crede ochilor ceea ce vedeam: Conţinutul celor patru gamele s-a umflat şi a crescut ca o spumă gata-gata să se reverse peste marginile gamelelor, Ce-i de făcut? Timp pentru socoteli nu era. Ne-am dat seama că drojdia de bere a pus în fermentaţie rapidă zahărul din calciul gluconic.

Să-l aruncăm la tinetă? Nu ne înduram. Să-l lăsăm în gamele? În ce vom mânca?

Am decis cu toţii să mâncăm conţinutul spre a nu rămâne în pagubă apoi fie ce-o fi!

Abia am terminat de mâncat spuma cu bucluc că hop şi masa. Am înfulecat la repezeală şi poşirca de prânz, dar să vezi nenorocire… Numai după două-trei minute, am început

să ne umflam văzând cu ochii. Parcă cineva sufla aer în noi cu o pompă de mare capacitate. Simţeam că plesnim.

Ne-am întins toţi patru pe paturi dar, în continuare, ne umflam vertiginos. Unul din noi s-a ridicat în şezut şi făcu gârrr, a dat drumul la o râgâitură cât o târlă întreagă de porci, apoi a respirat uşurat. Se vedea că s-a mai desumflat puţin.

După primul a urmat al doilea şi apoi ceilalţi doi. Astfel toţi patru râgâiam câte una bună şi ne mai desumflam.

Am observat că atunci când stăteam întinşi ne umflam rapid, iar când ne ridicam în şezut râgâiam prelung. În felul acesta timp de vreo trei ore am tot făcut acest soi de mătănii originale până ce efectul drojdiei de bere a încetat şi furtuna din stomacuri s-a domolit. Cina ne-a găsit pe cei patru istoviţi la marginea patului, ca după o zi de coasă sau de plug.

Periuţe de dinţi.

Tot în acel pachet – care a fost primul şi ultimul – fiecare student a primit periuţă şi pastă de dinţi. Unele familii au introdus în tubul de pastă câte un bilet cu diferite informaţii.

Soţia unui student a făcut o imprudenţă: De teamă că primitorul nu s-ar fi gândit la biletul secret introdus în tub, a scris pe inventarul pachetului că are un bilet în tubul de pastă.

Norocul nostru al tuturor a fost că acel student a primit pachetul printre ultimii, când toţi ceilalţi au scos biletele secrete, le-au citit şi le-au distrus.

Conducerea peniteciarului s-a alarmat şi ne-a făcut o percheziţie generală. Ne-au tăiat toate tuburile cu pastă de dinţi. După această operaţiune ne-au confiscat periuţele de dinţi motivând că spălatul dinţilor este un obicei şi o prejudecată burgheză. Era şi aceasta o măsură de intensificare a terorii psihice.

Simulacru de vorbitor la închisoarea Piteşti.

Când am scris după pachete ni s-a permis să invităm familiile noastre şi la vorbitor. Unul pe lună. Ne mai stăruiseră să nu invităm familiile toţi deodată pe data de 1 iunie 1949, ci pe rând, în intervalul dintre 1-15 iunie. Vorbitorul trebuia să se desfăşoare într-un cadru civilizat, fără prea mari aglomerări.

Dar iată că pe data de 1 iunie 1949, dintr-o dată, fără nici un fel de explicaţie, vorbitorul s-a suspendat.

La distanţă mare, dincolo de zidurile închisorii, se vedeau aglomerări de oameni. Bărbaţi, femei, copii – membri ai familiilor noastre – umblau neliniştiţi încoace şi încolo ca să poată lua oarecum legătura cu copiii, fraţii, părinţii sau soţii lor închişi. Era peste putinţă.

A durat această situaţie câteva săptămâni. Se vedeau clar femei cu copii mici de mână care scrutau zarea spre închisoare dintre lanurile de grâu ce dăduseră în pârgă.

Din cauza depărtării nu era posibil să distingi figura cuiva. Totuşi, femeile făceau cu mâna către închisoare punând copii să strige cât pot de tare: Tata, tata… Seara, când vacarmul zilei se mai potolea, aceste strigăte se auzeau stins de tot, venite parcă de pe altă lume.

Am văzut şi patrule de soldaţi care-i alungau pe aceşti vizitatori îndepărtaţi de ţintă.

PITEŞTI (3)

Înăsprirea regimului de închisoare.

Din ziua fixată pentru începerea vorbitorului s-a instituit un regim de o stricteţe de neimaginat. S-au suspendat cărţile poştale şi s-au tăiat pachetele la toată lumea. Zeci de colonei şi alte grade superioare deschideau de dimineaţă şi până seara vizetele şi ne studiau. Am văzut şi multe persoane civile. Printre crăpăturile uşii am văzut-o de câteva ori pe Ana Pauker, spionând deţinuţii. Am mai văzut şi alte figuri cunoscute din portretele agăţate pe toţi pereţii instituţiilor şi care făceau parte din Biroul Politic al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc (Comunist) Român.

Doamne, oare ce urmează?… Oare ce pun la cale aceştia? Se auzeau duduind flăcările iadului prin apropiere şi totuşi nu ne puteam imagina cum este iadul în realitate.

Mie mi-a fost dat de Dumnezeu să mai aştept încă un an şi jumătate (spre norocul meu) până voi cunoaşte dezastrul. Altora – însă – le-a fost dat să-L cunoască mai din timp, spre nenorocirea lor.

Dezumanizarea (reeducarea) studenţilor a început pe data de 15 mai 1949, la camera 1 corecţie, prin atacul lui Ţurcanu şi al bandei lui asupra celor 20 de studenţi mEdicinişti din cameră. Atacul s-a dat în complicitate cu administraţia închisorii.

Timp de câteva săptămâni, studenţii au fost torturaţi zi şi noapte, fără întrerupere, până când, rând pe rând, au căzut. Creierele le-au fost şterse, ei au fost imbecilizaţi şi transformaţi în bestii, în roboţi, care executau ordinele lui Ţurcanu cu o conştiinciozitate şi fidelitate de neimaginat.

În felul acesta, Ţurcanu şi-a creat o echipă de aproximativ 20-30 de ajutoare cu care a distrus în continuare, în formă de avalanşă, pe toţi studenţii până la ultimul.

Cum până la intrarea mea în „focurile” reeducării mai este încă vreme lungă, în cele ce urmează voi relata tot ce cunosc despre închisoarea Piteşti, mai puţin dezumanizarea (reeducarea).

La „Casimca” Pitestiului.

O dată cu tăierea pachetelor, s-a făcut o nouă redistribuire a deţinuţilor în celule, după un plan şi un ţel precis, pe care noi deţinuţii n-am avut cum să-l ghicim.

Eu am nimerit în cameră cu Valeriu Gafencu, condamnat la 25 ani muncă silnică pentru activitate legionară. N-a făcut nimic împotriva regimului lui Antonescu.

Mai erau în aceeaşi cameră Traian Dumitrescu, zis „Matcă”.

Oamenii nu prea erau lămuriţi cu privire la ultimele zile ale celui de al doilea război mondial şi nici cu condiţiile în

care s-a semnat Tratatul de pace cu România, la Paris, în anul 1947.

Eu fiind ofiţer de meserie le povesteam tot ce ştiam, cu lux de amănunte. N-a fost suficientă ziua, ci am continuat şi noaptea, după stingere, timp de mai multe săptămâni.

Astfel, în una din aceste seri, cam pe la ora 23, eu vorbeam destul de încet, dar suficient de tare ca să fiu auzit de ceilalţi.

Aud deodată vocea directorului care strigă răstit la uşă:

— Care vorbeşti acolo mă?

Am tăcut chitic. Au tăcut şi ceilalţi trei din solidaritate cu mine. Numai că directorul insista, nu voia să abandoneze curiozitatea lui de a şti cine a vorbit. La insistenţele directorului, eu făceam semne disperate celorlalţi, mai ales lui Gafencu, care era stăpânit de o cinste imaculată de a nu minţi, de a fi pe linia adevărului şi numai a adevărului. În schimb, eu care ştiam că am de lucru cu Dracul, nu voiam să spun adevărul, căci lui Satan numai minciuna i se potriveşte. Atunci m-am prefăcut că mă trezesc din somn, întrebând: Ce? Ce e? Era o farsă total neconvingătoare.

— Care ai vorbit aici?

— N-a vorbit nimeni, i-am răspuns eu directorului.

— Las' că vă arăt eu vouă!

A doua zi, toţi patru am fost introduşi la „'Casimcă”

Era această „casimcă” o celulă întunecoasă şi fără geamuri situată la subsol şi era plină de apă împuţită şi de materii fecale. Aceste camere total insalubre aveau drept aerisire un fel de burlan prin care se auzea cum în curte se instruiau hoţii. Instruirea se făcea în spirit marxist. Li se băga în cap că ei sunt doar nişte victime ale sistemului capitalist. După fiecare cuvântare se porneau la cântat cântece revoluţionare comuniste.

Regimul alimentar era o jumătate de gamelă de apă caldă pe zi şi tot a treia zi o bucată de ţurţoi, echivalentul a 250 gR. De pâine.

Erau mai multe camere de pedeapsă la subsol. Cât am stat noi acolo toate au fost pline cu deţinuţi pedepsiţi. Din una se auzeau fredonându-se cântece legionare. Am recunoscut vocea studentului la medicină Gheorghe Suroiu.

Acolo, la „casimcă”, am interceptat semnalele, morse prin care se transmitea că în anumite camere se face reeducare, procedându-se la torturareacelor care se opun.

M-au lăsat indiferent toate aceste veşti deoarece nu aveau suport logic pentru mintea mea la data aceea… Mi se păreau fabulaţii ca orice poveste care se transmite din gură în gură. N-am înţeles atunci, dar voi înţelege nu peste mult timp când îmi va veni rândul…

După şapte zile de „casimcă” am fost aduşi iarăşi în celula din care am plecat. De atunci înainte am fost hotărâţi să fim cu ochii în patru, prudenţi, nu atât pentru noi cei trei, cât pentru sărmanul Gafencu care era extrem de bolnav şi a suportat cu greu cele şapte zile de pedeapsă.

Setea.

În una din zile s-au auzit hârdaiele hârşâind într-un mod deosebit din care rezulta că mâncarea trebuia să fie mai consistentă, nu apă chioară.

— E ceva gros, am concluzionat bucuroşi toţi patru deodată. Da, aşa a fost. Doar că a fost varză, nu arpacaş aşa cum am sperat noi.

De data aceea ne-a servit gardianul cu un polonic supraplin de varză, iar apoi ne-a zis: Dacă mai vreţi, vă mai dau. Am mâncat în grabă întreg conţinutul gamelei şi ne-am dat seama că varza era sărată peste măsură, era adevărată ocnă de sare. Cu toate acestea am luat şi un supliment. De acum eram satisfăcuţi că ne-am văzut măcar o dată cu burţile pline, Programul era ca imediat după masă să mergem la toaletă de unde se lua şi apă. Aşteptam să vină gardianul pentru a ne scoate la WC, dar de data asta nimic. Caraliul chiar plecase de pe secţie.

O sete cumplită a pus stăpânire pe noi după atâta saramură. Simţeam că ardem. Era o senzaţie insuportabilă.

Am început să batem în uşă. Mai băteau şi la alte uşi. Într-un târziu veni şi gardianul.

— Domnule gardian, daţi-ne drumul să luăm apă.

— Nu curge apa.

— Am mâncat saramura aceea şi ne arde setea mai rău decât focul.

— Cine v-a pus s-o mâncaţi? Apoi ne trânti uşa în nas, Ne-am dat seama că acţiunea de însetare deţinuţilor era dirijată. Ne-am tăvălit pe jos de sete, dar în zadar. Abia târziu de tot, spre seară, chipurile, a venit apa şi am fost scoşi la program.

Tot în noaptea aceea ne-am trezit în nişte strigăte stranii. Cineva chiuia şi striga cât îl ţinea gura: Caii mei, caii mei!… M-a cuprins un tremur de spaimă. Mi s-a oprit respiraţia. Am recunoscut vocea. Era vocea comandantului meu Nicolae Nedelcu, din Craiova. Târziu de tot am aflat că bietul Nedelcu şi-a pierdut minţile în timpul torturilor la care a fost supus de către Ţurcanu şi banda lui.

Cei trei colonei.

Am ajuns pe data de 16 decembrie 1949. Regimul era deosebit de aspru. Instituirea unui secret desăvârşit în închisoare presa asupra noastră ca o greutate zimţată ce se înfigea adânc în trup, producând o durere ce creştea cu fiecare clipă şi la cea mai mică mişcare.

O atmosferă grea de iad simţeam că ne cuprinde ca o nelinişte prevestitoare de mari dezastre.

Din diferite camere, de ici de colo, tot dispărea unul câte unul despre care era peste putinţă să mai auzim ceva. Semnalele morse funcţionau tot mai anevoie.

Dintre cei patru care eram în celula, Gafencu era grav bolnav. Tuberculos în ultimul grad, a ajuns să nu mai poată coborî din pat.

Am raportat în fiecare zi primului gardian, precum şi directorului de câte ori venea în inspecţie, situaţia lui Gafencu, care era mai mult un muribund.

Pe data de 16 decembrie 1949 auzim paşi mulţi şi greoi agitându-se în faţa uşii. Se auzeau şoapte şi întrebaţi. Uşa s-a deschis şi au intrat trei colonei, toţi trei deosebit de graşi. Păreau trei porci în preajma Crăciunului. Parcă erau umflaţi cu pompa. Se mişcau greoi şi apăsat, gâfâind şi legănându-şi osânza burţii în dreapta şi în stânga în ritmul mersului.

Ne-au întrebat pe fiecare de condamnare. Când le-am spus că sunt condamnat la 25 ani muncă silnică au făcut nişte mutre fariseice de falsă mirare şi compătimire. Cunoşteam figurile şi grimasele încă din timpul anchetei. Îndreptându-şi privirile asupra lui Gafencu, îl întrebă pe acesta:

— De cât timp eşti în închisoare?

— De opt ani.

Toţi trei s-au prefăcut că au amuţit de surpriză, iar unul din cei trei, cel mai borţos, a zis celorlalţi:

— Acesta trebuie să fie pus imediat în libertate!

Felul în care a spus-o ne-a convins oarecum că cei trei vorbeau serios.

Eu am încercat să le raportez acestor grăsuni despre regimul inuman la care suntem supuşi…

— Vorbeşte în numele dumitale nu şi al celorlalţi – mi-o tăie una din aceste uriaşe mogâldeţe.

— Cer revizuirea procesului şi îmbunătăţirea regimului de detenţie.

— Bine, bine. Da, se vor lua „ nişte măsuri „ şi pentru voi ceilalţi.

Cu o insensibilă perversitate ne-au convins că-i preocupă situaţia noastră în sensul îmbunătăţirii ei.

O carte poştală.

La vreo două zile după enigmatica inspecţie a celor trei colonei, gardianul ne aduse în celulă unelte de scris şi câte o carte poştală de fiecare. Părea o mare realizare. Aveam voie să scriem câteva rânduri prin care ceream familiei noastre îmbrăcăminte.

După zece zile Gafencu a fost singurul chemat la administraţie şi a primit pachetul cu îmbrăcăminte de acasă. Ceilalţi trei am tot aşteptat şi mai aşteptăm şi astăzi…

Sărmanului Gafencu i-au dat din acel pachet două perechi de indispensabili, două cămăşi şi încă ceva, printre care şi un prosop pe care mama lui a brodat cu aţă colorată mesajul cel mai sfânt ce-l poate trimite un părinte fiului iubit „TE PUPĂ MAMA. VALI”

Când Gafencu a dat cu ochii de mesaj, a strâns prosopul ghem, l-a sărutat îmbrăţişându-l la pieptul său uscat de suferinţe şi a izbucnit în plâns. Şi noi cei trei am plâns cu lacrimi fierbinţi, căci ne-am adus aminte de iubirea cea dintâi a mamei noastre.

Unde-i ceasul banditule, să-l scoţi imediat?!

Într-o după-amiază, când nesuferita foame ne îmboldea să ştim cât e ceasul şi cât mai este până ce vom primi poşirca ce purta numele de cină, unul se urcă pe calorifer să vadă cam cum stăm cu umbra, să stabilească ora după soare.

Ca o făcută, tocmai atunci îl aduse dracul pe gardianul Georgescu în vizetă. A deschis imediat uşa şi l-a întrebat ce caută la geam.

— Am vrut să văd cât e ceasul, domnule gardian.

— Scoate ceasul imediat şi dă-l încoace!

— Păi să vedeţi domnule gardian…

— Nimic, să dai ceasul imediat. Afară cu tine!

Bietul student – ştiind ce-l aşteaptă – încerca disperat să-i explice tontului că-i vorba de soare şi de umbră, dar netotul neînţelegând nimic îl soma pentru ultima oară:

— Scoate ceasul banditu-le!

Îl trânti cu faţa în jos pe coridor şi cu parul cu care se cărau hârdaiele începu să-i miluiască peste spate, peste dos şi pe unde se nimerea, cerându-i la fiecare lovitură să scoată ceasul.

La strigătele de durere şi disperare ale studentului veni şi comisarul de la etajul II precum şi directorul care se găsea

pe undeva prin preajmă, ca să afle ce anume „grozăvii” a putut face „banditul”.

Cei doi s-au dumirit curând de prostia gardianului şi astfel studentul a scăpat cu cât a încasat.

Foamea poate fi minţită, dar nu înşelată.

Foamea în închisoarea Piteşti a fost atât de crâncenă încât mulţi încercau tot felul de subterfugii numai ca s-o înşele.

Feliuţa de pâine, ca frunza de groasă, varia între 50 şi 200 de grame. N-a ajurrs niciodată să aibă 250 de grame -cât era raţia unui deţinut.

Dimineaţa se primea doar o ceaşcă de surogat de cafea, un fel de zeamă neagră fără zahăr, sau tot atâta terci. Deţinuţii prefereau terciul care era mai consistent.

La amiază se primea pâinea şi o zeamă de arpacaş sau fasole fără boabe. Uneori mai primeam zeamă de varză sau zeamă de cartofi. Seara se primea aceeaşi zeamă lipsită de consistenţă, dar fără pâine.

Iată cum încercam să minţim foamea crezând că amânşelat-o: Se grupau câte cinci până la zece inşi care dădeau terciul unuia singur să-l mănânce ca să se sature măcar o dată. Astfel unul câte unul era odată la cinci-zece zile sătul.

Un alt sistem era strecurarea printr-o cârpă a ceaiului de arpacaş sau fasole iar produsul mai vârtos era amestecat cu fărâmituri din coaja de pâine pe care o primeam. Din acest aluat se făceau chifteluţe mici de mărimea unei monede. Acestea se uscau şi înainte de a se mucegai se luau pe faţa limbii, aşa cum se ia cuminecătura la romano-catolici. Aceşti bănişori din aluat erau plimbaţi cu limba printre toate măselele ca fiecare din ele să aibă parte de acea bucurie. Făcând haz de necaz, studenţii au botezat aceşti bănuţi din aluat „pârjoale moldoveneşti”.

Alţii strângeau fărâmituri de pâine într-un ciorap pe care îl agăţau la capătul patului pentru „Vremuri grele”. Inventivitatea culinară atingea culmi nebănuite.

Pentru operativitatea servirii terciului dimineaţa, gardianul vâra hârdăul în ultima celulă ca să-l împărţim noi.

După împărţirea echitabilă într-o anumită ordine a terciului, mai rămânea pe doage şi pe fundul hârdăului ceva, puţin, dar care, pentru un înfometat conta mult. De aceea s-a instituit o ordine ca să-i vină fiecăruia rândul la curăţat hârdăul.

De multe ori, gardianul, ca să se distreze de nenorocirea în care eram, ne vâra câte un hârdău din care se golise terciul dar care fusese deja curăţat. Apoi el privea prin vizetă şi se amuza de necazul nostru.

În una din aceste ocazii, de pe priciul de sus, unul răzbit de foame, pierzându-şi controlul şi bunul simţ, a sărit de sus cu capul în jos drept în hârdău, fără să-i pese că-şi rupe gâtul sau să aibă ruşine că e altul la rând. Situaţia pentru noi ceilalţi a devenit penibilă, pentru că pierdeam respectul pe care gardianul trebuia să ni-l poarte în intimitatea sa. Atunci, în sinea mea cea simplă şi neexperimentată, mi-am zis că trebuie să-i dau acestuia o lecţie de bun simţ.

A doua zi dimineaţa, luându-l la rost pentru atitudinea nedemnă din ziua precedentă, i-am oferit terciul meu (ca să-l ruşinez în faţa celorlalţi)… Dar omul a primit frumos terciul, l-a sorbit cât ai zice „peşte” şi apoi mi-a restituit gamela goală şi linsă, fără să-mi zică măcar un cât de mic „merci”…

Astfel, în loc să-l învăţ eu minte pe el, m-a învăţat el minte pe mine în văzul tuturor.

Baia de la Piteşti.

Rufele murdare le spălam noi. Primeam fiecare câte o frunză de săpun, le muiam cu puţină apă, le săpuneam şi le lăsam aşa în gamela în care mâneam. Ajunşi la baie, le aruncam într-un jgheab în care se găsea apă şi până ce noi făceam duşul acestea se rauiau, iar când ieşeam de la duş le limpezeam.

Toate aceste operaţiuni durau atât de puţin încât dacă ne-ar fi privit un străin necunoscător cu siguranţă ar fi zis că

am dat în mintea copiilor şi ne jucăm de-a baia şi spălatul rufelor.

Într-una din acele zile de la sfârşitul anului 1949, în timp ce o serie de studenţi coborau de la etajul II în fugă spre baie, la un moment dat auzim un ţipăt, apoi toată acea ceată de oameni, în acelaşi galop, s-a întors înapoi. Baia pentru deţinuţi s-a întrerupt. Nu s-au mai auzit tropote de deţinuţi fugăriţi, nici de la etaj spre baie nici dinspre baie spre etaj. A început -în schimb – o serie de ciocănituri pe casa scării din capătul T-ului. Aceste ciocănituri au durat până spre seară, când baia pentru deţinuţi a fost reluată.

Când a venit rândul celulei noastre să meargă la baie, am constatat că golul ce exista pe casa scărilor de sus şi până la parter a fost îngrădit cu o plasă de sârmă. Ne-am dat seama că cineva s-a sinucis, aruncându-se cu capul în jos prin acest spaţiu destul de strâmt, dar prin care încăpea, totuşi, un om.

Târziu de tot, după ce toate s-au terminat, am aflat că victima acestui act de sinucidere a fost ŞERBAN GHEORGHIU, student la medicină veterinară. Noi, camarazii lui, îi ziceam „Sergentul”.

Ce s-o fi întâmplat la camera 4 spital?!

Era Ajunul Crăciunului sau în ziua de Crăciun a anului 1949 (precis nu-mi pot aminti), când priveam cu multă prudenţă pe geam spre camera 4 spital, care era situată în vinclu, pe aripa T-ului închisorii. Brusc am văzut obiectele de cazarmament zburând pe sus. Un praf enorm se vedea ridicându-se într-un vacarm de nedescris. Se auzeau şi gemete de oameni loviţi, Constatam că aceştia s-au încăierat. Apoi am văzut şepcile gardienilor şi se vedea cum loveau cu bâte şi cu răngi în deţinuţi. Ceea ce părea straniu era că vedeam lovind şi unii deţinuţi alături de gardieni.

Mi s-au părut atunci toate aceste un fel de joc de marionte la teatrul de păpuşi.

Ce naiba s-a întâmplat?! Au înnebunit aceştia aşa, pe nepusă masă?… Sau este efectul îndelungatei detenţii când

oamenii simt nevoia unei refulări a nervilor? Nici chiar aşa!

Priveam spre Gafencu care era în al optulea an de închisoare şi în loc să-şi piardă răbdarea câştigase una de sfânt. De nicăieri nici o informaţie. Totuşi, într-un târziu, din celula vecină, Dragoş Hoinic ne-a atras atenţia – prin morse – că ceva straniu se petrece la camera 4 spital. Până la urmă această întâmplare stranie a fost dată uitării. Am considerat-o o halucinaţie. Mult mai târziu voi afla că aceasta a fost una din marile agresiuni pusă la cale de administraţie şi Turcanu împotriva studenţilor. Tot înziua aceea ne-am despărţit şi de Valeriu Gafencu care a plecat spre Târgu Ocna, unde, nu peste mult timp, a murit.

Speranţa la dus, disperare la întors.

Putea să fie prin luna februarie sau martie 1950, când, într-o noapte, se auzi un mare vuiet pe coridoarele închisorii. Uşile se deschideau şi se auzeau tropote de oameni care ieşeau grăbiţi din celule. Era un lucru neobişnuitân timpul nopţii. Se auzeau cum gardienii dau dispoziţii răstite, dar în şoaptă, deţinuţilor.

Oricât de mare ar fi fost stricteţea în închisoare, ocazia era unică de a putea lua legătura cu vecinii prin morse. Prin calorifer s-a auzit semnalul că pe holul parterului este o comisie care selecţionează deţinuţi pentru Canalul Dunăre-Marea Neagră.

Am tresărit de bucurie şi speranţă. Asta-i salvarea!… Vom avea contact cu aerul liber, o mâncare mai bună, vom vedea soarele… Cu toţii vedeam numai acest aspect. Am uitat că stăpânirea a rostit public, prin gura Anei Pauker, că munca la Canalul Dunăre-Marea Neagră va fi un mijloc de exterminarea fizică a duşmanilor comunismului. Nu ne mai aminteam declaraţiile publice ale diferitelor personalităţi comuniste că „acest canal va fi cimitirul burgheziei româneşti”.

În noaptea aceea semnalele morse au funcţionat din plin, cape vremuri „bune”. Atunci ni s-a confirmat clar că pe secţia „corecţie” se aplicau torturi deţinuţilor. Cu stupoare

am luat cunoştinţă de acest fapt, dar nu puteam înţelege nimic. Imaginaţia nu-mi funcţiona decât până la un punct, apoi se oprea dezorientată. Creierul intra într-o fază de inhibiţie, după care urma o uitare totală.

Penitenciarul s-a golit – pur şi simplu. Am rămas numai noi cei de la munca silnică.

N-a durat nici o săptămâna această situaţie căci închisoarea din nou s-a umplut cu deţinuţi şi – culmea – chiar cu aceiaşi deţinuţi care plecaseră cu câteva zile mai înainte. Nu înţelegeam nimic… Am auzit o voce care se voia a fi mai reţinută:

— Bandiţilor, credeaţi că scăpaţi şi mergeţi la Canal să construiţi România legionară?! Partidul nu admite aşa ceva… Lată de ce aţi fost aduşi înapoi. Mai întâi vă veţi reeduca şi veţi scoate putregaiul din voi.

Aducerea înapoi a studenţilor ne-a cutremurat pe toţi cei de pe secţia muncă silnică. Simţeam că aici e vorba de o grozăvie bine pusă la punct, dar eram departe, foarte departe de a înţelege ce anume se petrece cu adevărat.

Studenţii din nou au fost trecuţi prin „moara” reeducării. Abia apoi, după vreo patru luni de torturi barbare, după ce s-a constatat că sufletele lor sunt complet distruse, s-au format din nou loturi care au fost trimise la Canalul Dunăre-Marea Neagră. Organizatorii masacrului erau siguri că o revigorare a conştiinţelor nu mai era posibilă.

PITEŞTI (4)

Pregătirea psihologica pentru marea dezumanizare.

Una din metodele de teroare era cea a necesităţi lor fiziologice. Nu intrai bine în WC că gardianul începea să strige cât îl ţinea gura să ieşi.

Eu, dintr-un simţământ de pudoare, la care se adăuga şi un mod personal de funcţionare a organismului, nu puteam să-mi fac necesităţile în cameră în hârdău spre a mirosi toată ziua acea duhoare insuportabilă de fecale şi urină în descompunere. De aceea am propus celorlalţi camarazi ca atunci când vom fi la WC să mă aştepte şi pe mine până ce

termin, chiar dacă gardianul strigă forţând nota. Ceilalţi camarazi m-au înţeles şi au promis că vor încerca să facă cum am propus eu.

Când am fost scoşi la program a doua zi, de-abia am reuşit să vărsăm conţinutul cu murdărie al hârdăului că gardianul a şi început să strige la noi ca un descreierat să intram în camera, Nu ieşiţi! Le-am zis eu celorlalţi. Ei m-au ascultat. Mai statură câteva secunde apoi camarazii mei, de frica gardianului, au intrat în cameră.

Eu m-am îndârjit şi am rămas în cabină. Fie ce-o fi! Cum caraliul striga din ce în ce mai agresiv Ia mine, m-am enervat prinzând curaj şi am făcut un act de eroism grotesc ieşind din WC cu pantalonii în vine zicându-i gardianului mârlăneşte:

— Domnule gardian, eu încă n-am terminat de căcat. Să ştiţi că ţăranul scoate jugul boului când îi vine să se balege, iar pe cal îl opreşte şi îl fluieră atunci când îi vine să se pişe. Om fiind, vă rog să mă lăsaţi să-mi fac necesităţile.

Gardianul uimit de îndrăzneala răspunsului, de curajul cu care l-am înfruntat, mi-a întors-o:

— Doar n-ai fi vrând să-ţi fluier?!

Am intrat din nou în WC terminând cu ce aveam de terminat, apoi am intrat în cameră fără ca gardianul să-mi zică măcar un singur cuvânt.

După câteva minute, gardianul a deschis uşa celulei intrând puţin înăuntru şi ne-a zis cu glas extrem de scăzut, care nu putea ti auzit de la celulele vecine:

— Eu vă ştiu pe voi. Mie nu de voi îmi este frică. Teamă îmi este de nebunul acela de sus şi de jos care mă toarnă la şedinţe, dar cel mai mare necaz este că mă toarnă şi ai voştri.

De acum înainte, când vă dau drumul la WC staţi cât vreţi, să nu vă pese de strigătele mele, căci eu strig nu ca să ieşiţi voi, ci ca să audă ceilalţi gardieni.

Gardianul care ne-a vorbit astfel se numea Dina.

Ne-am tot întrebat… Oare care din deţinuţi ar putea fi chiar atât de inconştient ca să-l toarne pe un gardian la conducere împotriva propriilor interese? Era ceva de neconceput. Nu peste mult timp vom descoperi şi acest miracol de care ne despărţea doar câţiva paşi.

La Piteşti şi binele-i spre rău.

Curând am fost mutat într-o cameră mare de la demisol. Eram aici vreo 30 de inşi.

Într-o seară a lunii septembrie 1950, brusc, atmosfera din afara zidurilor închisorii se schimbase. Pe aripile unui vânt mai răcoros venea câte o frunză gălbuie vestindu-ne că a venit toamna. Pentru mine era a treia toamnă de închisoare.

O tăcere amăruie ne cuprinsese pe toţi. Era nostalgia toamnei. Uitasem de foamea care ne chinuia cumplit. Eram atât de cufundaţi în tăcere încât nici n-am sesizat târşirea hârdaielor pe coridor cu mâncarea de seară. Iată cum dintr-o dată uşa s-a deschis şi în celulă s-a introdus hârdăul plin (mai plin ca altă dată) cu o mâncare grasă de arpacaş, înţesată cu bucăţi de burtă din cale afară de ispititoare.

Oare ce i-a apucat pe asupritori să îmbunătăţească mâncarea aşa pe nepusă masă?!

Înfometaţi pană lahămesie, am înfulecat cu toţii conţinutul unei gamele cu vârf şi mâncarea ni s-a părut teribil de gustoasă. Sătui şi veseli până-n ultima fibră a trupului, uitasem de soarta care ne pândea.

Ca toate bucuriile, nici bucuria saturării burţii noastre flamande n-a durat mult. Stomacurile slăbite de lungă înfometare s-au revoltat din cauza efortului la care au fost supuse.

Crampele şi convulsiile dureroase din burtă ne-au împins pe toţi, rând pe rând să eliminam sub presiune şi în grabă nespusă toate bunătăţile de care ne-am bucurat atât de mult doar cu un ceas mai înainte.

Tineta s-a umplut ochi în timp ce stomacurile noastre erau în plină „revoluţie” (mai îi ziceam şi bolşevică, din cauza mirosului infect).

Vai nouă! Închiderea abia s-a făcut şi până dimineaţă mai era cale lungă.

Cel mai disperat era Gicu Alexandru, student la Facultatea de medicină din Bucureşti în ultimul an. Se încorda tare şi se plimba cu grijă şi strângea din fese cu toată tăria. Toate eforturile erau în zadar. Presiunea creştea gata să explodeze.

Deodată îl văd cum, inspirat, apucă gamela din care mânca, o pune jos lângă tinetă şi târrr într-însa. Aproape o umpluse, dar se liniştise. Apoi cu prosopul împăturit a acoperit-o ca să nu se degaje putoarea.

Exemplul lui Gicu l-am urmat toţi ceilalţi şi s-a dovedit a fi singura soluţie salvatoare. Astfel până dimineaţa s-au umplut peste douăzeci de gamele cu materii fecale care aşteptau deschiderea „tăcute” şi „smerite” lângă tinetă. Doar trei-patru inşi au scăpat de această ruşine.

Veni şi mult aşteptata dimineaţă cu surprizele ei.

De regulă, mai întâi eram scoşi la program şi numai apoi se aducea terciul. Uneori însă ni se aducea terciul întâi şi numai apoi eram scoşi la program.

Ca o făcută, de data asta auzim cum vine terciul. În ce luăm mâncarea?… Am început să batem în uşă. Veni gardianul şi ne întrebă răstit:

— Ce vreţi mă, ce vreţi?

— Daţi-ne drumul la WC că nu avem în ce lua terciul.

— Cum, nu aveţi gamele?

— Sunt pline cu materii fecale.

Omul nu pricepea ce-i aceea „materii fecale”, aşa că ne-a trântit oblonul în nas şi a plecat mai departe, înjurându-ne neoaş-româneşte.

Nu ne-am lăsat, ci am bătut cu disperare în uşă să vină.

Gardianul şi-a dat seama că trebuie să fie ceva grav. S-a întors, a deschis uşa şi ne-a întrebat:

— Ce vreţi mă, ce s-a întâmplat aici?

— Uitaţi-vă, gamelele sunt pline, n-avem în ce lua terciul.

— Ce aveţi în ele?

— Ne-a durut burta şi am făcut în ele că n-aveam unde.
— V-aţi căcat în gamele?
— Da.
— Ptiuuu… Făcu el îngreţoşat şi palid de scârba ce-l cuprinse.
— Şi acum din ce mâncaţi?
— Le ducem noi la WC, le golim, le spălăm şi mâncăm din ele.
— Urgent la WC cu ele!
Aşa s-a terminat şi cu acea mică nenorocire…
Treburi stranii la ultimul etaj.
Etajul II de deasupra noastră a fost golit de deţinuţii favorizaţi ai regimului.
Fără să observăm cum au fost ocupate celulele de la etajul doi, am sesizat că acestea au fost umplute cu oameni tineri, de vârsta noastră, care aveau un regim mai liber prin celule. N-am priceput nimic. Mult mai târziu am aflat că acolo au fost camerele de tortură ale lui Ţurcanu şi bandei sale.
Pândind printr-o crăpătură fină a uşii înspre direcţia etajului doi, am observat când l-au dus pe Balanişcuşeful Frăţiilor de Cruce pe întreg Ardealul-şi l-au încarcerat acolo. Nu peste multă vreme a fost scos mort. S-a lansat zvonul că a murit cu diagnosticul septicemie în urma infecţiei la o măsea.
La început am crezut, dar după ce eu însumi am trecut prin camerele de tortură mi-am dat seama că a fost vorba de o crimă, lucru ce s-a confirmat ulterior.
Au fost scoşi studenţii din camera unde eram eu şi mutaţi la etajul doi. Peste o lună sau două au fost aduşi înapoi. Dar nu mai erau aceiaşi oameni care au plecat. A fost peste putinţă a explica transformarea prin care au trecut. Până ce eu însumi nu am gustat acea ciorbă clocotită, n-am înţeles nimic.
Gardianul Georgescu pune întrebări stranii.

Noi, deţinuţii, îl consideram pe gardianul Georgescu ca cel mai tolomac dintre toţi caraliii. Nu era chiar aşa. Iată că într-o zi, după ce am intrat în cameră de la program ne-a zis:

— Voi credeţi despre mine că sunt rău. Veţi vedea când veţi ajunge pe mâna alor voştri, cât de bun sunt eu. Cu voi se întâmplă lucruri „drăceşti” în această închisoare…

Cu toţii am rămas cu ochii holbaţi la gardian fără să pricepem ceva. În altă zi, deschise uşa şi, adresându-mi-se direct, îmi zise:

— Unde-i cartea de rugăciuni Voinea?

— Care carte de rugăciuni? Am răspuns eu prefăcându-mă, de mirat.

— Aia din care citeaţi împreună în celulă când erai cu Paragină Constantin, cu Comşa Eronim şi Iosif V. Iosif… Ştii destul de bine. Apoi a închis uşa păstrând asupra întrebării un aer plin de mister.

Formidabil! Gândii în mine. Cum au ajuns să cunoască un secret atât de bine ştiut numai de noi patru, oameni toţi cu suflet bărbat? Pe fiecare din cei trei îi consideram oameni mai tari decât mine.

Nu demult, pe rând, unul câte unul am fost despărţiţi, astfel că n-aveam pe cine întreba să ştiu de unde vine slăbiciunea.

Lată şi povestea cărţii de rugăciuni: în cadrul uneia din multele organizări şi reorganizări, s-a nimerit să stau în celulă cu cei amintiţi mai sus. Unul din ei a găsit în salteua de paie-când a uniformiza-o cărticică de rugăciuni, Paraclisul Maicii Domnului. De atunci, în fiecare zi unul citea cu multă prudenţă, iar ceilalţi repetam în genunchi cu gândul la Dumnezeu.

Pe măsură ce şurubul se strângea şi zilnic auzeam cum pe coridor sunt scoşi studenţi şi snopiţi în bătăi – pentru te miri ce vini închipuite sau reale – am hotărât să ascundem acea cărticică în aerisirea de la WC după un rost de cărămidă şi să o scoatem din nou după ce lucrurile se vor mai

îmbunătăţi, Cărticica n-ar fi fost mare necaz, dar noi am mai ţinut şi şedinţe legionare cu rugăciuni, citate din evanghelii, cântece legionare, minuta prieteniei… Toate acestea ne-au folosit enorm la întărirea sufletelor noastre atât de zdruncinate.

Dacă gardianul ştie despre cărticica de rugăciuni înseamnă că are informaţii şi asupra celorlalte activităţi.

Oare ce clipă de prăbuşire, ce zeu sau duh al slăbiciunii umane l-a cuprins pe unul din cei trei? Nu puteam înţelege.

„Reeducarea „ se conturează şi totuşi sunt departe de a înţelege.

Acum voi vorbi despre cum s-au petrecut lucrurile, dar şi despre dedesubturi – pe care le-am înţeles mult mai târziu.

Pe la sârşitul verii anului 1950, apare directorul închisorii Alexandru Dumitrescu însoţit de mai mulţi gardieni. În mană avea o listă prin care deţinuţii erau mutaţi dintr-un loc în altul, după un plan pe care noi nu puteam să-l înţelegem.

Din fiecare cameră am fost scoşi câte doi-trei, ne-au adunat laolaltă într-un grup de aproximtiv 30 de inşi şi introduşi în câte o cameră mare de la demisol.

Interesant era că cei consideraţi căpetenii sau mai importanţi şi având condamnări mai mari nu erau împreună, ci pierduţi ca din „întâmplare” printre ceilalţi.

Astfel, într-un grup eram eu, în altul Costache Oprişan, mai încolo Dragoş Hoinic, apoi Aurel Popa şi aşa mai departe…

Departe de mine gândul că printre cei treizeci de inşi mai erau şi din cei care au trecut prin camera de tortură – 4 spital. Deci, dezumanizarea prin supliciu neîntrerupt. N-aveam cum să ştiu că în fiecare cameră au fost introduşi şi din aceştia, câte şase până la zece inşi, pentru a fi puşi la încercare şi verificaţi.

Nici studenţii cu creierele spălate nu se cunoşteau între ei, căci au fost torturaţi şi dezumanizaţi în etape diferite şi în camere diferite. (La acea dată nu aveam imaginea

procedurii şi a tacticilor oculte de a penetra grupe de deţinuţi legionari – anticomunişti cu victime dezumanizate prin torturi şi apoi instruite în a afla gândurile şi preocupările celorlalţi). Ei aveau misiunea de a ne trage de limbă pe noi ceilalţi, nepricepuţi în cele ce le urzise Diavolul. Trebuia să ne cunoască slăbiciunile şi să ştie precis câtă doză de anticomunism avem în noi. Dintre aceştia, periodic erau scoşi câte unul pentru a da raportul lui Ţurcanu ce anume a constatat. În felul acesta Ţurcanu urmărea pe fiecare în parte menţinându-le groaza intrată în oase în timpul torturilor. În acelaşi timp, urmărea ca nu cumva unul din ei să deconspire întreg completul.

Aceşti bieţi oameni distruşi sufleteşte nu se cunoşteau între dânşii, ci fiecare din ei suspecta pe toţi ceilalţi că ar fi informatori. Ei credeau că imediat ce ar fi scos doar o vorbă greşită vor fi turnaţi lui Ţurcanu. De aceea păstrau tăcerea şi discreţia.

Noi, cei cu condamnări la muncă silnică am fost lăsaţi mai la urmă. Eram consideraţi mai fanatici, mai periculoşi.

În una din zile intră în cameră Virgil Bordeianu, unul din ticăloasele ajutoare ale lui Ţurcanu încă de la Suceava. Acesta era bine cunoscut de toţi studenţii care au trecut prin închisoarea Suceava. Toţi ştiau că e un mare ticălos şi tocmai de aceea el nu putea face pe informatorul.

Nimeni din marea masă a deţinuţilor n-a putut să-şi dea seama că misiunea lui era să-i supravegheze pe informatori, pe care el îi cunoştea pe fiecare în parte.

Într-una din zile, între mese, s-a adresat nouă, tuturor celorlalţi, rugându-ne să-i dăm ascultare:

— O parte din dumneavoastră mă cunoaşte, altă parte nu. Eu sunt unul care am aderat la acţiunea de reeducare iniţiată de Ţurcanu la Suceava.

Suntem un grup de deţinuţi care din propria noastră iniţiativă am cerut la închisoarea Suceava să ni se dea posibilitatea să ne informăm şi să cunoaştem realitatea marxistă. Noi nu cunoaştem această realitate datorită

Mişcării Legionare. Aceasta ne-a ademenit şi ne-a corupt. Mişcarea Legionară, care este în strânsă legătură cu francmasoneria internaţională, ne-a pus în postura de a ne împotrivi aspiraţiilor clasei muncitoare.

Firesc şi foarte normal a fost ca regimul umanitar comunist să ne aresteze. Noi am fost instrumentele imperialismului american şi al burgheziei internaţionale.

Dându-ne seama de această greşeală ne-am gândit să ne salvăm acum când partidul comunist şi poporul muncitor ne întinde o mână binevoitoare.

De aceea eu vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră ca să ştiţi care sunt condiţiile ce vor duce la această eliberare.

Un lucru trebuie ştiut de la început. Nu-i suficient doar să aderăm la această reeducare, ci va trebui să ducem o muncă uriaşă pentru ca să-i eliberăm pe toţi de concepţiile legionaro-fascisto-mistico-burgheze. Numai în momentul în care vom realiza această purificare a tuturor, abia atunci regimul umanitar comunist ne va pune în libertate pe toţi. Deci, cu cât efortul nostru va fi mai mare cu atât ne vom elibera mai repede.

Cum nimeni nu se înghesuia să-şi dea părerea, începu să pună întrebări unuia, altuia. Majoritatea celor din cameră cunoşteau pe mişel. Ştiind bine ce-i poate pielea şi cât îl duce capul, s-au retras în fundul camerei tăcuţi. Lor li s-au adăugat cei mai mulţi.

Mult mai târziu ni-am dat seama că acesta a fost doar un truc. O parte din informatori s-au prefăcut că acceptă. O altă parte s-au prefăcut a refuza. Era peste putinţă a ghici cam până unde se întinde paravanul şi unde începe năvodul.

Am considerat că deţinuţii din acea cameră au nevoie de o explicaţie. Nu m-am grăbit să o dau. Am mai aşteptat două-trei zile ca să aprofundez bine lucrurile şi să dau un răspuns acceptabil. La aluziile lui Bordeianu Virgil că „unii din noi ar fi şefi şi că ar trebui să ia iniţialiva să răspundă „ mi-am luat inima în dinţi zicând:

— Domnilor, noi suntem anticomunişti prin luptă şi prin educaţie. Aşa ne-au educat părinţii noştri, biserica şi şcoala; urmarea a fost că am ajuns în puşcărie. Situaţia noastră este aceea de vinovaţi faţă de regimul comunist.

Să fim înţeleşi, vinovaţi ne consideră comuniştii care nu acceptă ca cineva să-i contrazică. În faţa lui Dumnezeu avem inimile curate pentru că am luptat pentru binele ţării şi al neamului. Cu toate acestea nu putem nega că am fost înfrânţi de un duşman mult mai puternic decât noi. Înfrângerea o recunoaşteam chiar dacă nu neconvine. Domnul Bordeianu susţine că regimul nu vrea să ne distrugă pentru că am fi de folos, ca energii umane, în noul sistem social. Îi răspund: Din decenţă, noi nu putem accepta decât coada acestei coloane în care noi să mergem cu capul plecat în urma lor, ca nişte lampagii. Sub nici un motiv nu ne vom putea fuduli pe locurile din faţă.

Aceasta va fi dovada înfrângerii noastre. În rândurile lor nu avem ce căuta, ci, numai ca nişte prinşi de război, să păşim în neorânduială pe urmele lor.

Deoarece am fost anticomunist, acum nu mai pot fi decât prizonier în tabăra comunistă.

Deci, recunoaşterea statutului de învinşi şi în calitatea aceasta vom păşi în coada coloanei. Ce se va întâmpla pe parcurs, e o problemă de schimb reciproc… Din partea comuniştilor bunăvoinţa stăpânului, din partea noastră recunoştinţa cu capul plecat în calitate de robi.

Majoritatea, dacă nu chiar toţi deţinuţii din cameră au fost mulţumiţi cu afirmaţiile mele, dar Bordeianu mi-a răspuns în replică:

— Nu, asta nu se poate. Noi avem nişte potente pe care le-am inhibat şi pe care le ţinem ascunse aşteptând condiţii mai bune de reorganizare. Uite ce trebuie să facem: Ne vom face demascarea. Îi vom denunţa pe toţi cei rămaşi nearestaţi şi au arme, pe toţi cei care îi cunoaştem ca duşmani ai regimului. Îi vom demasca pe toţi cei care clevetesc împotriva regimului, pe ceicare ascultă posturi de

radio străine. Toţi aceştia trebuie să fie arestaţi cu uşurinţă. Trebuie să ne dăm contribuţia pentru ca să nu fie nevoie ca poporul să cheltuiască bani pentru întreţinerea unei poliţii numeroase.

Numai după ce terenul va fi curăţat afară şi numai după ce noi ne vom fi făcut autodemascarea… Abia atuncivom avea un început de credibilitate. Va urma să fim puşi la unele verificări pentru a se constata loialitatea…

Văzând că nu i se dă nici un fel de răspuns a încheiat astfel:

— Cine crede că-i mai bine cum am zis eu, să vină lângă mine. Cine crede altcum să stea deoparte.

S-au strâns lângă el vreo trei-patru oportunişti.

Mult mai târziu ne-am dat seama că toţi informatorii infiltraţi printre noi s-au dat de partea celor ce refuzau „autodemascarea „ pentru a nu fi deconspiraţi.

La un moment dat, Virgil Bordeianu a luat o altă atitudine zicând că el vrea să stea de vorbă cu fiecare în parte. Probabil unii se sfiesc să accepte autodemascarea în colectiv.

A luat pe fiecare în parte – chipurile – ca să-l lămurească. Vorbă să fie de lămuriri! Cu această ocazie se consulta cu informatorii infiltraţi printre noi.

După vreo două săptămâni a plecat şi am rămas cu ceilalţi care continuau să ne tragă de limbă fără să se deconspire. Nici noi ceilalţi n-am putut să ne dăm seama că ei sunt informatori.

S-a hotărât să creem o atmosferă amuzantă. Fiecare din noi să povestim ceva ce ne-a plăcut cel mai mult. Cel mai apreciat povestitor şi creator de momente plăcute a fost Cornel Pop. În felul acesta el şi-aândeplinit misiunea de informator la nivelul cel mai înalt.

Sărmanul – fusese desfigurat atât fizic cât şi sufleteşte în torturile dezumanizante ale lui Ţurcanu. La acea dată noi n-am bănuit nimic din toate acestea. Habar n-am avut de grozăviile îndurate de Cornel Pop până ce creierul i-a fosi

şters şi tot ce era nerv sau celulă vie într-însul a fost întors invers…

La baie am văzut noi nişte cicatrice adânci din care rezulta ca i-au fost smulşi muşchii de pe spate, iar fesele lui era un fel de cicatrice hidoasă.

Toţi am crezut că a suferit vreun accident în copilărie, s-o fi opărit sau a căzut pe plita încinsă. Nimeni n-a bănuit că aceste plăgi de pe trupul său sunt rezultatul torturilor la care a fost supus în închisoarea Piteşti de către Ţurcanu până când a fost transformat din om în neom, din înger în demon.

N-a fost uşor să-l supună. Dar metoda folosită a fost una sigură. Era reţeta drăcească experimentată în Uniunea Sovietică de către Macarenco. E vorba de uciderea sufletului. Secretul ei constă în durata torturilor neîntrerupte şi atenţia ca victima să nu moară în timpul torturilor.

Aşa a trecut timpul pană la începutul lunii octombrie 1950, când mi-a venit şi mie rândul să trec pin moara cu valţuri a satanei şi abia atunci am înţeles ceea ce niciodată n-aş fi înţeles în alt mod.

PITEŞTI (5)

Către cititori.

Voi întrerupe aici firul propriilor mărturii pentru a trata câteva judecăţi privind următoarele subiecte: l. Ce este „autoreeducarea”, „reeducarea” (dezumanizarea).

2. Despre Oculta comunistă şi tactici le ei

3. Tehnica spălării creierului.

4. Planul halucinant-satanic al dezumanizării întregului popor român.

5. Cum a început acţiunea de „autoreeducare „ la închisoarea Suceava. Ce se ştie despre Alexandru Bogdanovici, zis „Şura” şi despre Eugen Ţurcanu.

Am considerat locul cel mai potrivit de inserare al acestor capitole în contextul mărturiei. După aceste consideraţii, voi dezvălui marea catastrofa a „Piteştiului”.

Cred că este absolut necesar să adaug aceste capitole pe firul povestirii întrucât, după revoluţia din decembrie 1989, o serie de publicaţii s-au apucat să facă „istorie „ cu documentele falsificate ale Securităţii.

Pentru toată lumea un lucru trebuie să fie clar:

ATÂTA TIMP CÂT MARTORII OCULARI TRĂIESC, ATÂTA TIMP CÂT VICTIMELE DEZASTRULUI SUNT IN VIAŢĂ, NUMAI MĂRTURIILEA ACESTORA CONSTITUIE DOCUMENTE PENTRU ISTORIE. Tot ce este în afară de aceasta nu-i decât a o ISTORIE CONTRAFĂCUTĂ, propagandă tipic bolşevică.

Paginile următoare reprezintă în principal propria-mi mărturie, dar mai reprezintă şi mărturiile a zeci de victime ale „Fenomenului Piteşti”, pe care le-am adunat după decembrie 1989 „Autoreeducarea „, „Reeducarea „- Dezumanizarea.

Educaţia este un ansamblu de măsuri care determină un anumit proces psihologic prin care părinţii sau alte persoane interesate de viitorul unui tânăr, îi insuflă acestuia principii de comportament în viaţă. Prin educaţie se urmăreşte a se realiza un cetăţean cât mai corect şi folositor societăţii.

Instrucţia face parte tot din educaţie. Prin ea se predau tânărului cunoştinţe necesare pentru rezolvarea problemelor practice ale vieţii.

Şi animalele se instruiesc. Instruirea animalelor se numeşte dresură.

Ursul dansează în ritmul tobei. Pentru a-l învăţa acest dans, ursarii au pus puiul de urs pe o plită de metal sub care a făcut puţin foc. În timp ce plita se încingea ei băteau toba, iar ursuleţul frigându-se la tălpi sărea de pe o labă pe alta. După un anumit timp şedinţa se termina şi animalul primea o recompensă (o bucată de carne, pâine, fagure de miere etc).

După mai multe astfel de „şedinţe „ nu mai era nevoie să fie pus pe plită pentru a „juca”, era suficient să audă toba,

că el juca.

Savantul rus Pavlov a făcut acelaşi experiment cu un căţel căxuia la fiecare masă îi suna un clopoţel. Animalul saliva deoarece sosea mâncarea. De la un timp, era suficient să audă doar clopoţelul sunând că animalul începea să saliveze.

Şi puiul de urs precum şi căţelul lui Pavlov au făcut o asociere simplă (ursul între temperatură şi ritmul tobei, iar căţelul între sunetul clopoţelului şi ora mesei). Acest fenomen, această legătură a fost numit de către savantul rus Pavlov reflex condiţionat.

Bolşevicii au extins experienţele savantului rus şi la oameni. Numai că la om situaţia e mult mai complicată. Omul are capacitatea de a păcăli pe dresor. Ori bolşevicii urmăreau ca transformările psihice să fie autentice… Realizarea unei astfel de performanţe implica folosirea altor metode, mult mai complicate şi mai dure.

Iată metodele folosite:

1. Aducerea tânărului în stare de îndobitocire printr-un regim sever de înfometare, până la limita de jos a rezistenţei, Astfel unica preocupare a tânărului înfometat era în exclusivitate mâncarea.

2. Disciplinarea tânărului – prin aplicarea de pedepse corporale de către gardieni pentru diferite motive inventate.

3. Introducerea de informatori în celulă. Rolul informatorilor era de a distruge încrederea unuia în celălalt, de a lansa zvonuri, de a vehicula teorii care aveau menirea să pună la îndoială concepţiile anterioare ale tinerilor.

4. Manipularea diferiţilor oameni de alte concepţii şi care cunoşteau diferite secrete politice a căror dezvăluire era de natură să zdruncine moralul tânărului.

Securitatea era expertă în manipularea – atât a informaţiilor cât şi a oamenilor de bună credinţă. Pe aceştia îi muta în anumite camere cu tineri „absolut din întâmplare

„, ca astfel, prin discuţii libere, sincere şi spontane, tânărul -încă neformat – să ajungă în stare de disperare. Să renunţe la propriile principii slab fixate în sufletul său şi să-şi pună speranţa în laşitate, care-i aducătoare de mari beneficii.

Instinctul de conservare, „supravieţuirea cu orice preţ”, îşi spunea cuvântul.

5. Urmărirea atentă a tuturor slăbiciunilor la tineri şi catalogarea lor în dosarul personal.

6. Depistarea elementelor slabe din fire sau nepregătite, cu o educaţie incompletă.

După ce toţi aceşti factori erau temenic studiaţi şi catalogaţi, urma atacul frontal: ÎNŞELĂCIUNEA.

Anchetatorul, cu un zâmbet radios şi cu o bunăvoinţă extremă, se angaja cu victima în discuţii libere, îndeosebi asupra viitorului victimei după ce va ieşi din închisoare.

Era cu atenţia încordată să vadă dacă şocul suferinţei i-a distrus sau nu credinţa în Dumnezeu, îndobitocindu-l.

De regulă, oamenii slabi, selecţionaţi cu grijă după criteriile de mai sus, erau făcuţi harcea-parcea. Aceştia erau dispuşi să facă orice numai ca să se vadă scăpaţi de închisoare.

Plin de milă prefăcută îi făcea victimei mici atenţii, ţigară, puţină mâncare, o vorbă blândă…

Cu aceste metode ieftine, alternând de la „rece la cald', Securitatea n-a putut ademeni (înşela) decât un număr extrem de redus de tineri. Marea majoritate a tineretului român era educată în spirit de sacrificiu. În nici o ţară din lume după război n-a existat o elită atât de bravă şi de conştientă ca în România. Oculta comunistă – pentru a-şi atinge scopurile – a procedat la operaţiunea „spălării creierului”. Această operaţiune a fost denumită de Ocultă autoreeducare, reeducare, iar de către deţinuţi DEZUMANIZARE.

Tehnica spătării creierului.

Înainte de a intraân subiectul propriu zis al „tehnicii spălării creierului „ – unica invenţie de care a fost capabil

comunismul – trebuiesc ştiute câteva lucruri.

1) Din naştere, fiecare om are o anumită doză de tărie spirituală este suficientă numai lui.

2) Pe parcursul vieţii, de regulă până la vârsta de 30 de ani, se mai adaugă şi alte forţe datorită:

— Educaţiei

— Culturii acumulate

— Experienţei

— Mediului în care trăieşte şi care acţionează întins şi nevăzut.

— – 3) Concepţia ateistă sau teistă. Ateul cade cu mult mai uşor, deoarece ţinta „spălării creierului „este, în primul rând, credinţa în Dumnezeu. Onoarea, cinstea, legăturile afective dintre oameni ce creează prietenia şi altele de această natură, nu fac toate la un loc cât credinţa în Dumnezeu. Credinţa în Dumnezeu le înglobează pe toate acestea la un nivel eroic.

Dacă concepţia credinţei în Dumnezeu are la bază o cunoaştere rudimentară şi primitivă asupra lucrurilorse bazează mai mult pe superstiţii – la cea mai mică zdruncinătură întreg edificiul se prăbuşeşte şi locul teismului este luat de ateism.

4) În perioada vârstei de 20-30 de ani se produce explozia maturizării organismului uman. Consecinţa: Dezvoltarea rapidă şi maximă a instinctului de conservare a speciei, respectiv, a instinctului sexual, pornire plină de râvnă şi dor pentru sexul opus.

Răbufnirea acestui instinct este vulcanică, este cea mai puternică dintre toate. Dacă tânărul n-are suficiente frâne în concepţii bine motivate, erupţia sexualităţiiânlătură toate structurile conceptiilorintime ale subiectului. Instinctul sexual rămâne stăpân absolut, sălbatic şi feroce pe fiinţa omenească.

În cuprinsul celor patru factori enumeraţi mai sus se includ şi cele mai abstracte valori umane cum sunt: Capacitatea de orientare, capacitateade intuire a lucrurilor,

spiritul de sacrificiu în opoziţie cu laşitatea. Valorile spirituale intră în concurenţă cu pornirile instinctuale.

După cum în doza acestui amestec primează un factor sau altul, rezistenţa omului în faţa torturii neîntrerupte a fost asemănată cu PAHARUL fiecăruia:

— Unul are în dotare un „pahar „ mic, doar cât un degetar, care se termină dintr-o înghiţitură. Când această „înghiţitură" s-a terminat, omul cedează ridicând mâinile în sus în faţa duşmanului.

— Paharul rezistenţei altuia este mare cât un butoi. Dar se termină şi acesta. După ce s-a terminat şi acest subiect îşi pleacă fruntea.

— Paharul unora (mai puţini la număr) este cât un ocean. Oricât de mare ar fi fost „oceanul" rezistenţei acestora, el este măsurabil în hectolitri, litri, molecule sau atomi. Odată şi odată se termină şi acesta, sfârşind în umilinţă.

Perseverenţa duşmanului este diabolică şi fără limită.

Nici un deţinut trecut prin această „râşniţă" mefistofelică n-are îndrăzneala sau nătângia de a se lauda că el a rezistat. Din contră. Victimele afirmă că rezistenţa lor se datorează harului dumnezeesc care le-a ferit de cădere.

Numai Dumnezeu a sucit mintea torţionarilor acestui masacru unic în istorie, ca să se oprească înainte de a se produce căderea. Dacă tortura continua ar fi căzut şi ei.

La Piteşti n-au existat decât patru şanse:

— Moartea

— Pierderea minţilor

— Căderea

— Salvarea divină.

Rezistenţa a fost exclusă ca iiind imposibila. În prima fază se distruge încrederea unuia în celălalt. Bunul tău prieten (care a fost dezumanizat într-un mare secret), după ce-ţi arată toată afecţiunea, se repede asupra ta ca să te distrugă lovindu-te fără milă.

Spaima, nedumerirea, surpriza sunt atât de mari, şocul este atât de puternic încât pe unii i-a dărâmat din această

primă fază.

Chiar dacă victima nu s-a prăbuşit la prima lovitură – edificiul interior al victimei este detunat, fisurat, şi se va prăbuşi la cutremurele următoare.

Tortura neîntreruptă şi consecinţele ei. După primul şoc se instalează la victimă neputinţa de a reacţiona într-un anumit fel. Toate sunt fără speranţă. Victima este convinsă că treaba este astfel organizată. Nu există nici o ieşire… Tortura continuă zi şi noapte fără întrerupere. E tortură de dragul torturii.

De reţinut că în acest laborator luciferic numai Ţurcanu avea o condiţie fizică excelentă. Apoi ajutoarele lui erau ceva mai bine hrănite decât deţinuţii de rând. În rest, tinerii păreau schelete ambulante, cadavre vii, adevărate mumii.

De la această faza limitrofă morţii începe tortura neîntreruptă.

Tot în cadrul torturii, victimele erau supuse la eforturi uriaşe menite să le epuizeze complet fizic. Iată cum: Victimele, încărcate cu greutăţi în spate (pături sau haine mai groase), erau obligate să facă genoflexiuni cu mâinile ridicate în sus, regulamentar.

Unele dintre victime s-au prăbuşit la 30-40 de genoflexiuni, dar au fost altele care au rezistat până la 2.500 de genoflexiuni. De necrezut!

Nu există în lume atlet, chiar cu cea mai bună condiţie fizică, să poată realiza o astfel de performanţă. Lată însă că o realizează un schelet topit de foame şi de suferinţe! Organismul uman, în condiţiile de disperare scăpat de sub controlul raţiunii, a reuşit, la Piteşti, să realizeze inimagimabilul, imposibilul.

Neurologii, psihiatrii şi chiar teologii au datoria să studieze fenomenul şi să-l explice!

Tortura nu se opreşte aici, ci continuă…

Epuizarea fizică aduce după sine şi o epuizare psihică. Victima n-are nici o secundă de răgaz pentru refacere. Se zdruncină raţiunea, se întuneca voinţa. Dispar din mintea

omului toate stările emoţionale. Dispare afecţiunea… Omul începe să nu mai raţioneze.

Tânărul are impresia că întreg sistemul său nervos este o rană proaspătă şi sângerândă. Se institue o stare patologică. Atunci apare fenomenul debordării tuturor secretelor pe care le-a ţinut bine ascunse în conştiinţa sa. De la această fază, chiar şi cel mai mic secret pe care îl are tânărul îl simte precum simţi un ghimpe ce-ţi intră în ochi. Nu-l poţi suporta şi faci tot ce este posibil ca să-l elimini.

În această fază întreaga raţiune intră într-o porţiune de umbră. Toate reflexele însuşite pe parcursul vieţii se anulează. În creierul omului se instituie o noapte totală. Nu mai este ce a fost. A devenit un nimic. Omul a devenit un robot absolut fără nici o personalitate, fără imaginaţie, fără iniţiativă. Ultimul sprijin pe care-l pierde omul este credinţa în Dumnezeu. Acesta este momentul încheierii „spălării creierului”.

De acum încolo victimele nu mai sunt stăpâne pe reflexele lor. Se găsesc într-un stadiu al animalului dresat. Dacă i se porunceşte să se culce, se culcă cu o viteză uimitoare. Dacă i se porunceşte să strige, strigă din toate puterile. Dacă i se cere să pună mâna pe ciomag şi să lovească în camaradul de alături, o face automat. Ca un robot. Victima – respectiv „reeducatul” – privind la propia lui mână se miră cum funcţionează. Are impresia că nu-i a lui.

„ A FOST VIDAT”. Aşa a fost denumită această stare de către deţinuţii care au suportat fenomenul.

Aşa cum s-a arătat mai înainte, nu toate victimele ajung la identitate de situaţii. Fiecare victimă are specificul ei. Raţiunea, afectul şi voinţa cedează în funcţie de individ în mod gradual.

Victimele erau în perioada vârstei tinere. Instinctul de conservare a speciei răbufnea prin toţiţi porii şi trăgea după el toate instinctele primars.

Logica ateist-comunistă prindea rădăcini. Ea se impunea nu numai ca o modalitate de a scăpa de tortură ci ca o

convingere intimă. Deveneai exact pe dos decât ceea ce ai fost. Cu toate acestea, noua postură era ca şi un „plasture”.

Victimele erau îngrozite de teama de a nu greşi descântecul şi repetau noua lecţie la nesfârşit.

Tinerii – lipsiţi de conştiinţa acumulată într-o viaţă – „descopereau” universul materialist în care lozinca cea mai obsesivă era ca toată lumea, pământul întreg să fie reeducat. Cu cât reeducarea întregii lumi se va face mai repede cu atât va fi mai bine.

Aceasta a fost motivaţia grabei unor victime de a-şi tortura camarazii neluminaţi… Pentru a-i face şi pe aceştia să ajungă cât mai iute la concluziile la care au ajuns ei.

Se dezvolta egoismul în individ încât nu mai suporta să rămână un fost camarad de al său pe vreo treaptă a virtuţii.

Faptele celor care au căzut atât de jos erau făcute din toată convingerea. S-a ajuns pană acolo încât să mulţumească lui Ţurcanu şi regimului comunist că i-au adus în starea de revelaţie a adevărului materialist.

Şi acest lucru este de necrezut!

La unele victime, noile principii comuniste au prins asemenea rădăcini încât considerau reeducarea ca ultimul şi cel mai înalt scop pe care îl pot avea în viaţă.

S-a creat senzaţia falsă că, ieşind de sub pat, universul este atât de vast ca arunci când scrutezi depărtările dintr-un vârf de munte. Libertatea de a te plimba prin cameră de la un capăt la celălalt părea o călătorie cosmică.

Pierderea credinţei în Dumnezeu era ultima fază a reeducării.

Acolo, la Piteşti, Dumnezeu şi-a retras harul Său gradual. Tânărul a fost lăsat să reziste numai cu propriile puteri, după zestrea sufletească pe care o acumulase până atunci. Aceasta a fost insuficientă. După ce şi edificiul credinţei în Dumnezeu era dărâmat, individul devenea satanizat.

— Ce, Dumnezeu?! Uite că totul este materie! Groaznică a mai putut fi rătăcirea în care m-a târât educaţia burghezo-

iegionară! Oare, cum de m-am putut înşela chiar atât de amarnic?

Cât de sublim e regimul comunist care ne-a trimis pe acest profetpe domnu Ţurcanu – ca să lumineze şi să ne scoată din întuneric l Dacă el nu m-arfi torturat n-aş fi putut scoate putregaiul din mine şi aş fi rămas pentru totdeauna în mocirlă şi întuneric.

Victima – cu creierul spălat – crede de datoria sa, în mod sincer, să ducă mai departe, prin teroare, această lumină, în paralel scot capul toate antonimele virtuţilor şi omul ajunge să fie exact opusul a ceea ce a fost. Această dresură se imprimaşi sistemelor voliţionale, afective, concepţiilor.

Tânărul satanizat devine o maşină ca un motor cu explozie care funcţionează de la sine, după ce l-ai pornit, până la epuizarea combustibilului sau ivirea vreunei defecţiuni.

Vârsta. Tineretul nu s-a lăsat doborât cu uşurinţă, cu toate metodele drăceşti care i s-au aplicat. Aşa se explică numărul mare al morţilor (prin tortură), sinuciderile, mutilările fizice, dar mai ales cele psihice.

La o presiune mult mai redusă au fost supuşi mai târziu bătrânii din închisoarea Aiud.

S-a dovedit că pe măsura înaintării în etate, virtuţile devin invers proporţionale cu vârsta. Bineînţeles că va trebui să excludem excepţiile.

Omul în etate mai cedează din intransigenţă, preferând compromisul, că-i mai pe măsura puterilor lui. Există o laşitate a vârstei pe care mulţi au botezat-o impropiu înţelepciune sau prudenţă.

Graficul rezistenţei umane. Trupul este primul care cedează. Nu mai poate să suporte tortura, pe când spiritul încă mai rezistă. Rezistă pe ruinele trupului până când se prăbuşeşte dintr-odată. Aşa se explică trecerea dintr-o extremă în alta.

Vechile structuri psihice se menţin, dar cu un conţinut mişelesc.

Cinstea şi punctualitatea. Exemplu: înainte de spălarea creierului un tânăr promite că la ora 12 fix va fi în cutare loc şi va avea asupra lui obiectul promis la locul dinainte convenit, După spălarea creierului. Exemplu: Reeducatul promite că la ora 12 fix îţi va trage o bătaie soră cu moartea. Exact la ora 12 iţi aplică bătaia promisa, fiind cinstit şi punctual.

În acest sens practica comunistă are vechime… Aşa au procedat cu vechile instituţii democratice: Şcoala, Justiţia, Poliţia, Armata, ba chiar şi Biserica. Nu le-au desfiinţat, ci le-au satanizat.

Martiriul (enumerare)

1. Morţii prin tortură şi sinucigaşii. Aceştia au fost consideraţi ca ocrotiţii lui Dumnezeu, care i-a ajutat luându-le viaţa. Din sursele deţinuţilor, numărul celor omorâţi în torturi la închisoarea Piteşti este de 125 şi 2 -3 care au reuşit să se sinucidă.

2. 2. Masa de oameni robotizaţi, care executau în mod automat ordinele lui Ţurcanu. În această categorie a intrat marea masă a deţinuţilor.

3. 3. Voluntarii, în jur de 20 persoane. La aceştia s-au adăugat indivizi special selecţionaţi după dosarul personal, anume pentru a fi compromişi. Au urmat câţiva care din fire erau slabi sau nu aveau o educaţie solidă şi constituiau un mediu prielnic dezvoltării satanismului.

4. 4. Cei care şi-au păstrat un grăunte de conştiinţă şi încercau prin delaţiune să supravieţuiască pentru a-şi da în vileag în viitor întreaga mârşăvie.

5. 5. Cei care au acceptat de formă toate compromisurile şi astfel şi-au putut păstra un grăunte de conştiinţă.

Lupta de clasă a fost prezentă şi în închisoarea Piteşti. Ordinea în care se dozau torturile era următoarea:

— Conducătorii diferitelor grupări etichetate ca fiind legionare.

— Cei etichtetaţi ca legionari

— Restul deţinuţilor (care numeric erau foarte puţini)

— Fii de oameni mai înstăriţi.

— Tinerii care făceau studii de teologie sau cei care erau fii de teologi.

Spaima, la închisoarea Piteşti a fost atotstăpânitoare. Doi ani a durat masacrul luciferic al „Piteştiului”, doi ani a durat coşmarul, Această spaimă s-a instalat nu numai la nivelul sistemului centrat, ci în fiecare celulă a trupului până la cea mai neînsemnată. Aveai impresia că nu capul conduce, ci un centru nervos situat undeva în măduva spinării. Simţeai un fel de dedublare., O conştiinţă – parcă depărtată – privea neputincioasă la un robot fără milă şi simţire cum loveşte şi distruge.

Situaţia de după anihilarea conştiinţei părea ca o stare normală (deşi a fost acceptată fără voie). Victima se simţea vindecată de ceea ce a fost mai înainte în sensul luptătorului activ… Îşi trăieşte vechea mentalitate protejată de minciuna afişată că este un om nou.

Totul era numai o părere… Când apărea Ţurcanu, dând ordinul de atac asupra altor „bandiţi”, toate facultăţile mentale se inhibau manifestându-se doar robotul care executa mecanic toate dispoziţiile primite.

Iată, aşadar, calea prin care victima a devenit în timp: dedublată, multiduplicitară:

Una gândea în suflet, alta vorbea aparent.

Una simţea în suflet şi alta făcea aparent.

Dar când apărea stimulul, spaima le inhiba pe toate rămânând doar robotul.

Imprimarea tăcerii şi păstrarea secretului. A fist strict interzis să se vorbească despre ce s-a petrecut în închisoarea Piteşti. Nici chiar persoanele care au suportat supliciul nu aveau voie să vorbească intre ele despre cele întâmplate. Până şi cei care au fost torturaţi în aceeaşi cameră unul în faţa celuilalt… Şi aceştia au fost obligaţi să tacă.

Încet – încet, prin nerepetarea nici măcar în gând a vechilor principii şi a grozăviilor îndurate se producea

uitarea forţată.

S-a dovedit însă, că „vidarea” totală n-a fost posibilă. Firile tari, imediat ce au scăpat din acel mediu, au deconspirat toată mârşăvia. Încet – încet au urmat şi alţii după cum reuşeau să-şi refacă puterile pierdute.

Chiar şi astăzi, după revoluţia din decembrie 1989, încă mai sunt victime ale Piteştiului care nu îndrăznesc nici măcar să se înscrie în evidenţele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici. Mai sunt şi acum victime care refuză să vorbească despre grozăviile suportate.

PITEŞTI (6)

Oculta comunistă.

Conducerea comunistă avea două feţe. Una văzuta şi alta nevăzută. Faţa nevăzută a acestei conduceri care se ocupă de manipularea maselor populare şi a oamenilor în mod individual constitue OCULTA COMUNISTĂ.

Această ocultă a transformat întreaga activitate de stat într-o mare sforărie ultrasecretă, având ca scop principal înşelarea opiniei publice prin propagandă, pe de o parte, şi teroare, pe de altă parte. Minciuna a fost decretată (în ascuns) politică de stat.

Această ocultă s-a instalat în tainiţele moscovite prin mijlocirea ocultei internaţionale cu sediul în U. S. A., şi astfel a dărâmat din umbră imperiul şi biserica rusă.

Tot ce a fost otravă pe pământ s-a concentrat la Kremlin într-un amestec bine dirijat şi cu scopuri precise.

De la Moscova se răspândeau şarlataniile comuniste popoarelor din Asia, Africa, America latină, Europa occidentală etc.

Acolo şi-au făcut instructajul marii maeştrii ai Cambodgiei. Ceasul istoriei le-a fost prielnic, terenul pregătit şi şmecheria folosită a fost din cele mai ieftine.

Persoanele care s-au cocoţat în vârful piramidei nu erau bune la nimic. În schimb erau mişei de prim rang.

Să nu-şi închipuie cineva că prostul e chiar atât de lipsit de judecată încât nu s-ar pricepe să tragă sforile. Din contră,

PROSTUL, neavând alte probleme de cultură, este mult mai maestru, mult mai dibaci în sforării de tot felul.

Toţi marii escroci ai lumii, marii gangsteri n-au fost oameni culţi. Ce, Stalin a fost nu ştiu ce deşteptăciune?… Un seminarist neobrăzat destul de prostăvan şi semidoct. În schimb a fost maestru în ascensiunea spre putere şi apoi pentru menţinerea ei.

Ceauşescu – un gângav paranoic încât te apucau durerile de cap când îl vedeai pe semianalfabet cum îşi sloveneşte discursurile. Cacialmaua ce le-a tras-o celor care l-au pus în fruntea statului a fost magistrală…

Celor de la noi, ca de la noi, unde mai pui însă compromiterea politicienilor cu renume din statele mari ale lumii.

Oculta moscovită a încredinţat dezumanizarea tineretului român unei anumite minorităţi. Iată-i pe principalii actori ai acestei piese sinistre:

— Ana Pauker, evreică îmbâcsită de ură împotriva a tot ce este românesc şi creştin. Membru de frunte în Comitetul Central al Partidului Comunist şi ministru de Externe. Ea a fost canalul prin care se scurgeau cele mai murdare metode de distrugere dispuse de Kremlin.

— Iosif Kişinevschi, alt evreu, membru în Biroul Executiv al CC. Al P. C. R. Care a urmărit îndeaproape realizarea unei cât mai mari ferocităţi în tratamentul aplicat adversarilor politici.

— Teohari Georgescu, evreu şi acesta. Ministru de Interne şi membru marcant al Biroului Executiv al CC. Al P. C. R.

— Generalul Nikolski Alexandru, şeful securităţii statului, de naţionalitate evreu, având numele adevărat de Grurnberg.

— Colonelul Dulgheru (avansat la grad de general), de naţionalitate evreu, avea funcţia de şef al anchetelor pentru legionari. Numele său adevărat era Dulberger.

— Zeller, evreu şi acesta. A fost directorul general al penitenciarelor. S-a ocupat intens de dezumanizarea

studenţilor la închisoarea Piteşti.

— Pintitie zis „Pantiuşa „. Avea grad de general şi funcţia de adjunct al ministrului de Interne. Nu se ştie precis dacă era rus sau evreu.

— Sepeanu Tudor. Nu i s-a identificat originea etnică. A avut sarcini precise în dezumanizarea studenţilor la Piteşti.

Cei mai sus enumeraţi au fost văzuţi de studenţi, având tangenţă directă cu deţinuţii. Complotul, însă, e mult mai mare. Şi Gheorghe Gheorghiu-Dej a făcut parte din complot. Numai aşa se explică găinăria înscenării procesului lui Lucreţiu Pătrăşcanu şi executarea precipitată a acestuia.

Nimeni nu şi-a dat seama care a fost cauza grabei pe care a avut-o Biroul Politic al CC. Al P. C. R. Pentru dispariţia acestui personagiu.

Una din cauzele împuşcării lui Lucreţiu Pătrăşcanu rezidă şi în cunoştinţele lui despre dezumanizarea ce se executa în închisoarea Piteşti, unde era şi el încarcerat.

De aţâţe ori a fost văzut Turcanu intrând în celula unde era încarcerat Lucreţiu Pătrăşcanu… Se pune întrebarea: Ce putea să vorbească Ţurcanu cu Lucreţiu Pătrăşcanu??!

Operaţiunea dezumanizării tineretului legionar şi nelegionar a fost atât de secretă încât nu permitea niciunui supravieţuitor care ar fi putut vorbi despre aceasta, nici măcar să înţeleagă pentru sine unde duc firele acestei grozăvii. De aceeaa trebuit să dispară cât mai curând cu putinţa. Şi a dispărut. Bineînţeles, din cu totul alte motive…

Tacticile Ocultei comuniste.

În cadrul „marii strategii satanice”, Oculta comunistă a planificat în închisoarea Piteşti două tactici:

— Prima-tactică a fost anihilarea vigurozităţii şi vitalităţii spirituale, a degenerării biologice a maselor de tineri.

Urmare a „spălării creierului”, tineretul a fost bestializat. Din îngeri au fost transformaţi în demoni. Apoi aceşti oameni satanizaţi urmau să fie răspândiţi prin celelalte închisori politice. De data aceasta, prin aceleaşi metode,

dar folosindu-se de victime, să continue aceşti monştri, creaţi artificial, procesul de dezumanizare a deţinuţilor.

Adevăraţii călăi stăteau în umbră şi manevrau victimele după principiul „Nu-i ucideţi voi, lăsaţi-i pe ai lor să-i ucidă”.

A doua tactică, bine pusă la punct, a fost „'conspirativitatea deconspiratorului. Oculta ştia prea bine că până la urmă opinia publică naţională şi cea internaţională va afla întreaga mişelie. Nu se putea prevede care va fi efectul… Aducerea la cunoştinţa opiniei publice a mârşăviei trebuia să fie tot opera Ocultei. „ Descoperirea” urma să fie făcută într-un anumit mod şi la o dată precisă, dinainte stabilită, după ce toate scopurile Ocultei se vor fi realizat.

Abia atunci, aceste satane înveşmântate în piei de mieluşei trebuiau să „descopere” absolut „întâmplător” că o bandă de legionari conduşi de Horia Sima şi CI. A.-ul american s-au infiltrat în organismul „sănătos” al comunismului, procedând la crime de neimaginat împotriva deţinuţilor.

Cu mare tam-tam urma să se facă deconspirarea după „descoperire”, care până la urmă să ducă la Marea revelaţie privind scopul avut în vedere de legionari şi anume: COMPROMITEREA REGIMULUI COMUNlST-UMANITAR.

Regimul comunist cel plin de dreptate va pedepsi pe vinovaţi în modul cel mai crunt cu putinţă, în aplauzele omenirii întregi, printr-un proces public cum încă n-a mai existat sub soare.

Cu aceasta vor înmormânta definitiv Mişcarea Legionară, în plus, vor pune la dispoziţia cercetătorilor istoriei toată arhiva cu acte falsificate de către aceşti călăi ca să se scrie „adevărata” istorie, aşa cum au ticluit-o ei.

Mizau pe dispariţia în timp de maximum 70 de ani, din punct de vedere biologic, atât a victimelor cât şi a călăilor… Generaţiile viitoare vor fi nevoite să facă istorie după înscrisurile falsificate.

Socoteala de acasă nu s-a potrivit însă cu cea din târg.

Încă pe la sfârşitul anului 1950, grozăvia a început să „transpire”… Sau prin ostaşii de pază ai închisorii, sau prin gardieni, care tot mai scăpau câte o vorbă, sau chiar prin propriile lor slugi care nu-i agreau. E posibil ca unii membri ai Ocultei să fi deconspirat pentru a se masca în „salvatori”.

În felul acesta operaţiunea dezumanizării întregului popor român a „avortat” în timpul „gestaţiei”. Rapid a fost adoptată cea de a doua tactică, a conspirativităţii deconspirării. Trebuiau prezentate faptele exact pe dos de cum s-au petrecut.

Toate aceste măsuri şi această prezentare a fost prin ea însăşi o adevărată conspiraţie.

În concluzie: OPERAŢIUNEA OCULTA DE FALSIFICARE A ADEVĂRULUI PRIN INVERSAREA ROLURILOR, PREZENTÂND PEADEVĂRAŢII CĂLĂI COMUNIŞTI CA „SALVATORI”, IAR PE VICTIMELE LOR DREPT AUTORI AI MASACRULUI. „DESCOPERIRE” CE SE FACE LA ODATĂ PRECISĂ ŞI ÎNTR-UN MOD DINAINTE STABILIT POARTĂ DENUMIREA DE „CONSPIRATIVITATEA DECONSPIRĂRII”.

Extinderea dezumanizării la alte penitenciare şi colonii de muncă. Planul halucinant – satanic al dezumanizării întregului popor român.

REEDUCAREA – alias DEZUMANIZAREA – a fost plănuită de către Ocultă ca o acţiune în lanţ, ca un fenomen fără sfârşit… Fenomenul trebuia, mai întâi, să se extindă, ca un cancer, peste ţoţă lumea din închisori, apoi, în continuare, pe întreg cuprinsul ţării.

În paralel, populaţia ţării a fost supusă unui proces de diavolizare prin crearea unei uriaşe reţele de informatori care să rupă primul lanţ de fortificaţii natural ce apară fiinţa unui neam – încrederea reciprocă.

Trei oameni nu puteau discuta între ei o problemă ce interesa regimul politic al ţării, căci doi dintre cei trei îl bănuiau pe cel de al treilea că este informator al Securităţii.

De cele mai multe ori niciunul din cei trei nu erau informatori, dar se crease psihoza şi asta conta. La urma

urmei acesta era chiar scopul Ocultei: Distrugerea încrederii reciproce.

Rezultatul acestei situaţii a fost adoptarea în masă de către populaţie a unei atitudini duplicitare.

În orice discuţie publică, aproape fiecare om începea cu o apreciere pozitivă şi cu tămâierea „înţelepciunii” partidului comunist, care „nu greşeşte niciodată”, şi, numai după ce se puneau la adăpost de orice suspiciune, abia apoi, oamenii mai vorbeau şi despre treburile lor.

În cele din urmă s-au găsit şi subiecte asupra cărora, în mod tacit, au fost de acord că nu-i periculos să discuţi: Fotbalul, femeile şi aventurile erotice.

Cu flecărelile despre fotbal şi desfrâu au fost îndobitocite două generaţii.

Obiectivul numărul unu al Ocultei a fost distrugerea Legiunii Arhanghelul Miliail. Oare de ce?

Iată de ce: Tineretul legionar era crescut în spiritul de jertfa pentru apărarea credinţei în Dumnezeu şi a dragostei faţă de neam. Aceste virtuţi le-a imprimat Mişcarea Legionara elitei muncitoreşti, elitei ţăranilor, elitei intelectualilor.

În Legiune aprecierile nu erau făcute nici după avere, nici după mulţimea cunoştinţelor ci numai după virtute. Virtutea era avuţia pe care şi-o putea însuşi atât săracul cât şi bogatul, atât sa vântul cât şi cel fără carte.

Aşa au fost rupte barierele dintre stările sociale, aşa a fost umplută prăpastia dintre generaţia bătrână şi cea tânără. În mod frecvent copiii erau legionari iar părinţii lor antilegionari feroce. Cu timpul, cei mai mulţi din părinţi s-au pocăit şi au urmat pe copii.

Mare parte din oameni, în căutare de adevăr, l-au găsit apropiindu-se de Legiune. Legiunea pe lângă practicarea virtuţilor mai era şi o unitate disciplinată. Era o forţă spirituală care atrăgea şi unea, adică exact ce căutau oamenii de bună credinţă.

Mulţi oameni, fără să fi avut nici cea mai mică tangenţă cu Legiunea, gândeau la fel ca legionarii.

În prima fază a regimului comunist, toate aceste „celule” încărcate magnetic au fost adunate în închisori una peste alta. Ele s-au unit în jurul celui mai puternic magnet: Legiunea. Aşa se explică cum mulţi nelegionari, în închisoare au devenit legionari. Acest tineret constituia Coloana vertebrală a Mişcării Legionare.

Cum am arătat mai înainte, Legiunea dispune de magnetul spiritualităţii româneşti. Acest magnet a atras spre el încadrând în Legiune şi pe alţii, sau făcându-i simpatizanţi ori prieteni de luptă. În felul acesta tineretul legionar n-a constituit numai coloana vertebrală a Legiunii ci el s-a confundat CU COLOANA VERTEBRALĂ A ÎNTREGII NAŢIUNI ROMÂNE.

Deci, PRIN PRĂBUŞIREA COLOANEI VERTEBRALE A MIŞCĂRII LEGIONARE OCULTA COMUNISTĂ ÎNŢELEGEA (ÎNŢELEGEREA ERA PERFECTĂ) PRĂBUŞIREA ÎNTREGULUI POPOR ROMÂN ŞI PĂTRUNDEREA SATANEI ÎN CETATEA INTIMĂ A NEAMULUI ROMANESC pe care îl va nimici în continuare prin:

— Descreştinare
— Desnaţionatizare
— Dezumanizare (bestializare)

Cum a început acţiunea de „reeducare” la închisoarea Suceava.

Pregătirea terenului şi a atmosferei. Tinerii au fost daţi pe mâinile vechilor comisari rămaşi de pe vremea regelui Carol al II-lea şi a regimului Antonescu. Aceştia trebuiau să-şi dovedească loialitatea faţa de regimul comunist… Avea fiecare câte o „bubă-n cap” pentru care puteau fi arestaţi. Ca să-şi menţină posturile, au recurs la bestialităţi de nedesens împotriva arestaţilor. Parte din arestaţi au fost omorâţi în bătăi în timpul anchetei.

Acestor ticăloşi li s-au alăturat şi noile cadre. Erau ofiţeri, proaspăt absolvenţi ai şcolilor de securitate NKVD de la

Moscova. Cu toţii erau satanizaţi până în măduva oaselor.

Deţinuţii au fost puşi la un regim strict de înfometare. Forţele lor fizice urmate de cele psihice au fost diminuate la minimum.

Încă din faza de anchetă, Securitatea a sondat terenul să vadă unde e „aţa mai slabă”. Care-s firile ce pot fi corupte. Care-s proşti, care n-au o pregătire solidă, care-s creduli şi pot fi înşeleţi cu uşurinţă.

Primul a fost un elev pe nume Stoian Ion. Al doilea a fost Mărtinuş Alexandru…

Au manipulat diferiţi indivizi introducându-i prin camerele elevilor. Unul din acei indivizi pretindea că e mare demnitar liberal. Se erija în cunoscător al dedesubturile tratatelor secrete dintre marile puteri. Zicea acel „demnitar” că România a fost vândută ruşilor pentru 50 sau chiar 100 de ani. Nu mai există nici o speranţă decât capul jos, vira la stânga şi guriţa mică.,.

Un avocat, Buceg Albert, şi un individ pe nume Nicu Bogza, ambii recomandându-se legionari contemporani Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu, le-au spus tinerilor elevi:

— Dacă astăzi mai suntem în viaţă se datorează faptului că în lagărul de la Vaslui am dat declaraţii de desolidarizare de Garda de Fier. Cei care au refuzat să se desolidarizeze au fost cu toţii împuşcaţi.

În timp ce pe legionari îi mitraliau la marginea oraşului, în centrul oraşului cânta fanfara militară spre a acoperi răpăitul mitralierelor.

Oamenii ucişi n-aveau nici o vină. Nu s-a făcut nici o Judecată… Singurul motiv al împuşcării lor a fost refuzul de a se desolidariza de Garda de Fier.

La o parte din elevii din închisoare le-a rămas în minte că puterea ar aştepta de la dânşii desolidarizarea de Legiune. Aşa a fost pregătită atmosfera cu mult înainte ca loturile să fie judecate.

Şocul arestării, torturile, regimul de înfometare ştiinţific dirijat, zvonurile, veştile şi poveştile manevrate cu un diabolism de neimaginat, pe unii i-a tulburat, i-a şocat din punct de vedere nervos. Laşitatea începea să-şi scoată capul. Trădarea dădea târcoale.

Atacul frontal. Prima victimă a înşelăciunii – studentul Alexandru Bogdanovici, zis Şura.

Studentul Alexandru Bogdanovici (Şura) era fiul unui comunist din ilegalitate. Originar era din Soroca (Basarabia). După 23 august 1944 s-a refugiat cu familia în Moldova dintre Prut şi Carpaţi. În anul 1948 era student la Facultatea de drept din Iaşi şi şef al grupului studenţesc legionar din această facultate. Tatăl său a fost înscăunat ca prefect de Fălciu sau Iaşi.

Aveau şi o soră care era căsătorită cu un individ membru al Partidului Comunist şi proaspăt absolvent al şcolii de ofiţeri de securitate de la Moscova, unde se specializase în metodele de anchetă tip stalinist.

Bogdanovici a fost arestat în prima serie. Ancheta lui s-a terminat şi era în aşteptarea procesului într-o celulă de la etajul trei.

Pe la sfârşitul lunii iunie 1948 este scos din cameră şi dus la birouri unde îl aştepta tatăl său – prefectul comunist.

Acesta, cu un aer solemn şi o figură extrem de gravă îi comunică fiului său că a venit cu delegaţie din partea Comitetului Central al Partidului Comunist Român şi cu aprobarea directă a Anei Pauker pentru a-l îndemna să ia iniţiativa unei acţiuni de convertire a tineretului român la comunism. Să renunţe la Mişcarea Legionară. Aceasta este ultima şansă ce i se oferea lui şi celorlalţi tineri care se găseau în închisoare. Discuţia cu tatăl său a durat toată ziua.

În continuare, timp de mai multe zile consecutiv a fost chemat la administraţie de dimineaţă şi până seara.

De data asta a fost vizitat nu de tatăl, ci de cumnatul său proaspăt instruit la Moscova şi cu care, anterior, s-a înţeles

foarte bine.

După ultima întâlnire, Bogdanovici s-a întors în cameră abătut şi descumpănit.

S-a oprit în mijlocul camerei şi le-a zis celorlalţi arestaţi:

— Începând cu clipa de faţă s-a produs o schimbare radicală în viaţa şi în fiinţa mea şi se va produce şi în puşcărie.

Mişcarea Legionară este arma cea mai ascuţită cu care burghezia a lovit în clasa muncitoare, zice tovarăşul Stalin. Această armă trebuie să înceteze a mai exista. Trebuie să fie distrusă. Rolul desfiinţării ei revine aceleia care a înfiinţat-o: studenţimea română. Tineretul României se poate reabilita numai prin desfiinţarea totală a acestei mişcări. Cei ce se vor opune precum şi cei învechiţi în rele vor trebui să moară în închisori.

Tineretul trebuie să se salveze! A declarat în continuare Bogdanovici. Pentru aceasta eu am acceptat să devin groparul Mişcării Legionare. Ne vom reeduca! Vrem să ieşim cu un ceas mai degrabă din închisoare.

Să ştiţi că de azi înainte voi denunţa fără milă pe toţi cei care vorbesc împotriva clasei muncitoare, a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi pe cei ce cârtesc şi nu respectă dispoziţiile administraţiei, AM DEVENIT TURNĂTOR!

Pe parcurs, Bogdanovici a vorbit, în secret, cu unii legionari mai vechi, declarându-le că el duce o acţiune de „salvare” a capitalului uman legionar. De aceea face apel la ei să nu-l saboteze, ci să adere şi ei la această activitate.

Bogdanovici era un tip inteligent, mult mai inteligent decât Ţurcanu. Piaza rea i-a stat în stânga atunci când a acceptat propunerile familiei şi a făcut pact cu Diavolul.

Mult mai târziu, în închisoarea Piteşti a fost zdrobit de Ţurcanu. Şi-a recunoscu în public greşeala făcută. A regretat-o. Groaznica moarte care i-a dat-o Ţurcanu a acceptat-o cu seninătate ca drept pedeapsă de la

Dumnezeu. De aceea Bogdanovici rămâne un martir al Mişcării Legionare, cu toată rătăcirea lui de moment.

Reeducarea făcută de Bogdanovici consta în pseudoşedinţe de tip comunist. Se citeau cărţi marxiste şi apoi cântau cântece comuniste. Zilnic era scos la ofiţerul politic pentru a raporta cum merge reeducarea şi care e starea de spirit a deţinuţilor.

Odată cu începerea acestei acţiuni, au înfiinţat şi o „Organizaţie" pe care au botezat-o „ORGANIZAŢIA DEŢINUŢILOR CU CONVINGERI COMUNISTE" (ODCC). Ceilalţi studenţi pe loc au parodiat această denumire zicându-i „ODECACA".

Acţiunea lui Bogdanovici printre studenţi a durat aproximativ cinci luni. Până prin luna decembrie 1948. După aceea a trecut pe secţia elevilor ca să-i reeduce şi pe aceştia.

Recolta de studenţi reeducaţi a fost din cale afară de mică. Aproximativ 13 inşi. Era un procent normal de „căzături".

După plecarea lui Bogdanovici pe secţia elevilor, acţiunea reeducării studenţilor a fost preluată de Ţurcanu.

Bogdanovici intrând prin celulele elevilor a început acţiunea reeducăm acestora. Şi aici, o parte din elevi l-a respins categoric. Altă parte a rămas în incertitudine. Unii mai naivi şi mai creduli şi-au pus toate speranţele în reeducare. Aceştia din urmă au crezut până la fanatism că însuşindu-şi noile învăţături vor ti puşi în mod sigur în libertate. Aceşti vreo 35 elevi şi-au însuşit marxismul la nivel de imbecilizare.

Despre hidoşenia comportării lor stau martori cei vreo 500-600 de tineri trecuţi prin închisoarea Târşorul Nou în anii 1949-1950. Iată acum şi recolta de studenţi reeducaţi la închisoarea Suceava:

— AlexandruBogdanovici
— Eugen Ţurcanu
— Alexandru Mărtinuş
— Alexandru Popa (Ţanu)

— Mihai Livinschi
— Ion Sobolevschi
— Gheorghe Caziuc
— Virgil Bordeianu
— Aurel Gherasie
— Popescu şi încă vreo trei sau patru – a căror nume n-au putut fi stabilite.

PITEŞTI (7)

Ce ştim despre Eugen Ţurcanu.

Eugen Ţurcanu a fost un personagiu obscur, necunoscut în lumea tineretului legionar. Nimeni nu s-a interesat de persoana lui ca să-i cunoască biografia. Interesul a crescut abia după ce s-a descoperit rolul pe care el îl juca în folosul Ocultei comuniste cu scopul distrugerii tineretului legionar. Atunci a fost prea târziu ca cineva să mai afle ceva. Lată – totuşi – ce se cunoaşte:

Eugen Ţurcanu era originar din împrejurimile Radăuţiului. L-a cunoscut bine un vecin de al său pe nume de Teodor Mitric, care era legionar (şef de „garnizoană" legionara). Acesta a încercat în anul 1940 – când Ţurcanu avea 14-15 ani – să-i facă o educaţie creştină legionară şi copilul de atunci (Eugen Ţurcanu) părea să aibă calităţi bune.

După 21 ianuarie 1941, odată cu căderea regimului naţional-legionar, acest Teodor Mitric s-a refugiat în Germania şi s-a întors abia la sfârşitul anului 1945, după încheierea „armistiţiului ostilităţilor" dintre Nicolae Petraşcu şi PCR.

Teodor Mitric a încercat din nou să stea de vorbă cu Eugen Ţurcanu -care între timp crescuse şi era flăcău – dar a fost imposibil să vorbească ceva cu dânsul. Era total câştigat de partea Partidului Comunist. Întreg viitorul şi speranţa realizării lui era numai în Partidul Comunist.

L-a lăsat în pace deoarece era în pericol ca tânărul să informeze autorităţile comuniste despre preocupările sale.

Tot Teodor Mitric povesteşte cum, spre surprinderea lui, l-a întâlnii pe Ţurcanu la închisoarea Suceava în toamna

anului 1948. A încercat să stea de vorbă cu el, dar a rămas nedumerit de ce i-a fost dat să audă din gura lui Ţurcanu.,.

Teodor Mitric le-a atras atenţia camarazilor săi asupra lui Ţurcanu, cu următoarele cuvinte:”…Nu ştiu cine l-a schimbat atât de profund. Asupra lui au acţionat influenţe satanice puternice care l-au făcut neom. Este comunist până în măduva oaselor. Vreau să vă feriţi să nu cădeţi în mâinile lui că vă zdrobeşte. A devenit o fiară.… N.

Al doilea lucru sigur care se ştie despre Eugen Ţurcanu este că el a avut un unchi profesor şi director la Şcoala de meserii din Cernăuţi. Dascălul era rău atins de „filoxera „comunismului. Această rudă a lui Ţurcanu i-a infiltrat ideile comuniste în perioada 1940-1945. Tot acest profesor l-a ajutat să intre în tineretul comunist şi mai târziu în Partidul Comunist.

În anii 1945-1946, EugenŢurcanu este membru al Uniunii Tineretului Comunist şi pe baza girului unchiului său a fost trimis într-o brigadă internaţionala organizată pe teritoriul Bulgariei. Era un şantier de construcţii feroviare şi şcoală de formare a cadrelor comuniste. Li se zicea „'Udarnici”. După aceea a devenit membru al Partidului Comunist. A ocupat importanta funcţie de „şef de regională” comunistă.

Mai circula printre studenţi şi varianta că Eugen Ţurcanu ar fi urmat o şcoală de şase luni pentru studiul diplomaţiei. Alţii au susţinut că numai urma să frecventeze aceste cursuri, în realitate nu le frecventase.

Lucrul cert este că apoximativ cu şase luni înaintea marilor arestări Ţurcanu a dispărut de pe scenă. N-a ştiut nici familia nici absolut nimeni unde este. Apoi prin luna august-septembrie l948, deci la trei luni după marile arestări, a apărut în închisoarea Suceava. Dar nu ca orice fel de deţinut, ci cu un regim cu totul aparte. Avea o cameră separată împreună cu un ţăran pe nume de Badale. Acest ţăran era o persoană foarte tăcută şi harnică. Făcea oficiul de planton pe secţie, având asupra sa întreaga corvoadă.

Ţurcanu era un fel de ştab al tuturor plantoanelor. El avea cheile de la celule asupra sa, nu gardianul. Ţurcanu muta oamenii dintr-o cameră în alta după un plan al său, neştiut de nimeni. Tot el supraveghea prin vizetă pe deţinuţi şi trăgea cu urechea pe la uşi ca să ştie ce se petrece în camere. Puterea lui la închisoarea Suceava era mai mare decât a directorului.

În cei patruzeci de ani de dominaţie comunistă nu se cunoaşte incă un caz în care un deţinut să fi avut o asemenea putere sau regimul să aibă o asemenea încredere întrânsul. Ţurcanu supraveghea din umbră activitatea lui Bogdanovici. Bogdanovici era un fel de gazetă de perete.

Pe coridor, Ţurcanu făcea mereu exerciţii de gimnastică pentru a-şi fortifica musculatura.

Toate aceste lucruri s-au reluat în mintea deţinuţilor abia după ce nenorocirile au trecut. Abia atunci fiecare figură a lui Ţurcanu a primit semnificaţia şi scopul real avut în vedere…

Printre deţinuţi mai circulă şi următoarea variantă:

— Că prin anul 1946-1947 Bogdanovici sau un altul oarecare i-ar fi propus lui Ţurcanu să intre în Legiune, dar acesta a răspuns că mai trebuie să se gândească. După două-trei astfel de întâlniri, ar fi dat răspunsul prompt: Ca nu va intra şi nici nu-i va denunţa organelor de ordine cu condiţia ca numele lui să nu fie pomenit de aceştia…

Nu-i exclus să fi fost chiar aşa. Cunoscând însă antecedentele, uşor ne putem da seama că Siguranţa comunistă a fost informată de către Ţurcanu despre aceasta. Este posibil ca atunci să se fi dat startul jocului satanic.

La terminarea „reeducării” toţi cei care ar fi putut cunoaşte ceva în legătură cu Ţurcanu au fost suprimaţi.

Nimeni nu ştie cum a ajuns Ţurcanu în închisoare. Se ştie doar că a fost condamnat la 7 ani închisoare corecţională pentru omisiune de denunţ.

După revoluţie, revista „Totuşi Iubirea” a publicat un serial care nu-i altceva decât varianta Securităţii ticluită pentru istorie. Conform acestei variante Ţurcanu ar fi avut următoarele activităţi:

— S-a încadrat în „Frăţia de Cruce” a Liceului „Dragoş Vodă” din Câmpulung – Moldovenesc în anul 1940.

— La „rebeliune” i s-ar fi încredinţat o armă şi muniţie.

— S-a reactivat din nou ca frate de cruce în anul 1942.

— Până în martie 1944 ar fi fost şef de unitate de frăţiori, apoi şef de mănunchi de prieteni.

— – în iarnaa 1944-1945, împreună cu Aurel Cramariuc şi cu Maximilian Sobolevschi ar fi înfiinţat „Organizaţia Naţional liberal – creştină”.

— – ulterior s-a înscris în UTC.

— – în anul 1946 ar ti luat din nou legătura cu organizaţiile legionare, apoi s-a înscris în Partidul Comunist.

După „evanghelia securistă”, cam ăsta ar fi fost Ţurcanu.

Fac următoarea remarcă:

Pentru o astfel de activitate „fructuoasă” de două ori cu „şef” în coadă care, „colac peste pupăză”, a înşelat încrederea Partidului Comunist, reuşind să se infiltreze în funcţii importante de stat, nu era de conceput la acea oră o pedeapsă mai mică de 20-25 ani muncă silnică.

Privind în ansamblu acţiunea lui Ţurcanu şi judecând numai după scurtele informaţii sigure pe care le avem, putem trage următoarele concluzii:

1. 1. Ţurcanu era pătruns de doctrina urii comuniste încă de la vârsta de 15-16 ani. Aceasta fiind vârsta când binele şi răul se pot imprima cel mai eficace în mintea omului.

2. 2. Regimul i-a deschis larg cele mai mari şanse de realizare profesională şi de propulsare spre măririle comuniste. A excelat în zel întrecându-i pe toţi colaboratorii săi. Altfel n-avea cum să ajungă şef de regională.

3. 3. Oculta i-a depistat apucăturile fanatice şi obsesia acestuia de ascensiune rapidă. Era stăpânit de un orgoliu diabolic.

4. 4. Acţiunea lui a fost sarcină de partid cu care trebuia să intre victorios în istorie şi să-şi culeagă roadele. Avea senzaţia că este nemuritor (ca, de altfel, toţi tiranii).

5. 5. El a fost pregătit şi satanizat în mod special. Perioada în care Oculta a procedat la satanizarea lui nu poate fi decât cele 6 luni înainte de 15 mai 1948, la care s-ar adăuga încă vreo trei luni până la apariţia în închisoare. Deci în total vreo 8-9 luni. Unde şi prin ce metode a fost instruit, asta n-o ştie nimeni din cei care au suportat supliciul „reeducării".

6. Un lucru este cert. Cunoştea perfect cum trebuie să procedeze. N-a făcut nici o greşeală în metodele diabolice pe care le-a aplicat. Aceasta înseamnă că a fost pregătit intens de oameni cu experienţă în aplicarea acestor metode. Mai trebuie să ştim că în acel timp Stalin trăia şi stalinismul era în floare. În Rusia Sovietică, probabil, existau mulţi „ţurcani" care l-au pregătit pe acesta.

Cert este că era omul de încredere al Partidului Comunist şi a realizat cea mai secretă acţiune pe care partidul a încredinţat-o cuiva vreodată. A fost răsplătit pentru aceasta cu un glonte în ceafă. Comuniştii aşa şi-au plătit datoriile întotdeauna.

Acum voi înfăţişa o mărturie recentă, care aparţine lui VICTOR LEAHU, legionar, domiciliat în Detroit, statul Michigan, U. S. A.

Victor Leahu a fost deţinut politic în România la penitenciarul Suceava din decembrie 1948 până în septembrie 1949. Apoi prin alte închisori comuniste din România.

Mărturia am înregistrat-o cu ocazia deplasării mele la festivalul ROMFEST 1993, în U. S. A.:

— Ţurcanu Eugen avea un unchi tot cu numele de Ţurcanu, care prin anii 1942-1944 era profesor de liceu la Cernăuţi.

Eu (Victor Leahu) l-am avut profesor de fizică la Liceul Ortodox „Mitropolitul Silvestru". Profesorul Ţurcanu mai

era şi director la Şcoala de meserii din Cernăuţi.

Într-o zi m-a chemat să merg la el la şcoala de meserii. După o scurtă discuţie introductivă, mi-a propus samă înscriu în partidul clasei muncitoare, respectiv, în partidul comunist.

Eu am refuzat, motivând că am prea mult de lucru şi că îmi câştig existenţa meditând pe alţi elevi.

Profesorul Ţurcanu atâta a insistat până când i-am promis că după terminarea anului şcolar am să mai trec pe la dânsul.

Eu eram frate de cruce ş icunoşteam bine ce înseamnă comunismul. Ştiam că înseamnă alierea cu duşmanii naţiei române, trădarea ţării, a neamului şi a credinţei în Hristos…

L-am întrebat pe profesorul Ţurcanu dacă mai are şi alţi tineri elevi în atenţie pentru a se înscrie în partidul comunist. Profesorul mi-a răspuns că prin iunie-iulie 1940, când Bucovina a fost ocupată de ruşi, el s-a stabilit la Rădăuţi unde s-a ocupat de influenţarea, educarea şi instruirea tânărului său nepot Ţurcanu Eugen care avea atunci vârsta de 14-15 ani…”

Iată deci, unde este punctul de plecare al Satanei!

Gogomăniile ticluite de Securitate despre „fructuoasa activitate legionară” a lui Ţurcanu după 23 august 1944 şi până în anul 1946 nu sunt decât scorneli pe care aceşti diavoli le-au regizat şi pararegizat de zeci de ori. În tot atâtea variante, ca cel puţin una să se potrivească.

NKVD-ul a pus la cale zdrobirea tineretului legionar cu mult înainte de terminarea războiului. Metoda folosită a fost cea a DEMASCĂRILOR, metodă înscrisă pe primul loc în palmaresul serviciilor secrete comuniste. În final, toate persoanele care ştiau unde duc firele mişeliei trebuiau să dispară. Aşa a dispărut Bogdanovici, omorât de către Ţurcanu la închisoarea Piteşti. În continuare Ţurcanu a fost condamnat la moarte şi executat.

Zvonurile că Ţurcanu n-ar fi fost executat aparţin tot Securităţii. Cert este că acest Eugen Ţurcanu, această „ruşine a speciei umane”, a dispărut definitiv de pe firmament după procesul „ŢURCANIADEI” din noiembrie 1954.

Alte mistere…

La închisoarea Piteşti au mai apărut doi tineri evrei, torţionari de mâna întâi, care au avut un rol dubios. Aceştia au fost FUX şi ŞTAIER (sau STAINER)

Se ştiu puţine lucruri despre aceştia. Totuşi, câte se ştiu sunt suficiente pentru a-i plasa în rândurile organizatorilor masacrului.

Unul dintre ei era chiar nepotul lui Dulgheru (Dulberger). Ambii au fost mascaţi cu condamnări mici pentru tentativă de „trecere a frontierei”.

Nu se ştie precis care din aceştia a dezvăluit altor deţinuţi în închisoarea Oradea că la închisoarea Piteşti se va proceda la reeducarea studenţilor.

Această dezvăluire s-a făcut înaintea tatonărilor tăcute de Securitate la sfârşitul anchetelor din anul 1948 – cu mine şi cu alţi studenţi.

Rolul acestor tineri evrei era de a-l supraveghea pe Ţurcanu. De a supraveghea aplicarea tuturor procedurilor satanice la care au fost supuşi studenţii.

S-a constatat – în final – că scopul principal al „Ţurcaniadei” nu a fost descoperirea activităţilor nedeclarate în timpul anchetei la Securitate, ci distrugerea personalităţilor. Transformarea tinerilor în monştri de factură comunistă.

Moneda a fost bătută pe scopul descoperirii lucrurilor ascunse de deţinuţi la Securitate pentru a fi mascat celălalt scop, acela real, avut în vedere: Dezumanizarea, deserestinarea, desnaţionalizarea tineretului naţional-creştin.

Am aflat că după procesul „Ţurcaniadei” şi după ce întreaga mişelie a „transpirat”, descoperindu-se autorii şi

scopul avut în vedere, Dulgheru (Dulberger), a fost luat la zor de către conducătoxii comunităţii evreieşti din Bucureşti. Nu pentru fapta săvârşită, ci pentru că n-a fost destul de abil şi a implicat în această monstruozitate pe evrei. Dulgheru a plâns în faţa lor.

E greu de dovedit acest lucru,. Dar de o sută de ori este mai greu să mă convingă cineva pe mine că nu a fost aşa…

Şi acum voi relua din nou firul mărturisirilor.

Cum am intrat în focurile „reeducării”

Eram în camera 2 subsol. Aici au fost introduşi oameni pe care eu îi cunoşteam bărbaţi tari din fire. Şi păreau că tot tari au rămas. Nici prin minte nu mi-a trecut că ei au fost forfecaţi şi făcuţi harcea-parcea „în moara reeducării”'. N-am putut intui că la ei toate sunt false., Atât de bine îşi jucau rolul. Chiar dacă cineva mi-ar fi adus cele mai evidente dovezi că ei sunt informatori ai lui Ţurcanu, tot nu l-aş fi crezut.

Au fost aduşi şi proaspeţii condamnaţi. Aceştia erau peste măsură de revoltaţi împotriva studenţilor arestaţi în prima şarjă. Aceştia din urmă au fost aduşi la procese să depună ca martori. Parcă înnebuniseră. Minţeau fără ruşine. Acuzau de lucruri la care nimeni nu s-a gândit vreodată.

Nimeni nu înţelegea nimic. De aceea oamenii au renunţat să mai discute asupra acestor stări de lucruri.

Cei mai familiarizaţi în arta gastronomiei compuneau teoretic nişte meniuri de ne „lăsa gura apă”. Inventam mereu vorbe de duh pe seama foamei crâncene.

Constantin Paragină avea o vorbă ce o rostea de fiecare dată după ce-şi mânca infima porţie de pâine: „ Oh, şi acum te-ai dus şi tu dulce minune”.

Din această cameră erau scoşi câte unul, câte doi, care apoi dispăreau ca-n pământ fără să mai auzim de dânşii, Astfel, într-o zi din luna octombrie 1950, uşa celulei s-a deschis încet, fără graba obişnuită şi gardianul adresându-mi-se îmi zise cu glas domol:

— Voinea, fă-ţi bagajele.

Mi-am strâns eu în grabă cele câteva bulendre pe care le aveam. De acum eram îngrijorat deoarece credeam că voi fi dus la Ministerul de Interne sau Serviciul Special de Informaţii pentru o nouă anchetă. Dar eram şi bucuros că mai schimb puţin peisajul monoton, mereu acelaşi al camerei. Am dat mâna cu camarazii mei încurajându-i.

Gardianul o luase înainte la pas domol iar eu îl urmam de aproape până am ajuns la camera 4 spital. Îmi deschise uşa şi fără a rosti o vorbă mă pofti înăuntru.

Din prima ochire lucrurile mi s-au părut stranii.

La un capăt de cameră erau două persoane care stăteau ps pat în şezut, cu picioarele întinse şi mâinile de asemenea întinse spre vârful picioarelor.

Păreau împietriţi locului. Pe faţă aveau urme de vânătăi, umflături şi pe alocuri pielea plesnită. Se vedea că au fost torturaţi amarnic. Nu-mi puteam da seama despre ce ar putea fi vorba.

La capătul opus al camerei erau vreo 10-12 studenţi deţinuţi. Îmi amintesc numele următorilor: Vasile Puşcaşu, Mihai Livinschi, Zaharia Mărtinuş, Vârgil Bordeianu, Isidor Stănescu şi încă alţi câţiva, printre care şi Ţurcanu. Pe Ţurcanu începeam să-l cunosc din descrieri, dar, mai ales, pentru că l-am văzut de atâtea ori intrând şi ieşind din camera lui Lucreţiu Pătrăşcanu.

Ţurcanu cu ciracii lui erau aprofundaţi asupra unei lecturi comuniste şi părea că nici nu m-au observat când am intrat în cameră.

Imediat, Ţurcanu a ieşit afară, dar nu peste mult timp s-a reîntors. Eu tocmai îmi căutam un loc pe prici unde să-mi pun sarsanaua cu sărăcia.

Atunci Ţurcanu, cu glas autoritar, se sborşi la mine, cel a nimic ştiutorul:

— Ei, Voinea, spune-mi, te-ai hotărât să nu mai desfăşori activitate legionară în închisoare?… Până când crezi că o să-ţi meargă să ne duci pe noi cu de-alde astea?!

Cum deschise el gura cu ifos, luându-mă astfel în primire, am văzut cum toţi cei cu care a stat el la masă s-au strâns în spatele lui.

Eu, care nu-i cunoşteam năravul, i-am răspuns tot plin de îndrăzneală:

— Cine eşti dumneata – deţinut ca şi minesă-mi pui asemenea întrebări?

Cu iuţeala fulgerului îmi pocni un pumn nemaipomenit în falca din dreapta, încât pe loc mă văduvi de patrusprezece dinţi amestecaţi cu măsele. Parte din dinţi mi-au sărit din gură împrăştiindu-se pe jos ca mărgelele, parte mi-au rămas în gură şi-i simţeam ca nişte boabe de fasole uscată.

Am căzut ca un lemn putred. Sângele începu să-mi curgă şuroi din gură.

— Ia uite la el cum murdăreşte camera! Pe e l!

Cei din spatele lui au sărit cu toţii pe mine ca nişte fiare flămânde, atunci scăpate din cuşcă. Ţurcanu privea la ei cu un rânjet satanic.

Cu fiecare lovitură de bâtă pe care o primeam, mintea mi se lumina tot mai mult înţelegând o groază de lucruri şi situaţii care mai înainte nu le-am înţeles.

Ştii pentru ce eşti aici?

Nu puteam să mănânc. Două-trei zile am înghiţit numai salivă cu sânge sărat.

— De ce nu mănânci? Îmi puse întrebarea Ţurcanu.

— Pentru că nu pot.

— Las' că ai să poţi.

Mi-a căscat gura forţat şi astfel mi-a turnat pe gură terciul fierbinte. N-am avut încotro, mai târziu tot a trebuit să pot. Tot mai bine era să-l beau eu însumi decât să mă opărească Ţurcanu.

Două săptămâni la rând am fost torturat fără să mi se pună vreo întrebare. Cu fiecare zi de tortură ce trecea, simţeam cum forţele îmi scad iar eu în întregul meu mă transformam în robot. Totuşi încă mai aveam destule resurse de tărie în suflet.

În una din zile Ţurcanu mi-a pus întrebarea:

— Ştii pentru ce ai fost adus aici!

N-am dat nici un răspuns.

— Ca să-ţi faci demascarea.

— Ce-i aia?

— Ia uite al dracului de bandit… Poate să vorbească dacăi vorba de menţinut pe poziţie.

Sări la mine ca o fiară prinzându-mă de piept cu o singură mână. M-a ridicat în sus, apoi m-a trântit cât colo altoindu-mi şi un pumn zdravăn ca să zbor cât mai departe.

Când m-a ridicat, am avut ocazia să-l privesc de aproape fără să fiu acuzat că-l studiez. Am văzutân el omul – fiară, imbecilizat de doctrina comunistă.

Tortura.

Revenind la prima zi a contactului cu torţionarii din închisoarea Piteşti, am constatat că după primul set de bătaie am leşinat. M-am trezit într-un lac de apă rece ce o aruncau torţionarii asupra mea spre a-mi reveni din leşin. Apoi am fost ridicat în picioare şi sprijinit de doi inşi. Pe rând m-au boxat până ce toţi au obosit.

Lovituri periculoase dădea Titus Leonida – ticălos din naştere. Mişelul, de la început, s-a dat de partea lui Ţurcanu încercând chiar să-l depăşească în cruzime.

Un altul ce lovea cu îndemânare a fost un tânăr student din Bucureşti. Sărmanul,. Atât de mult a fost torturat până ce mintea i-a fost întoarsă cu 180 de grade. Acum era doar un robot la dispoziţia lui Ţurcanu.

Mă simţeam ca o zdreanţă ce flutură la bătaia vântului. În această stare mi-au găsit loc pe prici unde am fost obligat să stau în poziţie de tortură, alături de ceilalţi doi.

Credeam că asta a fost tot. Nu. Acesta a fost numai începutul. După ce s-a terminat cu cina şi s-a făcut închiderea, îl aud pe Ţurcanu zicând:

— Acum începe judecarea lui Voinea.

A început Ţurcanu să-mi pună la întrebări, toate având un caracter provocator şi cu răspuns obligatoriu. Eu îngăimam

doar nişte bolboroseli nedesluşite mascând tăcerea prin durere şi imposibilitatea de a răspunde. Ţurcanu începu să înjure. Ia vino încoace, te fac eu să vorbeşti.

În timp ce eu stăteam pe prici, mai trăgeam cu ochii şi la uşă. Se vedea clar cum de afară erau urmărite toate momentele prin geamul vopsit dar având zgârieturi în vopsea… Când eu coboram de pe prici pentru tortură, umbrele au început să se agite la uşă umblând în dreapta şi în stânga.

— Dezbrăcarea la pielea goală! Porunci Ţurcanu.

N-au aşteptat ca s-o fac singur, ci s-au repezit toţi roboţii la mine smulgându-mi hainele. Dezbrăcarea la pielea goală urmărea nu numai eficienţa torturii, ci şi umilirea totală.

M-au întins cu faţa în jos şi mâinile răsfirate în forma de cruce. Doi câte doi îmi prinseră mâinile de o parte şi de alta. Pe spate şi pe şale s-au mai urcat vreo doi ca să nu pot face nici o mişcare. Picioarele mi le legară la gambă îndoindu-mi genunchii spre a fi cu tălpile în sus. Astfel a început bătaia la tălpi cu cozi de mătură. Băteau „nicovala” iar durerile treceau dincolo de limitele imaginabilului.

Când Ţurcanu a socotit că acest soi de tortură este suficient, m-au luat la rând, centimetru cu centimetru, pe pulpe până ce au ajuns la fese. În timpul torturii era imposibil să fac vreun raţionament. Sufletul sta gata – parcă – să iasă din mine. La un moment dat Ţurcanu porunci: Ajunge, că-l scoatem din funcţiune.

M-au pus apoi să fac „pasul pe loc” cu faţa la perete, sub tălpi având o cârpă udă. Un planton mă supraveghea cu o coadă de mătură în mână. De câte ori încetineam pasul, de atâtea ori mă lovea peste cap cu coada de mătură încât la terminarea programului capul mi-a fost plin de cucuie.

Tortura propriu-zisă a durat aproximativ trei ore. Seara, cam pe la ora zece, Ţurcanu mi-a dat o pătură ruptă şi plină de praf poruncindu-mi să mă culc cu faţa în sus şi cu mâiniie afară pe piept. Mi-a atras atenţia ca mâine

dimineaţă la deschidere să nu fac nici un gest că tot cu dânşii rămân.

O inspecţie la prima oră.

Într-o dimineaţă se anunţă o '„mare” inspecţie.

Ţurcanu pe loc a început pregătirile. Mai întâi a mascat pe cei zdrobiţi. Am observat că doar eu singur eram considerat astfel.

A demontat în fundul camerei 4 spital o porţiune de prici pe care l-a înlocuit cu câteva paturi de fier pe care le-a pus grămadă alandala. Dincolo de această grămadă a aranjat un pat pentru mine. Nu trebuia să fiu văzut de „inspectori”. După ce totul a fost gata pregătit mă vârî şi pe mine după paturi ca într-o cuşcă de lei fioroşi şi privind crunt la mine m-a ameninţat:

— O simplă mişcare de faci, o vorbă sau un geamăt de vei scoate, după ce trece inspecţia te sfâşii în bucăţi!

Veni inspecţia mult aşteptată şi l-am auzit pe Ţurcanu raportând.

— Domnule colonel, camera 4 spital având un număr de… Deţinuţi care au acceptat de bună voie reeducarea, se prezintă în faţa dumneavoastră…

Inspectorul era un colonel, pe care mult mai târziu l-am indentificat sub numele de Marin Constantinescu, fost „ilegalist”.

Comandantul închisorii, Alexandru Dumitrescu, începu să-i dea colonelului – chipurile – explicaţii: „În această cameră au fost aduşi cei aleşi care au acceptat de bună voie să se restructureze. Aceştia şi-au dat seama de greşelile pe care le-au făcut împotriva poporului, iar acum partidul şi guvernul le-au pus la dispoziţie condiţii civilizate şi umanitare de care beneficiază din plin.”

În timp ce nemernicii vorbeau astfel între dânşii în faţa deţinuţilor oropsiţi, mă gândeam în mine: Oare de câte ori au repetat actul acesta până l-au învăţat atât de maestru. Nici fariseii din vremea lui Hristos nu-şi trucau mai bine discuţiile când potriveau minciuna.

Distracţiile lui Ţurcanu.

Distracţiile lui Ţurcanu la Piteşti erau pe măsura circumstanţelor. Victima era aşezată cu faţa în jos – de preferinţă lângă colţul unui pat suprapus. Peste cel culcat se întindea a doua victima, apoi altul şi tot altul, iar la urmă de tot se urcau, sărind de la înălţimea patului de la etaj, „reeducaţii".

Cel care era în contact direct cu cimentul n-avea nici un fel de amortizare. Când se observa că-i aproape mort, întregul morman de oameni se surpa. Cel de dedesubt rămânea, pur şi simplu lat, fără simţire. Uneori nici celui de al doilea sau chiar celui de al treilea nu le era prea bine.

Scularea din poziţia aceasta se făcea prin lovituri de bâtă. Era peste putinţă să te poţi ridica dintr-o dată. Mai întâi a trebuit să-mi îndoi cu mare greutate un picior, apoi să-l aduc pe celălalt. Astfel, sub grele lovituri date de Ţurcanu, ne ridicam în picioare.

O altă „distracţie" era băgarea noastră, a „bandiţilor", sub prici de câte ori „reeducaţii" citeau din lecturile comuniste. Ziceau ei că „bandiţi* „ nu au voie să guste din „fagurele de miere" al învăţăturii marxiste. Când venea la rând acest program Ţurcanu sau înlocuitorul său striga:

— Sub prici bandiţilor!

Fără nici o întârziere trebuia să fii sub prici, că altfel te alegeai cu multe lovituri de bâtă pe unde se nimerea.

Dintre toate victimele acelei perioade, eu am fost cel mai neîndemânatic şi molâu la intrarea şi ieşirea de sub prici şi de fiecare dată am primit multe lovituri, aproape egale cu o bătaie.

Noaptea la Piteşti.

Noaptea avea chinurile ei specifice. Dormitul cu faţa în sus şi cu mâinile pe pătură era supravegheat de un planton, care urmărea orice răsucire şi orice mişcare din poziţia impusă, Cea mai mică răsucire se sancţiona pe loc de către planton ai lovituri crâncene de bâtă.

Eu n-am putut să dorm decât foarte puţin. Noaptea în întregul ei era un coşmar greu de imaginat. Gândurile cele negre şi disperarea îmi dădeau mereu târcoale. Mă preocupa problema sinuciderii, ca mijlocul cel mai bun de a scăpa de torturi. Cum? Toate mijloacele de sinucidere erau barate. Nu vedeam nici un sfârşit al acestor chinuri. Îngerul păzitor m-a părăsit cedând locul demonilor care-mi dădeau târcoale ispitindu-mă.

Oare există Dumnezeu?… Cum este posibil ca El să permită ca fraţi de acelaşi sânge să-şi schingiuiască fratele?! Am ajuns la concluzia că numai nişte capete talmudice au creat toată Biblia şi pe Dumnezeu pentru înşelarea popoarelor. Culmea ironiei… În loc să crească ura împotriva celor care au inventat acest sistem de schilodire fizică şi spirituală, creştea ura împotriva propriilor tale principii care nu-ţi mai folosesc la nimic. Începeai să-ţi însuşeşti felul de a gândi al călăilor. Aşa se producea, în natura intimă a tinerilor, întoarcerea cu 180 de grade şi deveneai exact opusul a ceea ce ai fost mai înainte.

Era o greşeală de logică. Fiind făcută sub presiune, ea înceta odată cu tortura. Asta la cei mai mulţi. Însă, la o parte mai mică, eroarea s-a menţinut o vreme mai îndelungată. M-a ţinut această stare vreo trei săptămâni până când Ţurcanu a inventat pentru mine o umilinţă care să fie culmea umilirii… Numai că, în loc să aibă efectul scontat de el, a avut un efect benefic pentru mine.

Culmea umilirii.

Ţurcanu îmi cunoştea prea bine dosarul meu. Era sigur că nu am ce să mai „demasc”. Cu toate astea insista. Insista în alt mod decât la ceilalţi. Simţeam că pretenţiile lui sunt atenuate.

Eu i-am răspuns că nu am ce „demasca”. Atunci, privindu-mă ţintă, mi-a strigat:

— De la arestare ai tot vorbit de tăria creştină şi ai propagat ideologia legionară. Măcar de ce n-ai tăcut?! Lasă că-ţi umplu eu gura şi te vindec de a mai vorbi…

Au adus banca pe care stăteau reeducaţii la masă şi m-au întins pe ea ca pentru crucificare. Câte doi în fiecare parte mi-au prins mâinile între picioare. Apoi mi-au prins câte unul de fiecare parte şi palmele şi câţiva mi-au încălecat picioarele. O daltă de fier de 3-4 centimetri lăţime mi-au introdus-o în gură între dinţi şi au răsucit-o. Astfel am rămas cu gura deschisă fără posibilitatea de a o închide.

— Marinescule – strigă Ţurcanu unuia dintre studenţii torturaţi – dacă nu faci ce îţi spun eu, până aici ţi-a fost. Să-i bagi p… a în gură ca să se vindece pentru todeauna de a mai vorbi împotriva clasei muncitoare şi a poporului muncitor.

Bietul Marinescu, ca un automat, a executat ordinul.

Striga Ţurcanu batjocorind şi comentând:

— Să vadă toată lumea cum legionarii şi-au înghiţit p… a unii la alţii! Ticălosul nu şi-a dat seama de efect. În mine s-a trezit dorul de răzbunare şi ura împotriva acestui monstru. Firul credinţei în Dumnezeu s-a refăcut. Chiar dacă, în continuare, m-am manifestat ca un automat fără raţiune proprie, în pauzele dintre acţiunile de groază, imploram ajutorul lui Dumnezeu.

Fapta lui Ţurcanu m-a trezit din mlaştina necredinţei în Dumnezeu, în care singur mă înfundasem. Am descoperit marea uneltire a Diavolului care te face să-ţi impui tu singur concepţiile ateist-marxiste, făcând astfel voia vrăjmaşului împotriva căruia ai luptat.

În clipele de răgaz îmi ziceam: Doar n-am venit în închisoare ca să mă fac comunist şi nici să-mi însuşesc învăţăturile lor prostovano-diavoleşti.

Un biet călugăr.

A fost adus în cameră un tânăr student necondamnat, pe nume Ungureanu, care era şi călugăr. Şi astăzi trupul mi se înfioară când îmi amintesc de schingiuirile la care a fost supus acel tânăr.

Singura pretenţie a lui Ţurcanu era ca acesta să blasfemieze cele sfinte şi să înjure. Cu greu a fost muiată

dârzenia acestui om. Târziu de tot a cedat, făcându-i pe voie lui Ţurcanu. Râdea Ţurcanu zicându-i pe un ton împăciuitor: -Vezi măi Ungureanu că ai vorbit de rău pe Dumnezeu şi ai înjurat şi nici nu te-a trăsnit, nici nu te-a pedepsit în alt mod. Ungureanu tăcea fără să mişte măcar un muşchi spre a nu da de bănuit ce are el în suflet.

O demascare mai deosebită.

Într-o zi ce părea a fi mai de acalmie, îl văd pe Ţurcanu aducând în cameră un deţinut cu bagajele în mână. Era Octavian Tomuţă.

După mişcările automate ale lui Tomuţă mi-am dat seama că acesta a trecut prin „focurile reeducării" şi ştie bine lecţia.

A fost poftit la masa călăilor. Ţurcanu, cu un rânjet în colţul gurii, îi zise:

— Ce-i Tomuţă, te uiţi cu jind la şefii tăi?

Tomuţă tăcu într-un anumit fel, că şi tăcerea era la fel de periculoasă ca şi vorba negândită ca lumea.

Urma închiderea. Pentru Ţurcanu închiderea era doar o formalitate… Că el era acela care o programa. După închidere, uşa la această cameră nu se încuia. Era lăsată deschisă la dispoziţia lui Ţurcanu să iasă şi să intre când îi pofteşte inima.

După ce trecea trupa de gardieni care supraveghea închiderea, Ţurcanu ieşea pe coridor prefăcându-se că cercetează să nu fie prin apropiere vreun caraliu care să-i tulbure activitatea. Chipurile – „reeducarea" s-a înfăptuit „nesupravegheat"

După ce făcu toate aceste dichisuri care ţineau de tipic, a zis celor din cameră:

— In seara aceasta vom avea un program special. Îl voi demasca pe banditul ăsta de Voinea.

Începuse să mă ia cu friguri şi cu transpiraţii imaginându-mi ce trebuia să urmeze.

Îi zice lui Tomuţă:

— Ia spune, l-ai cunoscut pe Voinea Octavian?

— L-am cunoscut.

— Să ne spui tot ce ştii despre el pentru că noi vrem să scoatem „om” dintrânsul. Începu Octavian Tomuţă astfel:

— Eram studenţi. Voinea mi-a zis că lupta noastră împotriva comunismului este fără cruţare… Hristos când a intrat în templul din Ierusalim, dacă ar fi avut un pistol în mână ar fi tras fără milă împotriva negustorilor care profanau lăcaşul sfânt. Lupta împotriva comunismului este o luptă cu Diavolul.

Era mult adevăr în ce spunea Tomuţă, dar era şi exagerare. Dacă nu exagerai şi nu puneai patos în tot ce spuneai te considera „bandit” şi trebuia să treci din nou prin toate torturile „reeducării”.

După „demascare” am fost dezbrăcat la pielea goală şi astfel luat la bătaie ca în prima zi. Din nou la perete să fac pasul pe loc şi iarăşi cu bagajul în spate am făcut sute de genoflexiuni. Culmea! Plantonul a numărat 1.500 de genoflexiuni. Apoi m-am prăbuşit în nesimţire.

În timpul acestor suplicii istovitoare, Ţurcanu îmi punea rânjind întrebări:

— Ei şefule, cum e cu Moarte numai moarte legionară? De ce nu mori?… Zi-i şejule – te mai gândeşti la Nicadori?… Ce-ţi închipui că nu cunoaştem noi aventurile lui Horia Sima? Calomnierea lui Horia Sima era mai lungă decât a celorlalţi legionari…

A nu răspunde la o asemenea întrebare era deosebit de periculos. O considera atitudine de frondă, de sfidare a „reeducării” şi riscai să-ţi măreşti supliciul. Dacă răspundeai precum ar fi meritat riscai sa fii omorât în bătăi… Astfel am adoptat numai răspunsuri conciliante;

— Aceste lucruri erau numai teoretic… Practic nu erau chiar aşa. Atunci eram cu teoria, acum suntem cu practica.

— Ştim noi… Le spuneai teoretic pentru proşti, pentru voi şefii era altfel. Aşa e putregaiul burghez pe care acum îl scoatem din voi.

Cu două săptămâni în urmă am cumpărat din librărie o carte intitulată Istoria Mişcării Legionare scrisă de un legionar. Autor – preotul Ştefan Palaghiţă.

Interesant! Toate calomniile împotriva lui Horia Sima sunt înşirate în această carte în ordinea în care Ţurcanu mi le înşirase mie în timpul torturilor în anul 1950. Cartea a fost tipărită la Buenos Aieres – Argentina în anul 1951. Îmi pun întrebarea. De unde a ştiut Ţurcanu conţinutul acestei cărţi cu un an înainte de a fi publicată?

Constantin Paragină – camaradul cel hâtru.

În zilele acelea pline de groază, uşa se deschide şi este introdus m cameră camaradul meu de celulă şi consătean, un hâtru de mare anvergură, cu farmec în grai la vorbire şi replici plăcute de om mucalit… Ţurcanu nu era în cameră.

Iată-l intrând zâmbăreţ în cameră cu bagajul în mână.

Am privit la el să nu greşesc. Da. Era chiar el Costache Paragină, student la Universitatea din Bucureşti la geografie şi istorie. Originar din Panciu, fiu al unei familii de martiri şi eroi ai luptei legionare-anticomuniste.

M-au trecut fiorii când l-am văzut şi am început să transpir. Mi-am dat seama imediat că dânsul n-a mai trecut prin încercările noastre de aici.

Paragină îşi aruncă bagajele pe prici în mod dezinvolt, apoi începu să se plimbe prin cameră „ca Vodă prin lobodă”. Ba a mai intrat şi în vorbă plin de largheţe cu torţionarii. M-a observat cu coada ochiului pe mine zdrobitul, dar n-a luat nici o atitudine. Era prea isteţ ca să nu-şi dea seama că aici era ceva putred, ceva în mare neregulă.

La un moment dat a intrat şi Ţurcanu în cameră:

— Aaaa, bine ai venit Paragină, ce mai zici şi cum te simţi în noua ta locuinţă!

— -?!

— Ai văzut ziarul de perete?

— L-am văzut.

— Uite că avem şi cărţi. Le-ai văzut?

— Le-am văzut.

— Iată şi oamenii care s-au deşteptat din somnul în care ii dusese obscurantismul habotnic (şi arătă cu ambele mâini spre torţionari). Uite-i şi pe bandiţii care se opun reeducării şi arătă spre noi cei trei. I-ai văzut?

— I-am văzut.

— Ce părere ai?

— Păi, domnu Ţurcanu, „fiecare rănit cum îşi aşterne aşa doarme”.

Răspunsul era de nota zece.

— Dar tu ce părere ai, vrei să mergi cu noi, cu reeducarea, sau cu bandiţii?

— Cu reeducarea, domnu Ţurcanu.

— E bine ce zici, numai vezi că aici trebuie să citeşti cărţi.

— Citesc domnu Ţurcanu, de ce să nu citesc?!

— Mai trebuie să scrii câte un articol la ziarul de perete.

— Scriu domnu Ţurcanu, de ce să nu scriu?!

Flerul lui Paragină prinsese atmosfera şi situaţia fără ieşire, dar nu-şi dădea seama de dimensiunile grozăviei.

— Bine măi Paragină… Până în prezent văd că eşti pe drumul cel bun, dar vezi că trebuie să renunţi la tot „banditismul” din tine. Trebuie să renunţi la crezul legionar pe care l-ai avut.

— Renunţ, sigur că renunţ, domnu Ţurcanu.

— Deci eşti hotărât să mergi cu noi.

— Da, domnu Ţurcanu.

— Bun. Dacă aşa stau lucrurile, să-mi spui tu mie de când ai venit la Piteşti ai mai dus activitate legionară?

— Nu domnu Ţurcanu.

— N-ai participat la nici o şedinţă legionară?

Paragină a sesizat tot ce e posibil pentru un om cu cea mai ascuţită inteligenţă, dar dincolo de poarta Iadului n-a interceptat nimic.

Atunci Ţurcanu, fulgerător, îi arse un pumn drept în faţa, Dar şi Paragină, isteţ cum era, a intuit lovitura şi s-a dat tumba pe spate subţiind mult din efectul de şoc.

— Ia te uită mă al naibii, ăsta e artist!

Ţurcanu se mai repezi o dată să-i mai dea un pumn, dar Paragină din nou se dădu tumba pe spate.

Paragină se prefăcu a fi şocat de atitudinea agresivă a lui Ţurcanu, deoarece aderase la „reeducare” fără murmur şi cu toate acestea era lovit.

— De ce minţi mă, tu crezi că aici e şcoală de oportunişti? Ai dus sau nu ai dus activitate legionară?

— N-am dus domnu Ţurcanu.

Apoi întorcându-l cu faţa spre mine, îmi puse mie întrebarea:

— Voinea, aţi ţinut vreo şedinţă legionară?

— Sigur că am ţinut, cu Comşa şi cu Iosif.

Oricât de isteţ a fost – Paragină nu mai până aici ştia lecţia. Mai încolo o ştiam eu şi ceilalţi.

— Ei ce zici Paragină? Uite şeful tău, banditul cel mare, îl vezi cum recunoaşte? Îţi dai seama că noi avem metode să scoatem tot banditismul, tot putregaiul din voi şi să vă facem oameni ca lumea, folositori poporului? Dacă voi nu acceptaţi de bunăvoie, avem noi metode să-l scoatem.

Paragină cu capul în piept (dar cu ochii la pumnii lui Ţurcanu, umilit, şocat şi surprins a răspuns:

— Da domnu Ţurcanu, am ţinut.

— Atunci de ce cauţi să minţi?

— Domnu Ţucanu, eu n-am minţit. După arestare am primit un şoc când m-am văzut lipsit de libertate şi am disperat. În această situaţie de groază şi regrete m-am nimerit cu Voinea în celulă. El mi-a vorbit de Biserică, de Neam şi de Legiune… Au fosta tunci pentru mine toate acestea ca o baie caldă care m-a revigorat în crezul legionar.

— Aaaa, vasă zică tu nu eşti vinovat, tot banditul ăsta mare e cu buba. El te-a îmbăiat cu apă călduţă. Eşti solidar cu ei!

— Nu sunt.

— Ai văzut ce şmecheri sunt? Vă îndemnau pe voi cei mititei la rele, iar ei cum au dat de rău v-au trădat, lăsându-vă pe voi să trageţi greul. Aşa este?

— Da, domnu Ţurcanu.

— Pentru că nu putem să te credem pe cuvânt, doar într-un minut ai spus câteva minciuni şi ca să fim noi siguri că nu mai poţi reveni la banditism vei primi o „lecţie” de leac. Ai să vezi cu proprii tăi ochi şi te vei convinge pe propria ta piele cum purificarea noastră dă rezultate.

— – la puneţi-vă cu ciomegele pe el!

Deodată au sărit cu toţii asupra bietului Paragină, ca nişte automate. L-au trântit la pământ năucindu-l în lovituri de bâtă până când Ţurcanu a dat ordin să înceteze.

— Acum treci acolo în rând cu bandiţii. Nu cumva să te văd că le faci vreun semn sau dacă ei te provoacă să nu ne spui imediat, c-ai mierlit-o!

— Da, domnu Ţurcanu.

— Fii atent. Tu nu eşti aşa mare bandit ca Voinea. Depinde de tine. Ori te duci în mormânt cu el, ori de faci băiat de treabă şi ieşi în libertate. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, domnu Ţurcanu.

Cât a mai stat pe acolo, bietul Paragină a mai luat vreo trei bătăi, aşa ca să-l ţină treaz şi să nu se plictisească. Apoi a primit şi el o coajă de săpun ca să-şi facă însemnări în vederea „demascării”.

Încercări de sinucideri. Ministerul de Interne urmăreşte efectele reeducării asupra studenţilor.

La un moment dat – nu-mi amintesc împrejurările – se descoperă că Scutaru (un bun prieten) a înghiţit un ciob de sticlă cu scopul evident de a se sinucide. Scutaru a fost dat în paza unui planton care avea sarcina să-l urmărească atent când îşi va face necesităţile în gamela din care mânca. El a fost obligat să caute prin materiile fecale pipăind cu degetele întregul conţinut. Să găsească ciobul de sticlă când se va elimina din corp şi să-l prezinte la şeful comitetului de „reeducare”. Nu mai îmi amintesc care a fost rezultatul.

Am văzut deţinuţi descoperiţi că au înghiţit ace în speranţa că acestea vor ajunge prin căile sanquine la inimă

şi astfel vor muri. Dar n-a fost aşa.

Cam după şaseşapte zile acul era eliminat din organism prin rect şi era de dimensiuni foarte mici. La ambele capete avea mici ghemotoace pietrificate. Mai târziu studenţii medicinişti ne-au explicat cum se produce fenomenul: Pereţii ondulaţi ai stomacului prind obiectul de metal ascuţit încercând să-l dizolve cu sucurile gastrice pe care le are la îndemână. Când nu reuşeşte, îi depozitează la capăt săruri făcându-i o gămălie inofensivă. Apoi îl întoarce cu celălalt capăt făcându-i şi acolo una. Numai aşa îi dă drumul mai departe spre intestine pentru a fi eliminat din corp.

Ministerul de Interne urmărea îndeaproape experienţa ce o făcea pe pielea studenţilor.

Au fost oameni care la 7-8 luni erau duşi la anchetă la Ministerul de Interne anume pentru a se constata efectul terorii de la închisoarea Piteşti asupra lor. Ministerul de Interne urmărea în amănunt cât durează rezistenţa şi dacă mai există un mugur de rezistenţă pe această mlădiţă.

Anchetatorii le-au zis unora:

— Noi vom ara ţara în lung şi în lat ca niciodată mugurii legionarismului să nu mai îmbobocească pe suprafaţa ei.

Vom schimba mentalitatea mulţimilor, vom modifica direcţia de gândire a intelectualilor, vom modifica şi istoria în care voi credeţi atât de mult că e neiertătoare şi că aceasta vă va scoate cândva la suprafaţă.

O tentativă de sinucidere ieşită din comun.

Am fost mutat din camera 4 spital din nou în camera 2 subsol. Şi aici s-a instituit „reeducarea”. Şeful comitetului de reeducare era Titus Leonida.

Eram în total 21 de „bandiţi” faţă de numai 4-5 câţi eram la camera 4 spital. Avantajul era enorm căci ne venea rândul să luăm bătaie abia la 4-5 zile.

Totuşi, unul dintre noi, pe nume Dan Dumitrescu, student In ultimul an la Facultatea de medicină din Iaşi, era bătut crâncen în fiecare zi.

Atâtea torturi a îndurat acest om încât a fost adus într-o stare de disperare acută. Eu, privindu-l cu groază, constatam că nu mai era decât o umbră. Un schelet ce se confundă cu semnul „pericol de moarte” din preajma depozitelor de materiale explozive sau locurile cu pericol de electrocutare. Rezista în mod inexplicabil. Mă tot întrebam oare când va cădea organismul acesta atât de epuizat?

Sărmanul Dan Dumitrescu nu mai avea ce spune, nu mai avea ce inventa…

În una din dimineţile acelor zile blestemate, după terminarea programului de dimineaţă, îl văd pe Titus Leonida cum se ridică de la masa unde dospise ceva în mintea lui cea neagră, umflându-se în pene ca un păun şi cu coada rotată începu:

— Ei, acum să începem iarăşi programul.

— Care te înscrii la bătaie? Era şi cinic cretinul.

— Care te simţi vinovat? Care ai minţit la autodemascare? Nu se înscrie nimeni?! Atunci tot rândul lui Dan Dumitrescu este. Dumitrescule, treci la interes î.

Dar, surpriză pe toată lumea. Dan Dumitrescu în loc să sară ca împins de un arc nev ăzut, luă o poziţie crâncenă de bărbat plin de tărie şi fără păs. Ochii îi luceau în adâncul orbitelor osoase scânteind ca doi luceferi în nopţile geroase…

— Ba ai să torturezi pe p… a mătii, bandit şi ticălos fără de margini. M-ai scăpat nărodule din mână. Mai sunt încă treizeci de minute şi puteţi să mă pupaţi în cur toţi deodată sau chiar pe rând dacă asta vă va fi voia. Tâmpiţilor, am băut toată cutia cu creolina, otravă ce-i sigur că într-o jumătate de oră îşi va face efectul. Atât mai durează până soseşte salvarea prin moarte.

Şi mai întăreşte încă o dată entuziast, cu o bucurie nespusă:

— Încă o Jumătate de oră şi-s mort… Mişeilor, veţi da socoteală pentru toate acestea nu peste mult!

La auzul acestor vorbe am simţit cum un duh al tăriei coboară spre mine şi inima în piept o simţeam mai bărbată.

Dintr-o dată Titus Leonida a amuţit, i-a pierit, pur şi simplu, graiul. Ceilalţi „reeducaţi” tremurau palizi de spaimă. Oare ce va fi de cojocul lor când Ţurcanu va afla despre o asemenea neglijenţă? Era în stare să-i măcelărească pe toţi… Astfel Titus Leonida începu ancheta…

Tineta din cameră – care servea pentru urinat – nu avea capac. Ca să stopeze degajarea mirosului infect de urină în descompunere, Ţurcanu a adus o cutie de conserve goală pe care din când în când o umplea cu creolină. Cu câteva picături de creolină aruncate în tinetă se făcea o peliculă deasupra urinei care oprea degajarea mirosului.

Din cercetările pe care le făcu imediat Titus Leonida s-a constatat că cutia cu creolină de lângă tinetă era cu adevărat goală. Dimineaţă fusese plină.

Întrebându-se unul pe altul câtă creolină a fost în cutie, au descoperit că creolină s-a consumat cu o zi înainte, iar cutia de conserve era – în realitate -plină cu urină. Doar pe deasupra plutea o peliculă subţire de creolină care nu putea fi mortală.

Dan Dumitrescu în realizarea planului său de sinucidere n-a observat acest amănunt şi s-a înşelat bând urină în loc de creolină.

Cu toate acestea teama că Dan Dumitrescu ar putea muri nu dispăruse. Au aşteptat o oră şi Dan Dumitrescu nu mai murea.

Atunci ticălosul de Titus Leonida îşi veni în fire şi îi zise lui Dan Dumitrescu:

— Ai băut pe p… mătii creolină. Ai băut urină. Au mai aşteptat un timp şi văzând că Dan Dumitrescu nu dă semne de intoxicare, l-au tras jos de pe prici, l-au dat cu forţa să bea câteva gamele cu urină şi apoi au început tortura…

Nu se găsesc cuvinte pentru a descrie martiriul la care a fost supus acest om.

Groaza şi spaima ne-a cuprins pe toţi, scoţând din minţile noastre până şi gândul la o eventuală sinucidere.

Un caracter de excepţie.

A fost adus un tânăr pe nume Alexandru Rădulescu (sau Roman), student la Politehnică, pare-mi-se la Timişoara, un flăcău de o nevinovăţie totală. Avea atitudine şi figură feciorelnică. Nu i se putea imputa nici un fel de activitate sau atitudine dârză.

Ticălosul de Titus Leonida a căutat să-l convingă să-şi facă autodemascarea, dar studentul invoca pe Dumnezeu în apărarea sa.

Acel nemernic de Titus Leonida l-a supus fără milă torturilor. Le-a suportat cu o blândeţe îngerească, încât noi ceilalţi asupriţi ne-am fi învoit să suportăm o parte din bătăile ce le primise acest suflet blând – dacă s-ar fi îngăduit aceasta.

L-am văzut plângând. A fost unicul plâns care ne-a înduioşat sufletele noastre împietrite şi greu chinuite.

După lungi torturi şi după ce rezistenţa lui începu să cedeze, a fost pus să bată şi el pe altul ca astfel să facă dovada în faţa mişelului de Titus Leonida că el s-a „reeducat”.

N-a putut… L-am văzut pe acest om cu ciomagul în mână încercând să lovească talpa unui camarad de al său. Când a ajuns cu ciomagul la talpă, l-a scăpat din mână.

L-au torturat cât l-au mai torturat, apoi l-au trecut în stare de izolare ca să asiste la torturarea celorlalţi deţinuţi.

L-am reîntâlnit la Gherla, la atelierul de mecanică. Era atâta conştiinciozitate în acest om, încât piesele ieşite din mâna lui nu admiteau nici o toleranţă. Erau toate adevărate prototipuri.

N-a putut niciodată să realizeze peste 50% din normă. Aceasta, din cauza preciziei şi fineţii lucrului său.

Luni de zile a fost ţinut cu jumătate de porţie de mâncare. Cu toate acestea nu şi-a schimbat atitudinea. N-a făcut

lucru de mântuială numai ca să-şi realizeze norma. În piesele făcute de dansul se reflecta sufletul său pur.

Noi ceilalţi eram pregătiţi să-l ajutăm cu mâncare, dar ticăloşii au împânzit în jurul lui numai informatori ca să nu poată primi nici un ajutor.

Prima misiune mişelească.

Aproape de cinci luni eram în camera de tortură 2 subsol. Într-o zi a venit Ţurcanu cu o listă în mână pe care i-a dat-o lui Titus Leonida. Au mai şuşotit ceva între ei, apoi Ţurcanu a ieşit din cameră.

Psihoza spaimei domnea asupra noastră. Cu toţi aveam impresia că Ţurcanu şi Titus Leonida cunosc tot ce aveam noi în cel mai tainic ascunziş al sufletului. Ca nimic nu le era străin lor.

Vedeam lista şi ştiam că vom fi chemaţi unul câte unul. Tremuram de spaimă că nu ştiam cui îi vine rândul şi mai ales ce urmează.

Titus Leonida începu să ne cheme pe câte unul şi să vorbească în şoaptă tainic. Când vorbea, chiar şi în şoaptă, îşi compunea o figură crâncenă ca ceilalţi să fie terorizaţi.

Mi-a venit rândul şi mie. Raţiunea îmi era obturată de cele ce puteau să urmeze. Nu puteam să gândesc nimic întrucât eram cuprins de o groază nemărginită.

— Uite Voinea, ai să pleci în altă cameră. Acolo sunt „bandiţi” care nu ştiu ce se petrece aici, în camera aceasta. Nu divulgi nimic din ce ai văzut. Te vei comporta ca un legionar veritabil, cu vechime şi prestanţă. Ca un adevărat „'bandit”. Trebuie ca prin atitudinea şi comportamentul tău să creezi o atmosferă de mediu legionar.

Vă veţi ruga împreuna, veţi mânca împreună. Să nu te apuci să-i tragi de limbă ca să-şi dea seama că tu îndeplineşti o misiune. Eşti răspunzător de orice gest al tău din care aceştia ar putea să-şi dea seama ce se petrece aici. Ştii ce te aşteaptă. Nu vom avea pentru tine nici un dram de milă sau îndurare.

Dădăceala lui Titus Leonida a durat cam o oră. Acela a fost momentul de cea mai grea tensiune pe care l-am trăit vreodată.

De acum începea un alt moment greu şi mai ales lung. Lung cât o veşnicie. Îmi dădeam seama că eu va trebui să fiu acela care voi aduce un aport la torturarea altor oameni nevinovaţi.

Oare cum să fac să evit a afla ceva de la necunoscuţii cu care mă voi întâlni? Oare ce să fac pentru a evita crearea unei atmosfere de trai intim legionar?

În mine mai rămăsese o celulă în care conştiinţa funcţiona nealterată. Aceasta urla îngrozitor, răscolindu-mi toată fiinţa. Salvarea cea mai sigură ar fi fost moartea. Dar cum? Era peste putinţa să-ţi iei viaţa.

I-am văzut pe aceşti ticăloşi studiind nu numai instinctul de conservare dezlănţuit, ci şi cum studiau pe cei dezumanizaţi, puşi în postura de călăi spre a tortura pe alţii…

Torturarea camaradului tău trebuia făcută cu sete, cu sadism, cu convingerea oarbă că faci bine. Trebuia să dovedeşti convingere şi ataşament cauzei distrugerii „banditismului”. Când distrugeai legionarismul din victimă, trebuia să fii agresiv, să râzi fals, să vorbeşti cu toată convingerea şi mai trebuia să dai impresia că ai rămas un legionar autentic.

Ca un demon ieşit din mijlocul Iadului, atât de bine cunoştea Ţurcanu psihologia fiecăruia şi dramul de tărie ce a mai rămas în noi.

Până acum am fost victimă.,. De acum înainte mi se contura în faţă neagra şansă de a fi părtaş la distrugerea sufletelor altora. Din oameni devotaţi şi cinstiţi, prin acţiuneamea trebuia să devină trădători, răufăcători, spioni împotriva lor înşişi.

Doamne, cât aş fi dat să rămân pe loc şi să fiu torturat în continuare… Ziceam acestea în gând în momente de luciditate, dar pus la încercare n-aş fi rezistat.

După vreo oră a apărut în uşă Ţurcanu şi l-a întrebat pe Titus Leonida: -Gata?

— Gata. Răspunse Titus Leonida.

Ţin minte că alături de mine era un student la medicină în anul patru sau cinci. Acesta a fost mare sportmen şi se numea Alexandru Ghica.

Acest Ghica a fost torturat de către Ţurcanu cu mai multă insistenţă decât noi ceilalţi. Nu atât pentru apartenenţa la un grup sau altul, ci pentru că reprezenta „marea nobilime”. Pentru că se trăgea dintr-o familie de prinţi cu blazon.

Ziceau Ţurcanu şi Titus Leonida (în timpul torturilor) că acesta nu va uita niciodată moliciunea pernelor de puf, Va ţine minte strălucirea mobilei fine şi laptele pe care l-a supt de la mama lui…

Cum ne îndreptam noi pe coridor îngrijoraţi, Ţurcanu ne opri şi ne zise:

— Nu cumva să vă trădaţi arătându-vă cât sunteţi de flămânzi, sau cât aţi fost de bătuţi. Cei cu care veţi sta în cameră sunt încă „bandiţi”. Ei vor să facă pe grozavii, sfidând situaţia în care se găsesc. Voi v-aţi mai trezit la realitate. Astfel am fost introduşi într-o cameră mare de la parter, care era goală. Deci, nu noi intram peste alţii, ci alţii intrau peste noi.

Până la sosirea victimelor aveam un timp scurt ca să ne găsim locurile pe paturi. De mine s-a ataşat studentul Ghica, cel amarnic torturat de către Ţurcanu pentru starea lui socială.

Mi-a făcut destăinuirea că şi-a pierdut orice control asupra sa şi ar vrea să nu greşească. Recunoştea că este dominat de instinctul foamei, de aceea va ocupa loc lângă mine ca să mă imite. Mai zicea acest tânăr:

— Mi-e frică… Unii ar putea să exagereze lucrurile privitoare la persoana mea. Aceia ar putea fi mai iuţi în informarea lui Ţurcanu şi a lui Titus Leonida. Ţurcanu şi Leonida sunt dispuţi să creadă cele mai mari gogomănii

care s-ar spune împotriva mea. Torturile la care voi fi supus mă vor răvăşi şi mai mult decât până acum. N-am nici un control asupra mea. Mă simt ca prăbuşit într-o prăpastie fără fund în care viteza creşte neîncetat…

După vreo două trei ore a fost introdus, peste noi în cameră, un lot de studenţi din Cluj. Vreo douăzeci de persoane. Dintre acestea vreo douăsprezece aveau tangenţă cu Mişcarea Legionară, ceilalţi erau de diferite provenienţe şi nuanţe politice sau chiar apolitici.

Eram speriat, dar trebuia să mă prefac a fi din cale afară de volubil. Carnea zdrobită şi coastele trânte de atâta bătaie mă dureau îngrozitor. La orice mişcare sau întoarcere mai bruscă dureri otrăvite mă fulgerau prin piept şi prin oase. Pericolul era mare deoarece noi, cei făcuţi tocătură, efectuam o supraveghere crâncenă unii asupra altora.

Din lotul clujean îmi amintesc de numele câtorva băieţi cu care sincer m-am împrietenit:

Era unul pe nume Blaga – nepot al lui Lucian Blaga – ofiţer de jandarmi şi student la drept. Pe un altul îl chema Crainic şi se declara membru al Partidului Naţional Ţărănesc. Un altul avea numele de Chebeleu şi era legionar.

Afinităţi comune aveam cu Blaga. Ne lega cariera militară. Mă rugam lui Dumnezeu să nu mi se destăinuie cu nimic. Cu toate acestea, Dumnezeu nu mi-a ascultat ruga şi acest camarad excepţional de bun mi-a făcut unele destăinuiri…

Mă feream ca de foc să nu-i dau nici un fel de bănuială de ce-l aşteaptă. Dacă la „autodemascarea” ce urma să şi-o facă ar fi spus că din comportamentul meu a bănuit că înînchisoarea Piteşti se petrec lucruri ciudate, asta ar fi însemnat moarte pentru mine. Nu moartea pe care o doream, ci moartea de care mă feream…

Am stat în situaţia asta 2-3 săptămâni, când, într-o zi, a intrat pe uşă Ţurcanu cu şase călăi după el, toţi oameni de încredere.

Noi, cei care ştiam ce urmează, am simţit ceva ca o undă de curent electric care ne-a cutremurat până în adâncul fiinţei noastre. Ceilalţi, noii veniţi, erau indiferenţi. N-am scos o vorbă, dar numai noi ştiam ce zguduire era în sufletele noastre. (Aceste lucruri s-au petrecut în luna februarie sau martie 1951).

Ţurcanu a strigat cu glas tare:

— Atenţie!

Imediat oamenii care au venit cu el s-au răspândit printre noi, cei cu misiunea mişelească, şoptindu-ne la ureche:

— Tu te postezi lângă ăla, tu lângă celălalt şi aşa mai departe. A durat aceasta câteva secunde, după care Ţurcanu şi-a început obişnuitul discurs:

— Aţi venit de atâtea zile aici şi nu ştiţi ce se petrece în această închisoare. Vă spun eu ca să ştiţi şi să vă intre în cap. În această închisoare se duce o acţiune de reeducare, de revizuire a conştiinţei voastre de bandiţi.

Regimul umanitar comunist, care acum construieşte o viaţă fericită pentru întreg poporul muncitor, v-a adus aici ca să vă întindă o mână de ajutor. Vă dă posibilitatea să deveniţi din nou oameni. Să aruncaţi din voi putregaiul legionaro-fascisto-burghezo-moşieresc. Veţi trece prin această acţiune de purificare… Va trebui să o acceptaţi şi să vă reeducaţi. O voce din rundul camerei a replicat:

— Noi nu acceptăm „reeducarea”.

— Ce?… Voi credeţi că… Ţurcanu îşi duse mână la şapcă (acesta fiind semnul că începe bătaia).

Atunci ajutoarele lui Ţurcanu şi el însuşi au scos bâtele pe care le ţineau ascunse sub haine şi au început să lovească. Cei douăzeci, veniţi mai de curând în închisoarea Piteşti – necunoscători în ale mişeliilor care se petreceau, au rămas năuciţi. Erau buimaci, cum am fost şi noi înşine când ne-a agresat pentru prima oară Ţurcanu şi banda sa.

Loveau nu numai cei şase în frunte cu Ţurcanu, ci şi ceilalţi douăzeci care ne-am împrietenit între timp cu noii veniţi. Ţurcanu a strigat cu glas tare:

— La pământ, Ia pământ!

Începură să strige cât îi finea gura şi ceilalţi – la pământ, la pământ!

În momentul în care Ţurcanu a dat semnalul de atac, am simţit cum toate facultăţile mentale mi s-au inhibat. Nu mai puteam să raţionez. Un întuneric beznă s-a aşternut brusc asupra întregii judecăţi. Aveam senzaţia că sunt un câine dresat asmuţit asupra unei victime.

Cum din fire eram mai încet în mişcări, n-am avut timp să lovesc pe cineva, dar am început să strig ca un bezmetic – la pământ, la pământ…!

Numai primul strigăt l-am identificat ca fiind al meu. Pe urmă, parcă, mă auzeam pe mine, dar nu eram eu… Parcă eram dedublat. Aveam impresia că duhul meu stătea deoparte şi ascultă cum strigă trupul meu… Parcă eram asistent la o scenă grotescă şi plină de groază, scena al cărei actor era chiar trupul meu în came şi oase.

Primii care s-au aruncat pe burtă au fost tocmai cei douăzeci care trecuseră prin „moara reeducării”.

Eu nu m-am aruncat cu burta la pământ, dar strigam din toate puterile alături de ceilalţi…

Aveam senzaţia că mă văd pe mine însumi de la o distanţă oarecare, apoi încet-încet cele două fiinţe s-au apropiat una de alta contopindu-se. Începeam să preiau controlul asupra mea însumi. Am început să aud şi să-mi dau seama că nu striga un altul ci eu… Da, eram eu robotul.

Abia atunci mi-am dat seama că sunt un automat care acţionez la orice apăsare de buton a lui Ţurcanu. Reflexul condiţionat era bine format.

Din poziţia cu burta la pământ – Ţurcanu se apucă să facă o nouă ordine în cameră şi să ne orânduiască pe căprarii. A numit el „comitetul de reeducare”. Printre cei numiţi era şi Cornel Pop (bărbat plin de virtute, oarecând).

Cei douăzeci, veniţi mai pe urma au rămas în cameră pentru a se autodemasca şi a fi dezumanizaţi, iar pe noi ceilalţi care am fost aduşi – pentru verificare şi încercare –

ne-a scos afară, ducându-ne din nou în camera 2 subsol de unde am venit.

Ţurcanu a făcut şi aici un nou aranjament. Pe cei care i-am lăsat în postură de autodemascare i-au trecut la colţul izolaţilor. Asta însemna că mai aveau nevoie să fie zdrobiţi. Spre disperarea mea, şi eu am fost trimis tot în colţul acela. Aceasta însemna că multe zile negre mă mai aşteptau. Eram pur şi simplu îngrozit.

Prima „favoare”

Imediat ce am fost trimis la „colţul bandiţilor” Ţurcanu a ieşit din cameră, lăsându-ne în „pintenii” lui Titus Leonida.

Îl văd pe Titus Leonida cum se „înfoaie în pene” ca un curcan şi ia cuvântul strigând în gura mare:

— Pe voi bandiţilor v-am trimis în acea cameră cu o anumită misiune. Acum urmează să vă faceţi autodemascarea despre tot ce aţi făcut acolo. Veţi spune cum aţi călcat consemnul trădând acţiunea noastră de reeeducare.

Cu toţii eram îngroziţi de ce va urma.

Îmi dădeam seama că fiecare din noi va încerca să spună ce a observat la celălalt. Eram sigur că şi noii veniţi – cu care am stat de vorbă – vor fi şi ei la rândul lor supuşi torturilor şi astfel vor spune ce au observat la mine şi la alţii.

Noii veniţi puteau să exagereze – în tentativalor de a se sustrage torturilor. Nu ştiam ce anume vor exagera… Trăiam într-o confuzie şi groază de neimaginat.

După un timp, Titus Leonida s-a prefăcut că a uitat ce anume a întrebat. Mai trecură vreo două minute şi apoi îmi ceru mie ca să-i demasc pe noii veniţi cu care am stat de vorbă.

Prompt, i-am oferit lui Titus Leonida tot ce am vorbit cu Blaga. N-am ascuns nimic, dar nici n-am exagerat.

N-am simţit mustrări de cuget pentru turnătoria pe care am făcut-o. Eram sigur că Blaga pus la tortură se va autodemasca şi le va spune pe toate.

Aşa s-a şi întâmplat… Numai că marea diversiune a fost făcută, deoarece eu am fost primul care l-am demascat.

După o săptămână de la această demascare eu am fost scos din starea de izolare. De acum aveam dreptul să stau la rând când se aducea masa, să asist la demascările celorlalţi, am fost numit planton la tinetă şi fel de fel de asemenea „favoruri” şi „bunătăţi”.

Crainic, Blaga sau Chebeleu – nu-mi amintesc precis care din ei – a fost adus la camera 2 subsol când eu aveam aceste „favoruri”. Şi acest fapt era o diversiune. Era o acţiune de a crea suspiciune unuia împotriva celuilalt. Eram considerat o persoană care avea o oarecare autoritate morală. De aceea trebuia neapărat să fiu compromis. Era un joc diavolesc care numai la închisoarea Piteşti s-a jucat în toată hidoşenia şi periculozitatea lui.

Mulţi deţinuţi, veniţi mai la urmă, n-au sesizat ierarhizările făcute de Ţurcanu şi nici diversiunile instituite de acesta anume pentru a fărâma încrederea oamenilor unul în celălalt.

Cu cât erai considerat de Ţurcanu mai mare în grad sau cu autoritate legionară, cu atât erai mai mult supus demolării în faţa celorlalţi.

*

Cititorii trebuie să cunoască psihologia „Piteştiului” şi aprecierile făcute de deţinuţi care sunt diferite de aprecierile făcute de cei ce lecturează prezenta carte.

A fi planton însemna a avea şi un ciomag în mână, cu care se corecta şi cea mai mica greşeală a victimei prin aplicarea de lovituri nemiloase.

Această calitate era un fel de „mizilic” pe lângă calitatea de a face parte din echipa propriu-zisă de torţionari. Octavian Voinea n-a făcut parte din nici o echipă de bătăuşi.

Cu o sinceritate demnă de laudă, camaradul Octavian Voinea recunoaşte că a fost atât de distrus încât era gata să facă orice crimă pe care i-ar fi dictat-o Ţurcanu. Spre norocul lui, acest lucru nu s-a întâmplat.

După ce torturile au încetat, Octavian Voinea n-a tăcut din gură, aşa cum spera Oculta, ci alături de alţi bărbaţi bravi au smuls masca ipocrită de pe faţa Satanei travestit în „înger” arătând cine conduce lumea… (Gheorghe Andreica)

Mi se cere să-l demasc pe Ghica.

Într-o zi, Titus Leonida mi-a cerut să-l acuz pe Ghica. Eram, pur şi simplu, înnebunit.

Când se cerea aşa ceva, nu era posibil să refuzi. Prin asemenea ticăloşii se urmăreau două scopuri:

— – întâi, incitai spiritul de răzbunare al celuilalt, care urma să fie torturat din cauza unor minciuni inventate de tine.

— – în al doilea rând îţi crea ţie un complex de inferioritate şi vinovăţie ca niciodată să nu poţi privi în ochii celui pe care l-ai acuzat prin minciuni inventate. Simţul răzbunării creştea, mai ales când cel torturat nu sesiza că şi acest lucru face parte din regie. Victima nu sesiza că şi aceasta este o metodă a distrugerii sufletelor şi a dezbinării între oameni.

Cererea lui Titus Leonida mi-a creat momente de grele frământări sufleteşti, mai ales că de mai multe ori mi-a pus întrebarea:

— Ei, Voinea, te-ai pregătit pentru demascarea lui Ghica?

Nu-mi mai amintesc ce anume s-a întâmplat pe parcurs… Cert este că am rămas doar în stadiul pregătirii răspunsului, fără să mă oblige ca să-l demasc. Cu toate acestea, bietul Ghica nu a fost scutit de torturi. Posibil că cei din camera de la parter trecând prin demascări şi torturi au declarat ceva împotriva lui sau a făcut vreo greşeală ce putea fi interpretată.

Nouă, celorlalţi, ne-a făcut impresia că Ghica i-a prevenit pe cei de sus de pericolele care-i pândesc. Aceştia, intraţi în „râşniţa” reeducării şi demascărilor l-au divulgat.

Spaima evolua în noi amplificându-se. Autodemascarea devenise o autoînşelare. Aveai impresia că ai scăpat cu mai puţină tortură decât dacă te descoperea „comitetul de

reeducare”. În zadar, tot erai torturat. Era o tortură preventivă, urmată de una de uzură pentru a scoate „banditul” din tine.

Adâncurile şi tehnica demascărilor.

După ce zile, săptămâni, sau luni întregi suportai tortura neîntrerupt şi sufletul din tine îl simţeai ţăndări făcut, urma „autodemascarea”.

Primeai o frunză de săpun pe care Iţi notai ideile principale. Apoi treceai în camere mari unde existau mese, scaune şi unelte de scris.

Victima trebuia să declare, în primul rând, cine ascultă posturi de radio străine, să-i spună pe toţi aceia care ar putea fi duşmani ai regimului, chiar dacă aceia n-au făcut nimic. Unde se găsesc arme… Orice bănuială asupra persoanelor nearestate.

La două-trei zile venea câte un ofiţer de securitate care transforma aceste declaraţii simple în declaraţii cu putere juridică, date în faţa unui anchetator. Urmările acestor declaraţii au fostmii de procese în care atâţia oameni nevinovaţi au fost condamnaţi…

„Autodemascarea” scrisă pe hârtie de mâna proprie a victimei suna în felul următor:

— Subsemnatul… Deţinut, în urma unui proces de gândire pe care mi l-am făcut singur, am ajuns la concluzia că am fost necinstit în declaraţiile mele date la anchetă în faţa Securităţii şi ţin din proprie inţiativă să aduc la cunoştinţă următoarele: „

Aici scriai toate bazaconiile posibile şi imposibile numai ca să scapi de torturile la care erai supus. Aşa cum am arătat mai sus, aceste declaraţii erau transformate de ofiţerii de securitate în declaraţii cu putere juridică.

A doua „demascare” se referea la tot ce ai constatat de la data arestării încoace cu privire la gardieni sau la alţi oameni din administraţia închisorilor, care au arătat bunăvoinţă. În felul acesta se verifica loialitatea cadrelor

proprii. Deci, nouă ne revenea sarcina de a ne selecţiona cei mai crânceni călăi.

În faza a treia a „demascării” trebuia să atingi mai multe obiective, toate fiind precis determinate…: a) îţi făceai un fel de autobiografie, care trebuia să înceapă de la cea mai îndepărtată spiţă, de la cel mai vechi străbun de care victima avea cunoştinţă. Să coboare pe firul filiaţiunii până la părinţi. Apoi de la naştere până în ziua „autodemascării”.

Neapărat trebuia să le găseşti strămoşilor toate aspectele negative. Dacă nu ştiai, sau nu le-au avut, trebuia să le inventezi.

Atâta noroi trebuia să arunci asupra strămoşilor direcţi până când îi murdăreai complet. În felul acesta demonstrai marasmul moral în care ai ajuns datorită educaţiei din generaţie în generaţie. Numai aşa explicai cum ai putut ajunge la concepţia şi mentalitatea legionaro-burghezo-moşierească de acum…

B) Urma ponegrirea istoriei: Toţi voievozii neamului nostru, pentru care noi am păstrat un adevărat cult, trebuiau prezentaţi ca ticăloşi cu interese meschine. Erau descrişi ca slugi ai popilor destrăbălaţi şi ai bisericii retrograde şi asupritoare a maselor populare.

Pe Ştefan cel Mare nu-l interesa soarta poporului, ci numai propria lui bunăstare.

Mihai Viteazul a fost un mare moşier şi un adevărat zbir al maselor populare.

Avram Iancu a fost o slugă preaplecată a imperialilor de la Viena. A păcălit masele populare să lupte împotriva propriilor interese în speranţa că habsburgii îl vor face mare mahăr. La urmă s-a pomenit cu un picior în dos.

Aşa au fost terfelite în noroi toate momentele înălţătoare ale istoriei noastre. S-a avut mare grijă să se scoată în evidenţă marele „ajutor” dat de popoarele slave pentru a ieşi de sub jugul asupririi burghezo-moşiereşti.

C) Se trecea apoi la profanarea religiei. Pe Iisus Hristos l-au prezentat ca pe un desfrânat, mult mai desfrânat ca

Rasputin. Fecioara Măria era prezentată ca o femeie de moravuri uşoare, exact aşa cum o prezentau iudeii şi comuniştii.

Toţi sfinţii bisericii – la rând – trebuiau murdăriţi şi terfeliţi în noroi. Biserica, în întregul ei, trebuia prezentată ca o afacere comercială, iar preoţimea ca un instrument al puterii conducătoare spre a fi învăţători şi corupători ai maselor populare.

Nu era suficient să expui doar o dată şi cu asta să fii scăpat de năpastă. Erai obligat să participi la discuţii, să aduci argumente convingătoare care să poată sta în picioare…

Dacă „comitetul de reeducare" în frunte cu marele tartor Ţurcanu aprecia că ai făcut-o numai de formă, riscai să treci din nou prin toate fazele de tortură ale „reeducării".

Ziceau cei din„ comitetul de reeducare": Aici nu e voie să spui minciuni ci numai lucruri adevărate.

Pentru multe lucruri pe care le-ai inventat numai ca să ai ce zice, trebuia să te juri pe tot ce ai mai sfânt că ce ai spus este adevărat.

D) Cea mai importantă demascare viza distrugerea simţului partinic. Obiectul acestei demascări era ponegrirea Legiunii „Arhanghelul Mihail", a Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu, a lui Ion Moţa, a lui Vasile Marin şi a tuturor martirilor legionari căzuţi în lupte, dar mai ales a lui Horia Sima.

Chiar dacă victima nu era legionar, tot pe conducătorii legionari trebuia să-i ponegrească. Pe Iuliu Maniu l-am auzit doar o singură dată ponegrit şi numai în legătură cu pactul electoral încheiat cu Corneliu Zelea Codreanu.

Ţurcanu a organizat un program divers. În timp ce unul îşi făcea demascarea familială, alţii o făceau pe cea istorică sau partinică.

La un moment dat, omul se afla în faţa unui pustiu sufletesc din care a dispărut orice urmă de viaţă. Simţeam deasupra noastră plutind doar fum şi cenuşă şi simbolul

morţii cu coasa ei tăioasă, întregul comportament al victimelor era îndeaproape studiat şi urmărit de Ţurcanu.

Instrucţiunile lui Ţurcanu.

Când Ţurcanu considera că ai reuşit să te autoprosteşti, să te autoconvingi de propriile absurdităţi pe care le-ai debordat, treceai la partea a doua a „reeducării”. Aceasta era faza de informator de mare performanţă.

În acest stadiu dădeai examenul de „maturitate” care consta în dezinvoltura cu care reuşeai să te comporţi cu foştii camarazi ce habar n-aveau de „reeducare”. Ei păstrau vechile sentimente de încredere oarbă în tine.

Zicea Ţurcanu:

— Cu foştii voştri camarazi veţi vorbi legionăreşte. Îi veţi trage de limbă spre a scoatecăt mai multede la ei. După aceea vomvedea ce vomfacecu ei… Vom vedea ce vom face şi cu voi în cazul că vă veţi da de gol.

Această acţiune făcea parte din sistem, că nici informatorii nu se cunoşteau între ei.

Informatorii erau luaţi din diferite camere unde „reeducarea” se desfăşura în paralel sub supravegherea lui Ţurcanu şi în cel mai desăvârşit secret.

Aduşi aşa câte unul din diferite camere şi introduşi în una mare, unde erau oameni care nu-şi dădeau seama de ce anume se petrece în închisoare, ajungeau să se tragă de limbă reciproc între ei.

Treaba era bine gândită din punct de vedere diavolesc. Se întâmpla uneori – în tehnica demascării – să se aplice aşa zisa metodă „umanitară”, în sensul că te punea să-ţi scrii a doua oară expunerile şi numai apoi să fii luat la întrebări. Dacă expunerile nu corespundeau una cu alta erai trecut din nou prin toate fazele de tortură ale „reeducării”.

„Autodemascarea” nu avea limite. Trebuia să-ţi demaşti gândurile ce-ţi veneau spontan şi fără voie în minte. Chiar şi visele trebuiau demascate.

Promovările plăsmuite de Ţurcanu.

Dacă până acum ai fost victimă, trecând prin faza de informator urma ca în continuare să devii călău.

Aceasta însemna că ai fost „promovat”. În felul acesta îţi dovedeai ataşamentul deplin la clasa muncitoare şi te rupeai din grupul foştilor tăi „bandiţi”.

Problema călăilor nu era chiar atât de simplă. Trebuia mai întâi să dai dovadă că eşti apt de a deveni călău. Mulţi s-au dovedit a fi inapţi. Nu erau corespunzători de a avea „onoarea” de a fi călăi în slujba clasei muncitoare. De aceea nici nu li s-a cerut aceasta, decât numai ca o formă de manifestare, ca un fel de examen pe care lau absolvit şi au fost declaraţi reeducaţi. După „promovare”, aceştia au rămas în continuare la stadiul de victimă şi informator.

În final, ofiţerii politici erau aceia care cumpăneau lucrurile dacă eşti sau nu mai eşti „bandit”.

Ziceau aceştia că nu mai eşti „bandit” pentru că eşti călău şi în felul acesta nu vei putea lupta împotriva celor care te-au torturat, deoarece tu însuţi ai torturat cu aceeaşi „convingere” pe altul.

Ultimul act al acestei întunecate obscenităţi era ca tu însuţi să declari cu emfază că eşti legionar şi că toată mişelia nu a fost altceva decât executarea unui „Ordin” din partea comandantului Legiunii HoriaSima şi a CI. A.-ului american, în calitate de trădător de ţară.

Strigătul de disperare.

Individul era împins în mod ştiinţific şi urmărit până în pragul morţii, apoi din această stare era readus la viaţă. Şocul psihic produs de aceste experimente depăşea cu mult limitele posibilităţilor de a rezista fizic…

Amintirea celor suportate după o zi, după zece, după o sută, îi crea victimei o spaimă atât de groaznică încât trezea în el o falsă voinţă de a accepta să facă orice numai să nu mai fie supus din nou la un astfel de experiment.

În asemenea ipostază, victima îngrozită trebuia să dovedească convingător că se predă. Astfel l-am auzit pe unul strigând: „Aduceţi-o pe mama, f… în c… de curvă, să o

jupoi eu cu mâna mea. Aduceţi-l pe imbecilul de tata, pe curva de soru-mea pe care o regulam de la 14 ani. Toţi erau nişte făţarnici. Mulţumesc reeducării că mi-a dat posibilitatea să mă trezesc şi să văd realitatea.

Am fost crescut în promiscuitatea familiei burgheze şi am fost imbecilizat de educaţia naţional-creştin-legionară. Vreau să lupt şi să ajut şi pe alţi bandiţi să se trezească la realitate…”

Încetarea torturilor la închisoarea Piteşti.

Eram tot la camera 2 subsol, aproximativ la jumătatea lunii mai 1951, când Titus Leonida ne anunţă că unul din obiectivele „reeducării” a fost atins.

În sfârşit, suntem pe cale de a deveni „oameni”. Suntem pe cale de a renunţa la bigotismul religios. Ne-am îndepărtat de obscurantismul educaţiei burghezo-legionare. Am abandonat eroii naţionali. Am abdicat de la lupta anticomunistă, foc ce era întreţinut de Mişcarea Legionară.

De acum înainte va trebui să continuăm lupta pentru a distruge şi pe ceilalţi „bandiţi” din alte închisori. După ce vom termina şi această „lucrare”, urmează să fim puşi în libertate…

După eliberare, va trebui să continuăm activitatea în favoarea Securităţii, devenind cu toţii informatori zeloşi, demascând pe alţii.

Sub masca destinderii, Titus Leonida căuta să creeze o atmosferă dezinvolta. Credea că şi noi judecăm diavoleşte ca el, sau că, „trezindu-ne” subit, am descoperit „lumina” care vine de la Răsărit.

Şi destinderea era tot mişelească. S-a creat un curent… Prin care oamenii – cu o dezinvoltură mascată – spuneau tot felul de ticăloşii. Unul a spus că tatăl său fiind preot a regulat o femeie chiar în altar… Se urmărea aşa zisa demascare a fariseismului legionaro-burghez şi rămăşiţelor cele mai neînsemnate ale „putregaiului” rămas prin cine ştie ce circumvoluţiune a creierului.

Ne-au dat comprese cu apă rece pentru cei care aveau vânătăi ca să-şi revină mai repede. Am mai primit şi câte un supliment de mâncare ca să ne revenim din starea de umbre în care ne aflam.

Revenirea în vechile celule.

La un moment dat, a venit primul gardian cu o listă în mană şi ne-a mutat pe toţi în celulele în care am fost încarceraţi la sosirea noastră la Piteşti.

Celulele erau aceleaşi, noi eram cu totul alţii…

Nu mai eram oamenii de ieri care nu înţelegeau aluziile gardianului Georgescu. Acum ştiam şi înţelegeam cu mult mai multe decât ştia şi înţelegea acest om fără carte.

În cameră la mine s-a nimerit un student la teologie pe nume Adrian Cărăuşu, originar din comuna Tescani, judeţul Bacău. Cu acest camarad am discutat foarte multe. De toate am discutat, mai puţin patimile ce le-am suferit în închisoarea Piteşti.

Un altul cu care am stat în aceeaşi cameră a fost studentul la medicină Ion Struţeanu. Atât Cărăuşu cât şi Struţeanu şi-au revenit din marea dresură imediat ce torturile au încetat. Nu ne-a fost dat nouă să gustăm din plăcerea destinderii, căci mai aveam pe unul din cale afară de sărac cu duhul. Nu-mi amintesc cum îl chema, dar ştiu că era moţ de origine. Se considera „captivat” de „reeducar”'. Acesta n-avea altă treabă decât să înjure Mişcarea Legionară şi să găsească toate invectivele posibile, respectând cu stricteţe vocabularul însuşit de la Ţurcanu…

Frigul şi extenuarea extremă au deschis drum liber reumatismului în trupul meu. Iată-mă anchilozat de mijloc. Parcă eram rupt în două. Când mă mişcăm dintr-un loc în altul o făceam îndoit într-un unghi de 90 de grade.

N-am primit nici un medicament. Camaradul meu de cameră, studentul în teologie, m-a ajutat să mă tratez punându-mi pe mijloc gamela cu ciorbă fierbinte şi astfel m-am vindecat de această anchiloză blestemată.

Din nou ne-au scos pe toţi în curte amestecaţi unul peste altul, aşa ca în primele zile când am venit în această închisoare diabolică. Nu mai eram aceiaşi., ci cu totul alţii. Va trece mult timp până vom reveni la ceea ce am fost înainte, dar mulţi dintre noi nu-şi vor mai reveni niciodată…

Sărmanul Dan Dumitrescu.

În una din celulele mici de pe coada T-ului, în care am stat în prima perioadă după venirea la Piteşti, a fost mutat Dan Dumitrescu, fost student la Facultatea de medicină din Iaşi. Stătea singur în celulă şi făcea oficiul de planton pe tot etajul.

Ca să ajungi planton în închisoarea Piteşti însemna să fi făcut atâtea mişelii încât ţi-ai tăiat orice cale de întoarcere din mijlocul acestui cazan cu smoală.

Sărmanul Dan Dumitrescu! Îl cunoşteam prea bine. Când Universitatea din laşi a fost evacuată la Alba-Iulia, în 1944-1945, era un flăcău dârz, un luptător activ.

În Ţara Moţilor el căuta locuri pentru aterizarea avioanelor. El a fost cel care a găsit cele mai bune ascunzişuri şi văgăuni pentru depozitele de armament, atunci când pregăteam lupta împotriva hoardelor bolşevice.

În timpul torturilor, el a fost cel care a băut urină în loc de creolină, încercând să se sinucidă. A avut atunci curajul să-l ameninţe pe Titus Leonida şi pe ceilalţi torţionari şi să-i sfideze. Un asemenea curaj n-a avut nimeni în închisoarea Piteşti.

Tortura împotriva acestui om a fost atât de diavolească, a fost atât de mult schingiuit până ce a strigat: „Ad-o pe

mama ca s-o omor pentru că m-a făcut…”

Tot el a fost acela care a recunoscut, până la urmă, vini şi fapte care nu le-a săvârşit. A „recunoscut” că în anul 1945 a făcut o diversiune la Teatrul Evreiesc din Iaşi în timpul unei piese de teatru intitulată Mama. Atunci, cineva de la un balcon de sus a tras câteva focuri de revolver strigând: Foc, Foc! Şi s-a produs în sală o mare învălmăşeală. Era o faptă care n-a făcut-o, dar el şi-a însuşit-o numai ca să scape de tortură.

Am observat că în timpul regimului de dezumanizare la care a fost supus, când virtuţile piereau toate una câte una, în el s-a trezit pofta de viaţă. De a trăi fiziologic.

Acesta este semnalul prăbuşirii totale. Atunci Dumnezeu te părăseşte, iar Diavolul pune stăpânire totală pe trup şi pe suflet.

În lupta împotriva Satanei nu există cale de mijloc. Un singur pas dacă ai dat înapoi, prăbuşirea este sigură…

Iată-l acum planton folosit la împărţirea mâncării. Dar Dumitrescu era din cale afară de vlăguit fizic.

După ce termina de împărţit mâncarea, toate hârdaiele goale le introducea la el în celulă şi răzuindu-le mai scotea o porţie două de mâncare.

Aşa răsplătea regimul comunist marile prăbuşiri ale sufletului. Îl hrănea astfel înjosindu-l şi batjocorindu-L.

Dan Dumitrescu a căzut dincolo de punctul din care un om cu propriile puteri, sau ajutat de prieteni, s-ar mai putea ridica. Numai harul special al lui Dumnezeu mai putea să-l salveze.

Într-o zi s-a servit fasole boabe, un fel de iahnie mai lunguiaţă. Pe hârdaiele în care a fost mâncare a mai rămas destulă fasole. Dan Dumitrescu înnebunit de foame a răzuit toată această fasole şi a mâncat-o. Când a ieşitân curte, la plimbare, l-am văzut pe Dan Dumitrescu cu o burtă enormă. Cam ca a unei femei gravide în luna a opta sau a noua. De-abia mergea gâfâind. Cu atât mai mare părea burta, cu cât

carnea de pe dânsul scăzuse, rămânâd numai o umbră. Mi se părea chiar mai scund decât a fost la arestare.

Dan Dumitrescu a fost doar un simplu membru al grupului studenţesc legionar din Iaşi. De ce oare a fost adus într-un asemenea hal de degradare fizică şi morală?! Singura explicaţie putea fi că era nepotul comandantului legionar Burnaru din Iaşi. Sunt sigur că mişeii au încercat să „dovedească", chipurile, natura ereditară a „crimei" la legionari şi necesitatea exterminării lor.

Tortura s-a terminat, mişelia continuă.

Ţurcanu, împreună cu cealaltă canalie – Titus Leonida – începură să ne facă un crâncen instructaj privind plecarea noastră din închisoarea Piteşti la alte închisori:

— De acum veţi merge în alte medii unde veţi întrepătrunde pe ceilalţi „bandiţi" cărora nu le trece prin minte că le-a venit ceasul cel din urmă. De aceea voi îi veţi „stoarce", veţi scoate de la ei cât mai multe informaţii care vor fi predate ofiţerilor politici… Toate informaţiile voastre vor fi centralizate şi triate. În baza lor se vor întreprindenoi acţiuni de scoaterea „banditismului"… În mediul acela va trebui să vă comportaţi ca „bandiţii" legionari. E necesar ca „bandiţii" cu care veţi veni în contact să aibă încredere în voi. Se impune ca şi voi să faceţi pe „bandiţii" cu ei.

Să nu vă închipuiţi că avem încredere în voi. Nu pentru aceasta vă dăm misiunea de a face pe „bandiţii", ci pentru că ştiţi ce vă aşteaptă. Ce aţi păţit până acum e un mizilic faţă de ce veţi păţi în caz de trădare a secretului „reeducării". Să ştie toată lumea că noi nu vom tolera deconspirarea secretului acestei operaţiuni.

Cât de perfect cunoştea acest ticălos, această ruşine a speciei umane, fenomenul destrămării noastre sufleteşti…!

— Să nu vă prefaceţi a fi flămânzi – precum sunteţi – ci, să fiţi generoşi cu „bandiţii" ca să-i câştigaţi ca prieteni. Să-i dai bucata ta de pâine ca s-o mănânce ei, ca „banditul" să zică în sinea lui că tu aplici principiile legionare. Aceşti studenţi dezumanizaţi, veniţi de la Piteşti, au executat

întocmai ordinele lui Ţurcanu. I-au antrenat pe alţii în rugăciune, în trăire legionară, în şedinţe legionare care i-au acaparat pe tineri, înnobilându-i. Le-au dat bucata lor de pâine care era minimum de existenţă şi care a impresionat enorm… Dar în cele din urmă, la o comandă a lui Ţurcanu, aceştia au fost primii care i-au lovit pe acei tineri nevinovaţi, cu suflet cinstit şi alb ca neaua în seara de Crăciun… Aceasta a fost cea mai mare zguduire sufletească pe care comunismul a reuşit să o facă în România.

Tinerii – de data aceasta – erau puşi să propovăduiască doctrina legionară subversiv şi să îndure rigorile regulamentului închisorii. Lumina învăţăturilor legionare se transforma în puncte de întuneric după o metodă mefistofelică, care nu trecuse vreodată prin mintea nimănui…

Fenomenul Piteşti.

Iată cum prin tortură este posibil să ţi se schimbe total optica. Celulele nervoase îşi inversează circuitul electronic.

Omul, în loc să-l urască pe duşmanul care l-a adus în starea aceasta de distrugere fizică şi morală, ajunge să lupte împotriva propriei persoane, împotriva propriei lui existenţe. Se pune total în slujba adversarului…

Iată lucrul cel mai greu de crezut.! Este de neînţeles. Numai prin harul lui Dumnezeu poate fi înţeles acest fenomen.

Deci, după pedeapsă, victima arborează drapelul duşmanului peamărindu-i victoria…

Culmea satanismului! Să faci spionaj în favoarea propriului tău duşman, căruia îi ascuţi securea cu care urmează să-ţi taie capul.

ACESTA ESTE FENOMENUL PITEŞTI!

GHERLA (1)

Dintr-un Iad în altul.

Ne-am trezit într-o bună zi (din luna august 1951) că suntem anunţaţi să ne facem bagajele. Am fost scoşi în curte unde a venit o căruţă cu cai pentru bagaje. Noi am

fost încolonaţi şi duşi pe jos până la o haltă – nu departe de zidul închisorii.

Pentru prima oară puteam să ne privim unul pe altul fără să av em în faţă călăii.

Nu mai îndrăzneam să ne privim în ochi, fie din umilinţă, fie din frică. Fiecare din noi îl considera pe celălalt un spion, un informator care ar putea să-i descopere gândurile.

Când trenul s-a urnit din loc încet, am văzut pomi cu frunza verde şi prune date în pârgă, căci era pe la jumătatea lui august 1951. Deodată toţi muşchii trupului meu au început să tremure de emoţie la vederea fructelor pe care nu le-am mai văzut de patru ani. Era un fenomen pe care îl simţeam pentru prima dată.

Niciunul din noi n-am ştiut unde plecăm. Am aflat doar când trenul s-a oprit în staţia Gherla.

La închisoarea Gherla am fost luat în primire de către comandantul închisorii Gherla, pe nume Gheorghiu – un fost CF. R.-ist din Tecuci.

Plin de prostească trufie, ne-a încolonat în curtea închisorii şi ne-a ţinut următorul discurs:

— Pentru noi, voi nu sunteţi decât nişte bandiţi şi încă dintre cei mai periculoşi. Dacă nu veţi ţine cont de dispoziţiile noastre veţi fi împuşcaţi cu toţii. Aţi fost aduşi la Gherla ca să executaţi o pedeapsă care este umană şi prea binevoitoare, deoarece voi trebuia să fiţi omorâţi la data arestării…

Alături de directorul Gheorghiu stătea şi un gardian cu nume de Niki Marcu – evreu – bestie fără pereche care a contribuit alături de alţi nemernici la torturarea deţinuţilor.

Am fost introduşi în 6-7 camere mari de la etajul 3, înjur de 30-40 de inşi într-o cameră. Au venit prin camere Ţurcanu cu adjunctul său Alexandru Popa, zis „Ţanu”, care ne-a ţinut fiecare câte un scurt logos despre „misiunea” noastră în această închisoare:

— Vă veţi face în continuare autodemascarea. Materialele date de voi în autodemascări au fost coroborate cu

materialele date de alţi bandiţi şi s-a constatat că tot bandiţi aţi rămas. Aţi ascuns lucruri pe care nu le-aţi autodemascat. Aţi demascat pe alţii, dar pe voi nu v-aţi autodemascat.

S-au adus tone de hârtie şi oamenii au fost duşi – plini de spaimă – în celule anume amenajate cu unelte de scris… Şi scriau în disperare… Orice, numai să scrie împotriva lor înşişi ca să scape de groaznicele chinuri.

Aşa arăta perioada de aclimatizare la noile condiţii din închisoarea Gherla.

Ce s-a întâmplat la închisoarea Gherla înaintea venirii noastre.

Încă din primăvara anului 1950, după ce a fost realizată prima promoţie de roboţi, un lot din aceştia au fost aduşi la închisoarea Gherla. În frunte l-au avut pe Alexandru Popa, zis Ţanu, adjunct al lui Ţurcanu. Sub supravegherea ofiţerului politic, aceştia au format „comandamentul” de torturare şi dezumanizare a deţinuţilor.

Li s-a amenajat o cameră de tortură. S-au creat şi printre ţărani şi muncitori informatori, pe care i-au răspândit printre ceilalţi. Închisoarea avea multe ateliere, încât aveau nevoie măcar de câte un „ turnător” în fiecare atelier. S-a format astfel o reţea de informatori ca o pânză de păianjen. Era o reţea secretă. Orice deconspirare a informatorilor sau a metodelor pe care le foloseau însemna moarte,.

Dorinţa de muncă în închisoarea Gherla era autodistrugere.

Conducerea ocultă a statului roman ar fi reeditat cu dragă inimă un „Katin” sovietic, dar nu le venea la îndemână… De aceea au adoptat metoda distrugerii duşmanilor prin efort fizic şi subalimentaţie. Metoda era sigură, căci a fost temeinic verificată în gulagul rusesc unde a dat rezultate drăceşti excepţionale.

Oculta comunistă era perfect conştientă că atrocităţile folosite în lagărul comunist nu au justificarea celor înfăptuite de nazişti.

Regimul nazist al lui Hitler şi-a justificat opresiunile prin necesităţile de apărare în perioada stării de război. Comuniştii, efectuând masacrele în timp de pace, nu puteau avea nici o justificare în faţa opiniei publice mondiale. Gogoriţa cu „războiul rece” a valorat cât un balon de săpun, deoarece serviciile secrete ale celor două sisteme lucrau mână în mână sub îndrumarea Ocultei internaţionale.

La închisoarea Gherla i-am văzut pe cei trecuţi prin Piteşti tăcând mari eforturi să-şi îndeplinească norma şi astfel să primească o mâncare ceva mai bună decât cea oferită celor din celule, Dacă nu-ţi îndeplineai norma, primeai tot mâncare ca la celulă. Dacă administraţia considera că la mijloc e rea voinţă, noaptea o petreceai la carceră sau la celula neagră.

În felul acesta se forma un cerc vicios de distrugere a individului.

A doua zi, flămând şi obosit nu-ţi puteai face norma nici cât în ziua precedentă.

În două-trei săptămâni mulţi au fost distruşi fiziceşte şi scoşi din rândul celor ce munceau în fabrică. Aceştia au fost trimişi la celule sau, dacă erau pe moarte, au fost duşi la infirmerie.

Dac-ar fi fost numai asta… Cei trecuţi prin „moara” reeducării la Piteşti, după programul de muncă epuizantă, erau obligaţi să pună pe hârtie tot ce au auzit vorbindu-se în fabrică de la ceilalţi deţinuţi.

Aprecierea o făceau călăii de la Piteşti cu creiere şterse şi minţi rătăcite.

Dacă nici norma nu ţi-o făceai, nici informaţii nu aduceai imediat erai considerat „bandit”, care te menţii pe o poziţie ostilă regimului comunist.

Aceşti oameni deveniţi umbre, ca să scape de servitutea mişelească de a spiona pe camarazii lor, munceau până la epuizare totală…

Doamne Dumnezeule – mi-am zis în mine –… Mergem în fabrică unde mai sunt încă oameni curaţi sufleteşte… Noi

cei trecuţi prin camerele de tortură de la Piteşt, noi cei dezumanizaţi şi satanizaţi spre a murdări ce este curat, spre a face întuneric acolo unde este lumină.

S-ar putea să întâlnesc un deţinut ca şi mine cu care să fac întrecere în a ne descoase unul pe celălalt, ca apoi să ne turnăm reciproc. În felul acesta amândoi dovedim că ne-am însuşit principiile noii morale comuniste.

Eram sigur că mă voi întâlni cu turnători pe care eu va trebui să-i provoc prefăcându-mă că-1 socot „bandit". La rândul lui, celălalt delator mă va provoca pe mine. Informaţiile culese le vom prezenta tartorilor „reeducării" şi în ferul acesta ei vor verifica sinceritatea noastră.

Acesta era cazul fericit... Dar cugetul mă mustra îngrozitor la gândul că voi face confuzii. Voi întâlni un om cinstit şi curat, pe care, crezându-1 turnător ca şi mine, îl voi da pe mâna călăilor.

Spaima şi mustrarea anticipată că voi da greş era un fenomen îngrozitor.

Zbuciumul acestor gânduri mă mistuia până la epuizare. Unde mai pui şi cele 12 ore de muncă istovitoare...!

„Cazul „ Tache Rodas.

Într-o zi, uşa se deschise brusc şi în cameră năvăleşte Ţurcanu înjurând de dumnezei, hristoşi, mamă...

— Bandiţilor, vă omor! Vă distrug! Nu mai vedeţi lumina zile! Când intra Ţurcanu In aceste camere de studenţi, noi ne ridicam cu toţii în picioare, Ţurcanu era un fel de „Măria Sa".

Cu faţa la perete! F-vă...!

Automat această turmă dresată şi speriată s-a întors cu faţa la perete în faţa bestiei securiste.

— Să nu îndrăznească nimeni să tragă cu coada ochiului, sau să răsucească scăfârlia în dreapta sau stânga. Aşa să încremeniţi!

În toate momentele acelea simţeai greaţa că te poţi pomeni cu cine ştie ce urs sau altă fiară fioroasă în spate care te va sfâşia.

Am auzit cum s-a deschis uşa, s-au mai auzit şi nişte foşneturi, pe urmă Ţurcanu a zis mai multor oameni: Ieşiţi afară. Am auzit închizându-se uşa, după care Ţurcanu tună la noi:

— Întoarceţi-vă cu faţa la mine!

Când ne-arn întors, am văzut jos un ghemotoc. Un muşuroi acoperit cu preşuri murdare de sub care se prelingeau câteva şuviţe de sânge. Nu se distingea nici un fel de formă a trupului omenesc…

— Ascultaţi şi luaţi aminte – zise Ţurcanu. Apoi lovind cu piciorul în acel ghemotoc a poruncit:

— Vorbeşte măi!

Am auzit o voce stinsă, dar clară, de sub velinţele murdare zicând:

— Mă numesc Rodas Tache. Mă găsesc în situaţia aceasta pentru că am spus bandiţilor din fabrică să se ferească de cei de la Piteşti, pentru că toţi sunt turnători.

Modul în care au fost pronunţate cuvintele ne-a creat la toţi o stare de groază de nedescris. Cele spuse păreau a fi ultimele lui cuvinte din viaţă.

Apoi Ţurcanu ne-a ţinut un discurs despre cum s-au întâmplat lucrurile:

— Acest bandit de Rodas Tache, venind cu noi de la Piteşti, a fost introdusân fabrică. Fiind elev la data arestării, cunoştea mulţi muncitori din Ploieşti.

S-a întâlnit cu ei şi s-au îmbrăţişat… Unuia dintre ei i-a zis: „ Mă, feriţi-vă de studenţi că toţi sunt nişte turnători”.

Muncitorul s-a uitat la el, a luat act de ce i-a zis şi i-a mulţumit pentru informaţie. În sinea lui şi-a zis că bietul copil a înnebunit. Cum să creadă despre studenţi că ar fi turnători când el îi cunoaşte ca elementele cele mai pline de virtute.

Acest muncitor întâlnind pe un student cunoscut care venise tot de la Piteşti, i-a pus întrebarea: „- Domnule, ce s-a întâmplat cu studenţii la Piteşti? Studentul i-a răspuns: „-

Nu s-a întâmplat nimic. Sunt anticomunişti, sunt legionari, se menţin pe poziţie… Dar de ce mă întrebi?”

Muncitorul dădu din cap zâmbind şi îi zise studentului. „-Uite, am şi eu aici o cunoştinţă. Un biet copil care numai după doi-trei ani de puşcărie şi-a pierdut minţile. Mi-a zis să ne ferim de studenţi că toţi sunt turnători. Îl cunoşti cumva pe Rodas Tache?

— Nu-l cunosc dar cred că-icam zăpăcit. S-o fi ţăcănit de cap din cauza puşcăriei.”

Seara la ieşirea din fabrică, acest student a dat o informaţie „specială” pentru Ţurcanu şi ofiţerul politic,.

— Eu.

— Zise Ţurcanu – l-am întrebat pe student:

— Tu ce i-ai spus?”

— I-am spus – îmi răspunse studentul – să nu mai vorbească şi cu alţii despreaceasta ca să nu strice atmosfera frumoasă de rezistenţă anticomunistă.”

Imediat muncitorul respectiv a fost scos din fabrică şi dus în camera de tortură numărul 99 de la etajul III, pentru a fi izolat şi transformat din om în neom.

Aşa ne-a vorbit Ţurcanu cu o impertinenţă diabolică. Noi l-am crezut căci acesta era adevărul dureros. Îi cunoşteam rafinamentul de fiară.

S-ar putea spune că studentul a greşit din punct de vedere moral, însă se poate pune problema şi altfel:

Ce s-ar fi întâmplat dacă acest muncitor ar fi fost şi el trecut prin „moara reeducării…”?

S-a ajuns la punctul „care pe care”.

Dacă erai un ticălos, o spuneai din ticăloşie. Dacă erai cinstit, îl divulgai din eroare şi din instinctul de conservare. Totul era să fii mare artist. Să taci, să te închizi în tine. Dacă vorbeai, nu ştiai cu cine vorbeşti. Aveai toate şansele să-fi încarci conştiinţa fără motiv. Na a veai cum să verifici dacă cel cu care stăteai de vorbă e un informator sau un om cinstit.

Verificarea drăcească a loialităţii faţă de „reeducare”

Nu sunt cuvinte în vocabularul lumii întregi pentru a descrie groaza ce mi-a lăsat-o calvarul bietului Tache Rodas. Îmi imaginam cum şi-a ispăşit greşeala de a fi naiv acel muncitor cinstit…

A doua zi, veni Ţurcanu însoţit de un gardian ce avea în mână o listă bine gândită şi dinainte calculată pentru a ne răspândi prin toate camerele.

Aceasta constituia o verificare ce o realiza Ţurcanu şi ofiţerul politic. Trebuiau să ştie exact cum cei trecuţi prin „râşniţa reeducări" ştiu să păstreze secretul asupra celor ce se petrec în închisoare.

În camerele în care am fost introduşi erau de-a valma oameni curaţi care n-aveau nici cele mai mici cunoştinţe despre nenorocirile Piteştiului. Erau studenţi cu creierele spălate care nu se cunoşteau între ei, fiind formaţi astfel în diferite camere de tortură. Peste toţi aceştia veneam noi, luaţi tot separat, câte unul din fiecare cameră de studenţi, care nu ne cunoşteam intre noi.

Iată-ne zvârliţi ca într-o mare hazna cu miros infect dintr-un oraş de provincie. Acolo sunt multe specii de viermi care vara se lăfăiesc în mediul lor de viaţa. Nu numai că se lăfăiesc cu plăcere, ci duc şi o luptă acerbă intre ei -care pe care – ca să supravieţuiască. Aşa eram noi…

Ni s-a dat dispoziţie că fiecare din noi trebuie să-1 provoace pe celălalt. Să scoată de la el tot ce ştie cu privire la reeducare şi să divulge imediat lui Ţurcanu ce a auzit.

Dacă nu provocai, te provoca altul pe tine. Dacă nu divulgai, te divulga altul pe tine zicând:

— I-am pus întrebarea, dar n-a răspuns nimic.

— Aaaa, ai tăcut? Înseamnă că banditismul clocește în tine, încă n-a fost scos în întregime. Astfel erai trecut din nou prin torturi barbare spre a fi scos „banditul" din tine.

Toate ieşirile din acest Iad erau zăvorâte, iar noi eram în interiorul lui.

Dubla calitate de medic şi informator.

La închisoarea Gherla studenţii de la medicină din ultimul sau penultimul an erau folosiţi la vizitele medicale. Aveau libertatea ca toată ziua să se informeze pe secţii care sunt bolnavii.

Toţi au fost dezumanizaţi prin torturi în închisoarea Piteşti şi aveau mintea întoarsă cu 180 de grade.

Omul simplu e foarte sensibil la fapta medicului de a se interesa în mod sincer de viaţa sa.

Dacă medicul îl ascultă, îi vorbeşte frumos, îl ciocăneşte pe piept şi pe spate, el este pe jumătate vindecat.

Când se făceau aceste vizite medicale, eu stăteam nu prea departe de medic şi pacient, ca să observ tot ce se petrece şi să aud tot ce se vorbeşte.

Vedeam cu groază cum aceşti studenţi erau manipulaţi de către Ţurcanu şi ofiţerul politic, iar la rândul lor, studenţii cu mintea întoarsă şi creierul spălat, exploatau naivitatea unor oameni simpli şi cinstiţi.

Cei cu boli de plămâni sau boli cardiace, care aveau nevoie de un consult mai de lungă durată, se retrăgeau într-un colţ al camerei. Începea discuţia între doctor şi pacient, atât asupra bolii cât şi a altor chestiuni mai intime.

Vedeam cum doctorul îi zice pacientului:

— Suflă, respiră adânc… Apoi se apropria de urechea pacientului întrebându-1:

— Când ai fost arestat? I-au arestat pe toţi cei din grupul dumitale…?

Omul, sincer flatat că doctorul discută cu el şi alte probleme decât cele de sănătate îşi dădea drumul, enumerându-i secretele cele numai de dânsul ştiute.

După ce astfel li descoseau pe aceşti pacienţi curaţi la suflet, dar naivi, doctorul plecasă facă rapoartele informative pentru Ţurcanu şi ofiţerul politic…

Eu, care cunoşteam „fenomenul Piteşti” fiind şi victima lui, urmăream pe aceşti doctori, analizându-le toate mişcările şi toate figurile care le făceau. Socoteam în mine: Ce s-ar întâmpla dacă pacientul, p ecare-l consultă doctorul, a

suportat la rândul său „fenomenul Piteşti „? Atunci intervenea o concurenţă între cei doi informatori…

După ce se terminau aceste vizite medicale, ţăranii şi muncitorii comentau în urma lor vorbindu-i numai de bine:

— Să-i dea Dumnezeu sănătate că are un suflet atât de bun… Este imposibil ca Mişcarea Legionară să nu biruie cu astfel de oameni pe care îi are…

Asistam la toată această tragedie fără să pot face nici cel mai mic gest. Chiar şi cea mai nesemnificativă clipire din ochi nu o puteam face fără a fi total distrus.

Până la urmă, Dumnezeu mi-a ajutat să scap din acea cameră îmbolnăvindu-mă de plămâni.

Doctorii au ajuns la concluzia că trebuie să fiu scos din fabrică deoarece nu mai corespund nici celei mai uşoare munci. Totuşi, la indicaţiile lui Ţurcanu şi ale ofiţerului politic, trebuia să mă ţină în viaţă ca element de diversiune pentru ceilalţi deţinuţi. Astfel am fost internat la infirmerie pentru puţină vreme.

Un tânăr muncitor.

La închisoarea din Gherla am întâlnit un tânăr muncitor legionar din Panciu. Era dogar de meserie. Numele lui era Grigore Tudose. Era un tânăr brav dar foarte sărac. El a luptat sub conducerea lui Ion Paragină în munţii Vrancei şi a fost prins odată cu ceilalţi.

Acest tânăr era de o puritate sufletească de-a dreptul îngerească. După cum m-a primit în această nedorită întâlnire mi-am dat seama că a rămas la fel de pur ca şi înainte de arestare. Mi-am mai dat seama – în acelaşi timp – că încă n-a trecut prin „moara reeducării”, deci n-a fost dezumanizat.

Când m-a văzut, a venit direct la mine plângând şi a început să mă strângă în braţe şi să-mi povestească prin câte a trecut.

Îi cunoşteam nevinovăţia… Mă îngrozea, însă, gândul: Ce se va alege din el când va ajunge în camera de tortură? Nu

va scăpa de acolo decât cu conştiinţa întoarsă cu 180 de grade.

Nu îndrăzneam să-i destăinui nimic din grozăviile ce-1 pândesc, căci aceasta ar fi însemnat sinuciderea pentru mine. Eram sigur că va ajunge în „hora" dezumanizării şi atunci mă va divulga…

M-am mai întâlnit de câteva ori cu el, după care a dispărut. Am fost informat mai târziu că a fost introdus într-o celulă mică cu doi „reeducaţi" şi supus torturilor.

L-au ţinut acolo vreo două luni, după care mi-a apărut în cale venind direct spre mine. Mi-am dat seama că a fost trimis în mod special ca să mă ispitească. Avea pe faţă un zâmbet dezinvolt, pe care noi cei trecuţi prin „râşniţa" Piteştiului îl cunoşteam.

Iată cum începu să mă ia pe direct şi la fix:

— Trebuie să fim dârji, Mişcarea Legionară trebuie să se sudeze aici în închisoareca ieşind afară să fim şi mai puternici…

Cunoşteam perfect limbajul lui Ţurcanu pe care acesta 1-a impus studenţilor la plecarea din închisoarea Piteşti. Era un limbaj amăgitor cu care se identificau viitoarele victime.

Îndurerat – cum n-am mai fost niciodată – i-am zis:

— Grigore, te rog spune-le celor care te-au trimis la mine să nu vândă castraveţi la grădinar.

Grigore – băiat isteţ – a înţeles cum stau lucrurile. Şi-a dat seama că şi eu am trecut prin „malaxorul" dezumanizării şi mi-a replicat astfel:

— Adică… Dumneavoastră sunteţi grădinarul.

— Nu mă… TU eşti castravetele care mi te-a dat mie.

Aşa am răspuns pentru a mă salva. Cu toate acestea mi-am pregătit pielea pentru bătaie şi toate explicaţiile care ar fi trebuit să le dau. Am scăpat, înseamnă că acel „comitet de reeducare" n-a considerat răspunsul meu dat lui Grigore Tudose drept o deconspirare a secretului reeducării.

Am aflat mai târziu că Grigore Tudose, după ce a fost supus unei acţiuni speciale de satanizare – sufletul fiindu-i

distrus şi mintea întoarsăa devenit un bun colaborator al lui Ţurcanu.

A fost introdus în camera de tortură numărul 99 de la etajul III al închisorii Gherla, incredinţându-i-se funcţia de planton spre a veghea asupra „bandiţilor”.

În felul acesta, flăcăul cel brav de altădată, îlsupraveghea pe Mihai Timaru.

Bietul Mihai Timaru, frânt de atâta tortură neîntreruptă şi de atâta nesomn, aţipea în timp ce-şi nota pe o foiţă de săpun demascarea. Grigore Tudose striga la el zicându-i:

— Dormi Timarule, dormi… Ce-ţi pasă, te-ai văzut ginere de burghez – la Costică Brandabur. De acum ai cu cine exploata clasa muncitoare. La asta îţi stă gândul în loc să fii activ în a arunca putregaiul din tine…

Mihai Timaru era ofiţer, fiu de ţăran sărac. Erau 14 fraţi. El s-a căsătorit cu o frumoasă podgoreancă, fiica unui om înstărit pe nume Brandabur. La acest fapt se referea Grigore Tudose – cel cu mintea întoarsă.

Mi s-a acordat un credit dubios.

Pe când eram în circuitul închisorii – de la fabrică la dormitor – am identificat o mulţime de ţărani şi muncitori din judeţul Vrancea care mă cunoşteau după nume. Mă cunoşteau pentru că tatăl meu a fost candidat pe listele de deputaţi din partea partidului „Totul pentru Ţară”.

Mulţi ţărani mă cunoşteau încă de copil mic, deşi eu nu-i cunoşteam pe dânşii. Astfel m-am pomenit creditat mai mult în numele tatălui meu.

Cu atenţia încordată am descoperit ca în toată această popularitate era ceva necurat. Ea depăşea limita realului.

Ţurcanu şi administraţia au creat în jurul meu o efervescenţă prin mijlocirea informatorilor. Ştiindu-mă robotizat, împingeau pe oameni să aibă încredere în mine şi să mi se destăinuiască… Aşa erau exploatate sufletele cele curate de duhurile cele negre şi murdare. Eram într-o situaţie înspăimântătoare, îmi foloseam inteligenţa la maxim pentru a mă sustrage ordinelor lui Ţurcanu. Dar, faptul că

eram corelat în stratagema lor josnică, puteau să mă folosească în scopuri diabolice.

Acelaşi lucru i se întâmpla şi sărmanului Costache Oprişan. Deşi era grav bolnav de plămâni, în loc să-1 interneze la infirmerie, î1 ţineau la muncă în fabrică drept momeală.

De multe ori au venit la mine ţărani şi muncitori ca să-mi ofere bucata lor de pâine… Ca să evit destăinuirile lor făceam pe bolnavul. Simulam mereu o „criză" gravă ce mă încerca pe dinăuntru.

Doi ţărani şi un muncitor.

De câte ori venea câte un lot de deţinuţi, Goiciu – noul comandant al închisoriiavea obiceiul să-i întâmpine şi să le pună întrebări: Cine eşti? Ce meserie ai? Ce condamnare ai?

Într-o zi sosi un lot de ţărani şi muncitori. Printre aceştia se afla şi fostul ministru al Agriculturii, pe nume Pană. Pană era îmbrăcat cu o scurtă ce avea în jurul gâtului o blană scumpă. Cum dădu Goiciu cu ochii de dânsul îi puse întrebarea:

— Ce meserie ai tu?

— Agricultor. Răspunse fostul ministru. „

Lângă Aurel Pană s-a nimerit să stea un adevărat ţăran amărât, cu iţari uzaţi, cu opinci, zdrenţăros, îngârbovit şi ridat la faţă.

Directorul îi privi pe cei doi comparându-i şi apoi îi zise lui Pană:

— Ăsta e ţăran mă, nu tu. TU eşti ţăran ca ăsta?

Fostul ministru i-a întors-o cu glas domol, ca să nu-1 irite:

— Eu sunt ţăran în felul meu, el este ţăran în felul lui.

Venea la rând un muncitor, căruia i-a pus întrebarea:

— Ce meserie ai?

— Sunt turnător.

Toţi gardienii în frunte cu Goiciu au rămas înmărmuriţi de răspuns, deoarece în vocabularul lor (de dinaintea potopului) noţiunea de „ turnător" avea un singur înţeles, acela de informator.

Prostia de caraliu a lui Goiciu începu să ia foc, fiind gata să fărâme pe bietul om. Atunci un deţinut mai volubil aluat cuvântul zicând:

— Turnător în fontă, domnule comandant.

— Aşa spune mă! Dumne… Pastele etc… Etc…

Fielderman.

La un moment dat, a fost adus în cameră cu mine un industriaş, proprietarul unei mari mori din Bacău, pe nume Fielderman, de naţionalitate evreu.

Spunea că era arestat din cauză că fratele lui, Wilhelm Fielderman, fostul preşedintelal Federaţiei comunităţilor evreieşti din România, care fusese martor în procesul lui Antonescu din partea acuzării. După proces a plecat din ţară cu o misiune oficială şi dus a fost… Acum bietul Fielderman, industriaşul, trăgea ponoasele.

Acest Fielderman a beneficiat de un regim alimentar special, mult îmbunătăţit faţade noi ceilalţi. Într-o zi numele îi este citit pe o listă cu deţinuţi care plecau pentru o vizită medicală la Spitalul penitenciar Văcăreşti.

Spuneau deţinuţii care au stat în aceeaşi cameră cu Fielderman la spitalul Văcăreşti că analizele sângelui i-au ieşit pozitive. Fielderman a protestat cerând să fie repetate. N-a sesizat că la mijloc este un aranjament al familei sale care încerca în felul acesta să-i rejudece procesul şi să-1 scape din închisoare. Pe el l-au speriat cele vreo trei – patru „cruci” în sânge. Deci, un sifilis în stadiu avansat…

Un bolnav mai hâtru dintre cei cu care era în cameră a exclamat oftând:

— Ce să facem domnilor, l-au „încreştinat” şi pe acesta.

A fost adus înapoi la Gherla, unde se zice că a murit neajungând să i se mai rejudece procesul pe motiv de boală…

Iancu Avram.

Un alt evreu pe care l-am cunoscut şi cu care m-am împrietenit a fost.

Iancu Avram.

Era în cameră cu noi unul pe nume Stoianovici. O hahaleră incolora, fost plutonier de jandarmi, care nu ştia de brânza lui nici ce vrea, nici ce meserie are. Era neîntrecut în vorbe de ocară şi necuviinţe de tot felul.

Când Iancu Avram a fost introdus în cameră, ca orice deţinut nou venit privea în dreapta şi în stânga speriat după un loc unde să se culce.

Arunci Stoianovici se ridică în picioare şi pe un ton răstit strigă la evreu:

— La Palestina cu tine jidane, ce cauţi aici?!

N-am putut să suport această neomenie din partea „tamburului" faţă de o persoană cu care trăgeam aceeaşi osândă şi i-am replicat zicându-i:

— Domnule Stoianovici, Iancu Avram va dormi cu mine în pat, alături de.

Mărculescu şi de Olteanu.

— Ia uite domnule, chiar dumneata care eşti legionar, pe cine te-ai găsit să găzduieşti, pe un jidan!

La rândul meu i-am întors-o dându-i câteva parabole din Evanghelii.

Din colţul opus al camerei îl luă un altul în „şpraiţuri", apoi altul şi tot aşa, pană s-a ridicat toată camera împotriva nemernicului şi astfel i-am închis gura.

Iancu Avram s-a încadrat în rândurile noastre cu statut de deţinut „bandit". I-am ascultat păsurile şi am aflat că în timpul războiului a făcut parte din categoria celor transferaţi de către Antonescu în Transnistria.

Cum în închisoare oamenii ajung să discute intimităţi pe care în alte condiţii nu le-ar discuta, am aflat de la Iancu Avram susţinerile multor evrei din tagma celor de rând. Părerea multora dintre aceştia era că ei sunt victimele propriilor lor conducători. Că aceştia pentru a-şi păstra poziţiile au dus masele de evrei de rând la distrugere, susţinând că se vor regenera mai pe urmă.

Cu ţoţă disperarea în care cădea câteodată, era sigur că va scăpa. Că va fi socotit un evreu sionist rătăcit care a

încercat să deturneze un avion, dar a fost prins. Eu însă îi ziceam împotrivă:

— Iancule, Iancule, te vor pedepsi ai tăi. Nu pentru că ai vrut să fugi, ci pentru că ai fost atât de năpod că te-au prins.

Într-o zi Iancu Avram a fost invitat la grefă. Acest lucru 1-a speriat, nefiind obişnuit cu asemenea invitaţii. L-am încurajat zicându-i că atâta timp cât nu-şi încarcă conştiinţa cu păcate, în mod sigur Dumnezeu îl va ajuta să scape. La întoarcerea de la grefă era mai liniştit. Avea impresia că-i vorba de rejudecarea procesului…

— Iancule, fii sigur că scapi. Vei mergem Israel unde vei culege vagoane de portocale pe care le vei trimite în România, de unde prietenul tău Octavian Voinea îţi va trimite, la rândul său, vagoane şi vapoare întregi de cherestea şi astfel amândoi vom ajunge milionari.

Iancu se entuziasma făcând socoteli precise şi corecte, dar la urmă zicea:

— Tavi, Tavi, toate acestea sunt prea frumoase ca să se împlinească.

— Fără nici o grijă Iancule. Mântuitorul ne învaţă să sperăm şi să iubim şi tot ce dorim vom avea.

Într-o zi Iancu Avram a fost chemat la grefa şi nu s-a mai întors. Am aflat că i s-a rejudecat procesul şi că a fost pus în libertate.

GHERLA (2)

Evreul Nathan.

Încă un evreu cu care m-am întâlnit în camera de semiizolaţi era unul pe nume Nathan.

Era acest Nathan supravieţuitor al lagărului de la Auschwitz şi era condamnat pentru că fusese turnător al conaţionalilor săi în faţa organelor de administraţie naziste. Spera totuşi să scape, căci avea un fiu, ofiţer în armata americană, care se interesa de el.

Acesta făcea pe ţăcănitul la cap. O făcea cu mare efect, mai ales că administraţia nu-1 pedepsea pentru aceasta.

Lucra la atelierul de vopsitorie. Într-o zi a prins un porumbel pe care 1-a vopsit în toate culorile. Pentru noi a fost o distracţie nemaipomenită şi un moment de relaxare când am văzut cum ceilalţi porumbei au sărit pe cel vopsit gata să-1 omoare...

Altădată, când a venit închiderea, Nathan s-a trântit la pământ strigând cât îl ţinea gura:

— Sunt mort, sunt mort!

Situaţia ne convenea la toţi pentru a vedea cum reacţionează administraţia. Dacă unul din ceilalţi ar fi făcut una ca asta ar fi fost călcat în picioare.

Sosi şi echipa de gardieni pentru închidere.

— Nathan, scoală-te de acolo, î1 apostrofă primul gardian.

— Sunt mort, sunt mort! Striga Nathan.

— Scoală Nathan că avem noi metode să te înviem. Te bag la neagra şi îţi trec ţie toate pandaliile.

Nathan – simţind că ameninţarea gardianului nu-i o glumă – a sărit în picioare luând poziţia de drepţi:

— Ce, pe mine mă băgaţi la neagra? Voi n-aţi aflat că această puşcărie îmi aparţine în întregime mie? M-a împroprietărit Petru Groza cu ea. După ce eu voi prelua puterea în România vă bag pe toţi la neagra şi veţi vedea cum din roşii veţi deveni negri.

Erau momente de amuzament care ne mai răcoreau puţin. Nathan ii ataca exact pe inima noastră, numai că lui nu-i făceau nimic pentru toate aceste aiureli.

La infirmeria închisorii Gherla.

În oraşul Gherla exista un abator sau o fabrică de mezeluri ale cărei produse, uneori, erau respinse de a fi consumate pe piaţă de populaţie. Aceste produse se aduceau la închisoare, unde se dădeau deţinuţilor ca mâncare îmbunătăţită celor care lucrau în fabrică.

Astfel, a fost adus un fel de cârnaţ umplut cu o pastă asemănătoare pateului de ficat, căruia îi ziceau „leberber”.

Consumând din acest aliment m-am îmbolnăvit de icter negru. Am fost internat la infirmeria închisorii, care era o

cameră mare cât un hangar. Mai era o cameră mai mică, amenajată tot ca infirmerie. Acolo erau internaţi numai cei ce făceau „servicii” Securităţii: Reeducaţii şi cei de care Securitatea avea nevoie în vederea anchetelor. În acea cameră asistenţa medicală era mai substanţială.

Medic al închisorii era unul pe nume Viorel Bărbosu, ajutat de deţinuţi studenţi la medicină în ultimii ani de studii, cu toţii trecuţi prin„râşniţa reeducării” de la Piteşti.

Tot corpul, mai ales faţa, precum şi venele de sub limbă au devenit de o culoare galben-negru-verzuie. Arătam ca o vietate venită de pe altă planetă. Urina era de culoare neagră.

Am văzut oameni bolnavi şi vlăguiţi de foame şi de muncă care doar au gustat din regimul comun şi gata a fost cu ei. S-au umflat şi au murit.

Cum stăteam întins pe pat, trecând pe lângă mine doctorul Bărbosu, însoţit de asistenţii deţinuţi, la zise acestora:

— Lui Voinea nu mai avem ce să-i facem. E păcat să stricăm medicamentele pe el.

Cu mine era internat şi un student la medicină, care tocmai termina anul cinci de studii la data arestării. Numele lui era Vasile Mărculescu. După ce a trecut vizita medicală, acesta a venit la mine şi mi-a zis:

— Singura ta salvare este să consumi cât mai multe lichide în stare caldă. Să vedem cum am putea face acest lucru…

În toată această sală mare era o singură sobiţă de tablă, un fel de godin mic pe a cărui plită încăpeau înghesuite şase gamele cu apă. Noroc că era iarnă şi primeam o porţie infimă de lemne care nu reuşeau să ridice temperatura din interiorul camerei nici măcar cu un grad. Totuşi era ceva, mai mult decât nimic.

Apa se încălzea la temperatura de cel mult 60-70 de grade. Dimineaţa, terciul îl schimbam pe cafea neagră făcută din orz prăjit. Din lăturile ce le primeam drept mâncare lipsea sarea. Lipsa sării din mâncare era un simbol de medicamentaţie.

După şase săptămâni cu câte şase gamele de apă caldă pe zi boala a stagnat. Pe urmă a început să dea înapoi. Urina începea să se limpezească, iar pigmentaţia pielii revenea cu greu la normal.

Şase luni au trebuit să treacă până m-am simţit oarecum restabilit cu sănătatea şi am mulţumit lui Dumnezeu că mi-a ţinut viaţa.

Moş Olaru.

Am întâlnit la infirmeria închisorii un muncitor bătrân pe nume Vasile Olaru. A fost de meserie cizmar şi paracliser la biserică. S-a încadrat în Mişcarea Legionară de prin anul 1931. Ţinând cont că era cel mai bătrân din toată infirmeria, deţinuţii îi ziceau „Moş” Olaru.

Omul acesta avea o practică îndelungată în medicina populară. Cunoştea prepararea unor anumite medicamente din ierburi de leac, cu care trata deosebit de eficient tuberculoza ganglionară, hemoroizii şi încă câteva boli.

Cum, din cauza vârstei, nu era sigur că va ajunge să scape din închisoare, m-a rugat să-i recomand pe unul din studenţii legionari căruia să-i încredinţeze secretele ştiute de dânsul cu privire la plantele de leac. I-am recomandat pe studentul Mihai Dănilă.

Presimţirea lui „Moş”* Olaru s-a împlinit. A murit în închisoare. Dănilă Mihai – ajuns medic – a fost un om de onoare, compensând pe soţia lui „Moş” Olaru pentru secretele ce i le destăinuise.

În continuare, văduva lui „Moş” Olaru a trecut destul de des pe la doctorul Mihai Dănilă şi niciodată n-a plecat de la dânsul cu mâna goală. Acest lucru s-a întâmplat până în anul 1988, când a murit şi doctorul.

Directorul închisorii Gherla, Goiciu.

Într-una dinzilele anului 1952 eram în curtea închisorii. Goiciu, directorul închisorii, era şi el în curte. Cum am auzit multe despre ferocitatea acestui canibal, priveam cu atenţie la el şi îl studiam.

Părea o fantomă. Era un fel de Scaraoţchi – diavol în carne şi oase. Uriaş de statură, având o burtă fenomenală pe care o legăna în mers în dreapta şi în stânga. Avea braţe lungi de gorilă şi părea că adulmecă mereu câte ceva ca să sfâşie. Era nemulţumit că nu i se iveşte prilejul. Se vedea cum îl caută…

Această fiară pedepsea cu o plăcere nemaipomenită pe deţinuţi pentru motive inventate de el. Avea plăcerea să pedepsească cât mai mulţi oameni.

După planul său neomenesc s-au construit la Gherla carcere mai mici decât mărimea unui coşciug. Cel vârât într-o asemenea carceră nu încăpea decât dacă gardienii se propteau bine când închideau uşa.

L-am văzut pe unul, pe nume Marcel Popa care, după ce a stat câteva zile la o asemenea carceră fără mâncare şi fără apă, când i-au deschis uşa să iasă s-a prăvălit ca un sac. Avea picioarele umflate cât corpul peste piept. Pe unii i-au scos morţi sau au murit după aceea din cauza acestor pedepse.

Era de o bestialitate nemaipomenită.

Năpasta a făcut să fiu observat de dânsul cum î1 studiam şi să se îndrepte spre mine. M-a chemat la el. N-a pus mâna pe mine, dar a început să clănţăne din dinţi aşa cum fac berzele când vin în cuib la pui:

— Ai nnroc… Că te-aş distruge, banditule!

Deţinuţii care priveau scena s-au speriat. Mă credeau pierdut. Privindu-mă cu ochi de fiară îmi zise:

— Piei din faţa mea că îmi pierd orice control!

Spre surprinderea mea şi a celor care priveau la scena aceasta, am scăpat fără să pună laba pe mine.

Gestul lui Goiciu l-am interpretat ca pe un ordin ce-1 aveau, pentru moment, să nu lovească.

Aceştia erau cu adevărat fiare, tot de fiare selecţionate. La ei, îndemnul spre lovire şi batjocorire exista în fire, fără nici o îmboldire din afară. Faptul că a evitat să mă lovească era

dovada disciplinei mişeleşti pe care o respecta. Nu se dezlănţuie decât dirijat prin ordine de la superiori.

Intrigă diavolească.

Alături de comandantul închisorii, Goiciu, se mai afla încă o bestie, călăul care-şi făcuse ucenicia la Canalul Dunăre-Marea Neagră. Era locotenentul Mihalcea.

Era şeful biroului tehnic. Asta doar de formă. În realitate nu avea cunoştinţe tehnice sau capacitatea de a conduce un birou tehnic. Aşa ca peste tot în ţară, el era dublat de tehnicieni deţinuţi, oameni capabili şi de meserie.

Menirea acestui ticălos era de a tortura deţinuţii cu mâna lui, a-i introduce în carceră pe cei care nu-şi făceau norma, nedându-le raţia de mâncare drept sancţiune.

Adevăratul conducător al biroului tehnic era Octavian Tomuţă, student în ultimul an la Politehnica din Bucureşti.

Tomuţă împreună cu alţi studenţi, toţi trecuţi prin murdăria Piteştiului, formau biroul tehnic al fabricii din închisoare.

Tomuţă era obligat să dea lista cu cei care nu şi-au făcut norma. În baza acestor liste, oamenilor li se tăia raţia de mâncare sau erau torturaţi şi vârâţi la carceră.

Studenţii de la biroul tehnic au fost atât de profund dezumanizaţi Încât la ei nu se observa nici măcar un dram de tărie.

Erau uimitori de docili şi răspundeau cu promptitudine cererilor administraţiei. Acestor „reeducaţi”administraţia le-a asigurat un regim alimentar mai bun, camere separate şi lenjerie curată.

Prin aceste mijloace conducătorilor comunişti le-a fost uşor să ţese intriga – atât de mult jinduită – între roboţii formaţi în închisoarea Piteşti şi masa de deţinuţi (ţărani şi muncitori) din închisoarea Gherla.

În jurul acestor roboţi s-a creat o atmosferă de ură din partea celorlalţi deţinuţi. La închisoarea Gherla, la un moment dat, muncitorii şi ţăranii au ajuns să confunde

noţiunea de student cu cea de trădător. Ecuaţia diavolească cu atâtea necunoscute fusese rezolvată!

Un al doilea sistem de intrigă era şantajul exercitat de ofiţerii politici asupra bolnavilor. Aceştia le ziceau direct şi fără mască bolnavilor:

— Vrei asistenţă medicală? O primeşti. Dai mai întâi o declaraţie de tot ce n-ai declarat la Securitate împotriva duşmanilor poporului nearestaţi şi ne mai dai informaţii asupra celorlalţi deţinuţi, ce fac, ce vorbesc, ce gânduri au?

Mulţi ţărani şi muncitori şi-au pierdut viaţa refuzând aceste mişelii, dar au fost şi din aceia care au căzut.

Începutul sfârşitului „ reeducării „ din Gherla.

Într-o zi, în timp ce plini de spaimă îl aşteptam pe Ţurcanu să apară din minut în minut în cameră, ne pomenim cu frizerul să ne ferchezuiască. După plecarea frizerului, veni un altul cu o pompă ca să ne prăfuiască şi să ne facă dezinsecţia. N-a terminat bine de prăfuit că auzim un mare zumzet de lume care se adună în curte. Supravegherea a scăzut brusc în intensitate.

De sus, printre gratii, urmăream această desfăşurare deosebit de interesantă şi nemaipomenită în închisoarea Gherla. Eram numai ochi şi urechi.

După ce deţinuţii s-au aranjat cu toţii grămadă într-un loc, apăru directorul Goiciu. Au urmat alţi ofiţeri şi gardieni, iar la urmă de tot Ţurcanu şi câţiva „toreadori” executanţi ai atrocităţilor din închisoare. S-a făcut o linişte de mormânt…

Primul a luat cuvântul directorul Goiciu.

Ne aşteptam să tune şi fulgere. Să latre ca o căţea când are puii mici, să urle ca o fiară flămândă. Nimic din toate acestea. Din contră, a luat cuvântul liniştit, parcă ar fi fost altul în pielea lui de drac, nu el însuşi.

Mai întâi a făcut o analiză a muncii din fabrică, pretinzând deţinuţilor să muncească cu mai mult randament, că li se vor îmbunătăţi condiţiile de viaţă…

A fost scurt şi concis.

Ne miram că până acum n-a spus nimic deosebit care să merite o analiză mai profundă şi o interpretare. A luat cuvântul şi Ţurcanu care s-a referit la reeducare şi a scos în evidenţă că legionarii sunt puturoşi şi sabotează producţia.

Nici acesta n-a vorbit mult.

Dar iată că din nou a luat cuvântul directorul Goiciu, zicând:

— Unii dintre voi au căzut victime şi au fost torturaţi. Să ştiţi că acest lucru se datorează „domnişorilor" voştri care ne-au dus în eroare. Măsurile luate împotriva voastră se datorează minciunilor scornite de dânşii… Prin „'domnişori" directorul înţelegea pe studenţii dezumanizaţi, aduşi din închisoarea Piteşti.

Deci, asta era noutatea!

În discursul său plin de cinism a aruncat ideea că este interzis a se mai acţiona cu torturi împotriva deţinuţilor. Că administraţia n-a făcut nici un fel de asuprire… Dacă, totuşi, s-a făcut vreo „greşeală" se datorează erorii în care au fost duşi de către „domnişori".

Am rămas stupefiat la auzul acestor vorbe. Să-i iasă din gura acestui călău un asemenea „porumbel", nu era deloc un lucru întâmplător. Acesta era un lucru dirijat de sus, tocmai de cei care au pus la cale această crimă fără precedent. Se vedea cum lucrurile iau o întorsătură cu 180 de grade.

Pentru mine se contura clar o nouă ticăloşie a Securităţii şi Partidului Comunist de a arunca toate ororile săvârşite de dânşii în spatele victimelor.

Se seamănă confuzie pe căi oculte.

Administraţia, prin gardieni şi prin informatori, a popularizat minciuna că Ţurcanu şi cei mai feroce călăi vor fi eliberaţi de Ministerul de Interne pentru a fi împopoţonaţi cu grade superioare de ofiţeri de securitate, plus alte recompense deosebite…

Numai că „gogoriţa" răsplatei nu se potrivea cu lucrurile constatate de deţinuţi. Ţurcanu a fost pus în lanţuri şi

transportat înspre o destinaţie necunoscută. Nu la mult timp au fost puşi în lanţuri şi ajutoarele sale şi transportate tot înspre necunoscut.

S-au mai interceptat nişte veşti de la noii veniţi în închisoarea Gherla că alţi deţinuţi, tot din banda lui Ţurcanu, au fost condamnaţi pentru schingiuirile efectuate împotriva deţinuţilor la Canalul Dunăre-Marea Neagră.

Se întrebau deţinuţii, plini de mirare, cum este posibil ca pentru aceleaşi fapte unii să fie condamnaţi iar alţii să fie recompensaţi, mai ales că toţi făceau parte din aceeaşi clică.

Legarea în lanţuri a lui Ţurcanu nu prea se potriveşte cu apropierea împărăţiei Domnului pentru acesta. Semăna mai mult a tragere de ciuf pentru cele ce le-au făcut. Dar toţi deţinuţii dădeau şi următorul răspuns: Poate aşa e piesa…

Morţii din închisoarea Gherla.

Urmare a muncii istovitoare şi a regimului de înfometare sistematică, deţinuţii mureau pe capete.

Ba o bătrâneţe timpurie, ba o boală ce rodea la capătul de fir al vieţii… Zilnic dintr-o celulă sau din alta se tot scotea câte un cadavru care lua calea spre cimitirul fără cruci şi fără semne.

Morţii se îngropau pe malul Someşului. De la etaj, prin crăpăturile jaluzelelor vedeam cum deţinuţii de drept comun săpau groapa. Morţii aruncaţi în pielea goală în această groapă de pe o targa. Când cadavrele cădeau în groapa plină cu apă din infiltraţii, cioclii săreau în lături ca să nu-i stropească. Apoi aruncau pământ sau balast sub greutatea căruia trupurile erau ţintuite pe veci în acel loc.

Torturile din închisoarea Gherla sistându-se, s-a redus simţitor şi posibilitatea de umilire a deţinuţilor.

Cei ce trebuiau să fie neapărat umiliţi erau elementele în care deţinuţii aveau încredere. Dintre aceştia făcea parte şi doctoral Mărculescu. Alături de el, administraţia m-a considerat şi pe mine ca element în care deţinuţii au încredere.

Aşa s-a pus problema umilirii noastre în faţa masei de deţinuţi. Deci, schirubându-şi tactica, ne-au găsit tocmai pe noi să facem oficiul de ciocli.

De acum eu şi cu doctorul Mărculescu eram plimbaţi prin camere sub supravegherea gardianului ca să culegem morţii.

Mortul era pus pe o targa şi transportat într-o cameră de la parterul zărcii. Acolo îl dezbrăcăm în pielea goală şi îl întindeam pe cimentul gol tot sub supravegherea atentă a gardianului (ca nu cumva să transmitem vreun mesaj celor din lumea cealaltă).

Efectul acestei umilinţe a fost exact invers decât cel scontat de administraţie. Umblând după morţi, duceam informaţiile dintr-o cameră în alta, câştigând mult prestigiu şi încredere din partea deţinuţilor.

N-am ocupat prea mult această funcţie căci deschizându-se atelierul de sortat nasturi, ne-au repartizat pe amândoi la acest atelier.

La atelierul de sortat nasturi.

La închisoarea Gherla existau milioane de nasturi nesortaţi, astfel că s-a hotărât deschiderea unui asemenea atelier.

Administraţia ştia prea bine, din experienţa trecută, că sub conducerea reeducaţilor sortarea nasturilor n-a dat rezultate. De aceea s-au gândit la nişte oameni care să fi trecut prin filiera Piteştiului sau prin torturile de la Gherla, dar care n-au fost la rândul lor torţionari sau mari informatori, spre a se bucura de încrederea deţinuţilor.

Primul la care au apelat a fost doctorul Mărculescu. Acesta a refuzat categoric. Omul era precaut. Putea să apară în faţa camarazilor săi drept un călău care serveşte administraţia, Doar el trebuia să fie acela care să-i dea pe listă pe toţi cei care nu-şi îndeplineau norma pentru a fi radiaţi de la raţia de „mâncare de producţie”.

Mi-am dat seama că voi urma eu la rând. Exact aşa a fost.

La propunera locotenentului Mihalcea de a prelua conducerea atelierului, eu am răspuns: Accept, dar numai cu condiţia să mi se lase mie libertatea de a acorda „mâncarea de producţie” la toată lumea în baza realizării producţiei pe întreg atelierul.

— Bine domnule… Asta înseamnă încurajarea „bandiţilor” şi constituie „ajutor legionar” încuviinţat pe faţă.

În zadar m-au ameninţat propunându-mi alte soluţii, eu n-am acceptat niciuna.

Văzând că nu o scot la capăt cu mine, au fost de acord cu propunerea mea.

Preotul Papken Keropian.

S-a dus vestea printre deţinuţi că preotul Papken Keropian a fost torturat de către Ţurcanu într-un mod deosebit. Preotul era armean din Constanţa şi era condamnat la şapte ani închisoare pentru tentativă de trecere frauduloasă a frontierei.

În timp ce eu îndeplineam, în mod vremelnic, funcţia de şef al sortatorilor de nasturi, l-am adus pe acest preot să lucreze în atelier.

Ne-am împrietenit rapid şi l-am întrebat, fără multe ocolişuri, dacă a trecut prin camera de tortură 99.

A rămas foarte surprins de îndrăzneala întrebării. Cum pericolul cel mare a trecut, a avut curajul să-mi confirme că a fost torturat.

Interesant era că în acel moment se comporta ca un cvasireeducat. Vorbea de comportamentul nostru greşit-anticomunistpe care l-am avut afară înainte de arestare… De binefacerile comunismului… Răspunsurile lui m-au iritat, astfel, că l-am luat direct:

— Ascultă părinte. Te-ai făcut preot şi ai avut avantaje, dar urcând în ierarhie trebuie să fii capabil de jertfă. Ce exemplu dai dumneata ţăranilor şi muncitorilor cu care lucrezi aici? Dumneata vorbeşti împotriva bisericii şi a religiei – puterea cea mare care ne-a ţinut în picioare.

Admonestarea mea a fost peste măsură de îndrăzneaţă. Îmi dădeam seama că este mai matur decât mine. Trecuse de patruzeci de ani, pe când eu, atunci, mă apropiam de treizeci.

I-am zis din nou, ca să-1 încurajez:

— Părinte, eu am trecut prin loviturile de moarte ale Piteştiuhti şi ştiu că omul cedează. Am simţit-o şi am experimentat-o pe pielea mea. Dar întinşi la pământ rămân numai morţii. Cei vii se ridică chiar dacă au căzut de mai multe ori.

Atunci preotul suspinând a izbucnit în plâns. Un plâns molipsitor care a stors multe lacrimi şi din ochii mei fără să vreau.

— Domnule Voinea, am coşmaruri. Nu pot dormi noaptea. Am păcătuit împotriva lui Dumnezeu comparându-mă cu Iisus Hristos. Un glas de diavol îmi sună mereu în ureche că eu am suferit mai mult decât Hristos.

— De ce părinte?

— Iisus a suferit vreo 24 de ore sau poate ceva mai mult, pe când eu am fost torturat trei luni zi şi noapte cu călăii lângă mine şi am făcut păcate gravedatorită incapacităţii mele de a rezista.

— Ce ai făcut părinte chiar atât de grav?

— Las la o parte bătăile la tălpi şi pe tot corpul dezbrăcat la pielea goală şi umilit alături de ceilalţi 60 de oameni din cameră. Până aici n-a fost nimic.

— Eram şi eu umilit ca şi ceilalţi. Dar iată că mie Ţurcanu mi-a imaginat o tortură specială: sub lovituri amarnice de ciomag, am fost pus să alerg în pielea goală în jurul camerei prin faţa celorlalţi chinuiţi şi să strig în gura mare: Prăvălia mea a fost biserica, oficină de comerţ. Înşelam oamenii şi credincioşii. Eram un mincinos şi un farsor…

N-a fost suficient atâta. Ţurcanu a selecţionat vreo 20-30 de oameni dintre cei torturaţi ca să-şi facă nevoile în 15 gamele alăturate, înşirate în mijlocul camerei.

Striga Ţurcanu la cei striviţi:

— Bandiţilor, pregătiţi-vă să vă căcaţi!

Sub emoţii şi lovituri nemaipomenite, cei selecţionaţi şi-au făcut necesităţile în gamelele din care mâncau. Apoi a început torturarea mea să mănânc toate acele materii fecale.

Striga Ţurcanu batjocoritor:

— O viaţă întreagă ai mâncat căcat în amvon, acum să-l mănânci în faţa noastră ca să te vedem!

Doamne Dumnezule, chinul acela de atunci părea fără sfârşit. Oare ce ar fi fost dacă toate aceste chinuri s-ar fi condensat pe parcursul a numai 24 de ore?! Iată de ce trăiesc acum supliciul păcatului împotriva lui Dumnezeu. Un glas de diavol îmi şopteşte în urechi că eu aş fi suferit mai mult decât Hristos.

Mi s-a mulţumit nici cu asta Ţurcanu, ci a inventat una şi mai grozavă: Apus un hârdău cu materii fecale în mijlocul camerei. L-a acoperit cu o pătură iar pe mine m-a obligat să stau în faţa hârdăului şi să fac sfânta slujbă a împărtăşaniei cu trupul şi sângele lui Hristos.

— Şi ai cântat!

— Am cântat.

Torţionarii cunoşteau cântecele bisericeşti. Îmi ziceau în batjocură:

— Ia-o părinte pe glasul al patrulea sau al cincilea. Eu cântam popeşte iar ceilalţi torturaţi constituiau corul – culmea blasfemiei – pe patru voci.

În acest timp Ţurcanu şi ajutoarele lui se distrau pe socotela noastră.

După ce am terminat slujba de sfinţire a murdăriei din hârdău, m-a pus de am luat o gamelă de materii fecale, mi-a dat o lingură cu care să le dau la fiecare zicând: Se împărtăşeşte robul lui Dumnezeu cu trupul şi sângele lui Hristos şi se va curăţi, apoi pe fiecare trebuia să-l şterg la gură.

Am rămas mut la cele relatate de preot, totuşi am conţinut zicând:

— Părinte, eu numai după ce am trecut prin Piteşti mi-am dat seama cât de slabi suntem noi oamenii şi că puterile noastre sunt limitate. Dar nu ne putem compara cu Hristos…

Destindere la închisoarea Gherla.

După cuvântarea lui Goiciu în care a arătat că ororile din închisoare se datorează „domnişorilor”, după legarea în lanţuri a lui Ţurcanu cu banda lui şi trimiterea lor într-o direcţie necunoscută, la Gherla a început o atmosferă de destindere generală.

Ţăranii şi muncitorii, deşi nu înţelegeau prea bine cum funcţionează mişeliile oculte, ştiau una şi bună din propria lor experienţă: în anumite condiţii, omul poate fi transformat în fiară.

De acum au început să aibă curaj să vorbească între ei. Ba îi lua pe „reeducaţi” în tărbacă, ba se prefăceau ca nu înţeleg ce le spun aceştia. Cu toate acestea oamenii încă nu aveau curajul să vorbească în public tot ce simţeau în suflet.

Lucrau la sortat de nasturi cu voie bună. Câte unul a început să fluiere o doină, apoi un cântec de joc. Unii s-au hazardat chiar la imnul „Deşteaptă-te române”. Pe ici pe colo se mai auzea intonându-se câte o arie scurtă din cântecele legionare, atât de venerate de mine.

N-a durat mult situaţia aceasta că gardianul mi-a propus să trec la cameră şi să-mi fac bagajul. Şi astfel am fost introdus într-o celulă goală de la zarca Gherlei. Peste câteva zile l-au introdus peste mine pe Mihai Timaru.

Imediat după plecarea mea din atelier s-a prezentat locţiitorul politic Avădanei, care le-a ţinut deţinuţilor un logos:

— Ce mă, v-aţi organizat legionăreşte? Să ştie oricine că dacă mai continuaţi astfel o luaţi pe urmele lui Voinea. Tuturor le-a făcut impresia că eu am fost aspru pedepsit… Opera aceasta era a codoşilor.

RÂMNICU SĂRAT (1)

Plecarea din Gherla şi şoapte unse în miere drăcească.

Prin iunie – iulie 1953 (nu mai pot preciza exact), am fost scos din celula de la etaj şi coborât la parterul zărcii. După câteva minute l-a introdus peste mine pe Costache Oprişan – şeful Frăţiilor de Cruce pe ţară. Eram bucuros de întâlnire, dar şi mâhnit de boala lui gravă (tuberculoză) care îl rodea, întrevăzându-i-se sfârşitul nu prea departe.

Ne-am aşternut pe poveşti cât mai pe scurt şi cât mai multe ca să le putem termina pe toate.

Oprişan a intuit imediat situaţia în care ne găseam zicând:

— Noi suntem victimele şi vor să ne folosească drept martori împotriva călăilor instruiţi lot de dânşii. Acum însă, se prefac a nu şti nimic.

Doamne Dumnezeule, putea-vom noi mărturisi vreodată grozăviile prin care am trecut? Cum vom prezenta noi limbajul josnic care s-a folosit? Cum ne vom putea face înţeleşi?

Aşa vorbeam noi în şoaptă în plină noapte. Dar iată că pe la ceasul al doilea după miezul nopţii, uşa se deschise şi intră ofiţerul politic care îmi porunci să-mi fac bagajele.

— În mod sigur pleci pentru anchetă – conchise Oprişan.

Amândoi eram convinşi că vom fi folosiţi ca martori ai acuzării împotriva călăilor de care s-a folosit Oculta până acum.

În câteva minute picioarele mi-au fost prinse în cătuşe cu lanţuri iar mâinile legate la spate. Pe cap mi-au pus o pătură şi doi caralii mă conduceau de subsuori ca pe o mireasă.

Ajuns undeva într-un hol simţii cum de mine se apropie un om masiv, o adevărată namilă. S-a apropiat de urechea mea şi, în liniştea nopţii, mi-a şoptit cu un ton foarte scăzut, ca un murmur de urs:

— Voinea, să spui tot, absolut tot aşa cum s-a întâmplat. Să nu ascunzi nimic.

Îmi vorbea ticălosul cu o blândeţe de mamă sau de bunic iubitor. Avea impresia că nu l-am indentificat. Era glasul lui Goiciu, directorul şi amarnicul tiran al acestei închisori.

Spre o destinaţie necunoscută.

Am fost introdus într-o dubă-auto, Eram cu cătuşele la picioare, cu mâinile legate la spate şi cu ochelari de tablă la ochi. Mi-am dat seama că pe cele două bănci amenajate de-a lungul dubei mai erau persoane în situaţia mea. Eram intercalaţi cu miliţieni. Tot un miliţian şi un deţinut.

Dimineaţa, după plecare, n-a fost chiar atât de rău, căci mai era răcoare. După ce timpul s-a încălzit peste zi, am leşinat de mai multe ori din cauza căldurii şi a lipsei de aer. De mai multe ori m-am pomenit îmbăiat cu apă rece ca să mă trezesc din leşin.

Pe drum, maşina s-a oprit de vreo trei ori ca gardienii să se ospăteze precum şi pentru alte necesităţi. Noi deţinuţii, însă, nu am fost coborâţi. N-am primit nici apă nici mâncare pe tot parcursul drumului. Numai eu am beneficiat de puţină umezeală prin apa ce mi s-a turnat pe cap ca să-mi revin din leşin.

Eram straşnic supravegheaţi ca să nu scoatem o vorbă măcar. Nu ne era permis nici să tuşim, ca nu cumva să ne recunoaştem după timbrul vocii.

Am simţit, la un moment dat, o răcoare de munte. De aer curat, ozonizat. Am ieşit de pe drumul asfaltat intrând pe un bolovăniş. În sinea mea gândeam că trecem Carpaţii cu destinaţia Uniunea Sovietică…

Totuşi, pe la ora două-trei după miezul nopţii am ajuns la destinaţie, Am fost introduşi într-o celulă unde m-au dezbrăcat în pielea goală, făcându-mi o percheziţie extrem de amănunţită. Tot ce am putut descoperi până la ora aceea era că mă găseam într-o închisoare din România.

Am descoperit. Eram la Râmnicu-Sârat.

După percheziţie am fost introdus într-o celulă de aproximativ 2,5 metri lungime şi 1,30 metri lăţime. Geamul era extrem de sus şi cu cercevele pe dinafară. În timpul nopţii se auzea undeva în depărtare fluieratul unui tren care trecea.

Mi-am adunat toate cunoştinţele ce le aveam ca să-mi amintesc dacă vreodată am trecut cu trenul pe lângă o închisoare. Am trecut… Pe lângă închisoarea din Râmmcu Sărat.

M-am transpus în situaţia de a călători cu trenul şi în felul acesta am stabilit distanţa aproximativă de la puşcărie la calea ferată, precum şi poziţia închisorii faţă de linia pe care circulă trenul.

Consemnele în închisoarea Râmnicu Sărat.

La închisoarea Râmnicu Sărat tăcerea era totală. Nu se vorbea nici măcar în şoaptă.

De la început am fost ameninţat că dacă voi călca dispoziţiile în cel mai nevinovat mod, voi fi reprimat fără cruţare cu mult mai groaznic decât până atunci.

Mi-am dat seama că nu-i de glumit cu aceşti duşmani ai omenirii, că trebuie să evit orice provocare ale acestor fiare. Poate-poate, în cele din urmă, voi supravieţui.

Prima lecţie pe care am învăţat-o au fost consemnele: Un hârşâit la uşă însemna că trebuie să mă ridic şi să mă întorc cu faţa la perete. Cineva intra în cameră.

Am urmărit să văd cum respectă ei consemnul… Mă priveau prin vizetă şi numai atunci când eram întors complet cu faţa la perete, abia atunci deschideau uşa.

Pentru necesităţi fiziologice era un alt semnal, pentru apă altul şi aşa mai departe…

Supravegherea era drăcească. Un caraliu nu făcea altceva decât să supravegheze două celule. Intervalul de la o deschidere a vizetei la alta dura cât timp „străjerul” făcea cei câţiva paşi de la o celulă la alta. Paznicii dovedeau un zel plin de conştiinciozitate. Am remarcat că aceştia erau îmbrăcaţi în uniforma trupelor de securitate.

Am fost obligat să stau tot timpul în şezut pe pat, cu mâiruie pe genunchi şi cu ochii ţintă la becul de deasupra uşii.

Această supraveghere neîntreruptă mi-a creat o spaimă deosebită. Ştiam de la alţii că în izolare totală oamenii nu

rezistă prea mult şi înnebunesc.

În cameră aveam tinetă doar pentru urină. Nici aceasta nu puteam să o folosesc fără aprobare. De multe ori s-a întâmplat ca să mă ţină toată ziua în aşteptare.

La WC mă ducea tot cu ochii legaţi. În culmea lipsei de pudoare, paznicul se aşeza şi el pe vine şi mă studia cum evacuez. De atâtea ori m-a înjurat în şoaptă: Cum, doar pentru atâta m-ai făcut să-mi pierd timpul cu tine?!

Nu aveam nici un fel de hârtie igienică şi nici apă nu aveam voie să folosesc. Am folosit mici petece din căptuşala hainei până am rămas aproape dezbrăcat.

Culcarea se dădea la ora 11 seara, deşteptarea la ora 5 dimineaţa.

După culcare – în mod obligatoriu – trebuia să dorm cu faţa în sus şi cu mâinile pe pătură.

În celulă era o sobă de cărămidă de 40/50/120 centimetri. Iarna, în acea sobă, gardianul aprindea câteva surcele care ardeau în două-trei minute fără să facă nici un fel de căldură.

Era peste putinţă să iei legătura cu celula vecină prin semnale morse. Apoi n-aveai de unde şti dacă nu cumva în celula vecină nu sunt oameni care s-au prăbuşit şi care, de acum, fac jocul Securităţii.

Miza acestui regim de chin era prăbuşirea spirituală a oamenilor. Era transformarea deţinuţilor în zdrenţe la dispoziţia Securităţii… Întunecată treabă!

La treipatru săptămâni eram dus la baie legat la ochi şi în pielea goală, indiferent dacă era iarnă sau vară. Pe coridor se simţea, mai ales iama, un curent de aer rece care aveai impresia că te taie felii.

Eram introdus într-o cabină cu duş. Robinetul era manevrat din afară de către un gardian care în paralel, mă supraveghea prin vizetă. Avea grijă ca să-ţi dea un jet de apă fierbinte – insuportabilă. Te săpuneai în mare viteză şi te mai opărea odată în chip de limpezire. Apoi erai readus în cameră tot în pielea goală şi legat la ochi. Baia n-avea

scopul de a te cureţi de murdărie, ci de a te îmbolnăvi de plămâni.

La un moment dat paza s-a înăsprit în timp ce ardea focul în sobă. Am fost obligat să stau la cea mai mare distanţă faţă de sobă câteva minute cât dura arderea surcelelor. Am presupus că cineva, în disperare, a încercat să se sinucidă vârându-şi capul în sobă…

Nu mai puteam să suport acest regim de teroare. Trebuia să fac ceva, un act cât de mic de curaj cu care să schimb monotonia.

Exact când eram supravegheat, eu am început să prind muşte… Am simţit cum în mod discret, paznicul a chemat şi pe alţii ca să constate. Vorbeau ceva nedesluşit în şoaptă.

A doua zi, cu ochii legaţi, am fost dus la un aşa zis „ anchetator „ care mi-a pus diferite întrebări. Se vedea că nu e anchetator, ci medic psihiatru care voia să depisteze dacă a început sau nu agonia pierderii minţilor.

Eram bolnav, tremuram de frig, nu primeam nici un fel de asistenţă medicală. Îndârjit de toate acestea, n-am mai vrut să respect consemnul ci am început să mă plimb prin cameră cu mâinile la spate.

Pe loc m-au avertizat prin semnal că cineva intră în cameră. M-am întors cu faţa la perete. Au intrat mai mulţi şi au început să mă amenințe. Eu m-am întors cu faţa la dânşii şi m-am prefăcut că vreau să apuc un pat de picior spre a-i lovi. Eram conştient de pericolul la care mă expun şi mă aşteptam să sară pe mine ca să mă imobilizeze. N-au făcut-o, ci au ieşit grăbiţi cu toţii pe uşă afară.

A doua zi am fost dus, cu ochii legaţi, la anchetă, Anchetatorul m-a amenințat că voi fi drastic pedepsit pentru că fac pe „nebunul”.

Au rămas la stadiul de amenințare. Nu m-au pedepsit. În schimb izbucnirea mea mi-a întărit puţin forţele psihice ce mi le credeam epuizate.

O anchetă dubioasă cu ochii legaţi.

După câteva săptămâni de la sosirea la Râmnicu Sărat am fost dus la anchetă, dar tot cu ochii legaţi.

Un glas de om ticălos începu să mă interogheze:

— Ai fost la închisoarea Piteşti?

— Da, am fost.

— Poţi să-mi relatezi ce s-a întâmplat acolo?

— Da pot. Şi am început să-i relatez tot ce s-a întâmplat. Adică, ce ştiam eu…

— Vezi că dacă nu spui tot, aşa cum a fost, avem noi mijloace ce te vor determina ca să spui tot ce ştii.

— Este singurul lucru de care nu mă îndoiesc, l-am întors-o eu cu curaj.

— Chiar dacă te-ai îndoi, noi am cercetat cazul şi ceilalţi au mărturisit tot. Absolut tot.

— Asta mă bucură. Înseamnă că eu sunt o victimă a Piteştiului.

— In afară de victimă mai este ceva…

— Probabil că s-a reuşit de minune compromiterea studenţimii în faţa opiniei publice şi scoaterea ei de pe linia frontului de luptă.

— Varianta asta vă aparţine. Mai e, însă, şi o altă variantă despre care vom vorbi data viitoare.

Cu asta ancheta s-a terminat pentru ziua aceea.

Prin minte îmi fulgerau înscenările făcute în Rusia de Stalin împotriva duşmanilor săi. Modul In care aceştia s-au autoacuzat întrecându-se între ei. Cum şi-au recunoscut vini imaginare şi absurde de activitate împotriva statului sovietic. După ce victimele au „recunoscut” lucruri imposibile, au fost puse la zid şi împuşcate până la una. Simţeam cum această fiară mă amăgea să calc într-o asemenea prăpastie.

În stânga aveam grozăviile Piteştiului, în dreapta abisul închisorii Râmnicu Sărat care făcea să se învârtă lumea cu mine.

Oricât m-am căznit să descopăr unde vor să ajungă, n-am reuşit să decopăr ticăloşia ce o puneau la cale. Am presupus

tot ce se putea presupune, în afară de mişelia ce lor li se învârtea prib minte…

Îmbolnăvirea, vizita medicală şi tratamentul.

În iarna cea grea 1953/1954 am ajuns la o slăbire totală. Nu mă mai puteam ţine pe picioare. Scuipam sânge. Situaţia era dramatică, moartea începând să-mi dea târcoale.

Îmi dădeam seama că mai au nevoie de mine, motiv pentru care nu mă vor lăsa înainte ca să-şi fi atins scopul. Socotelile mele s-au dovedit corecte.

Într-o zi sunt semnalizat să mă întorc cu faţa la perete.

Doi gardieni care au intrat în celulă vorbeau în şoaptă între ei:

— Nici câinele nu-i de scos afară… Mi-am dat seama că e iarnă grea. Era atât de frig afară încât vrăbiuţele prin ciripituri disperate insistau să le deschid geamul.

Am fost legat la ochi şi pus să stau în şezut pe pat. Unul din caralii începu să mă bandajeze cu fese de tifon pe cap.

Atâta m-au bandajat până ce capul a devenit ca o minge şi mi-a lăsat doar un orificiu în dreptul nasului şi gurii ca să pot respira. Gura n-o puteam deschide deoarece fălcile îmi erau blocate de bandajul de sub barbă.

După ce m-au îmbrăcat şi legat fedeleş am fost scos afară din închisoare. Simţeam că mă taie frigul…

Trei-patru inşi m-au luat pe braţe şi m-au întins pe un pat de fân sau paie. Apoi peste mine au pus o altă grămadă de paie şi doi inşi s-au urcat pe paie în dreptul picioarelor şi a şalelor.

— Dăi drumul, strigă unuL.

După zgomot, mi-am dat seama că sunt pe o sanie trasă de cai care mă transporta spre o destinaţie necunoscută, printre oameni liberi.

Mi-am zis în mine: Posibil să fiu omorât iar pe urmă pârlit cu paie ca să nu mă mai recunoască nimeni. În timp ce eu gândeam la această posibilitate, am interceptat strigăte de copii care se dădeau cu săniuţa.

Sania a fost trasă într-un loc mai ferit şi apoi m-au scos din paie. M-au introdus într-o cameră bine încălzită. Se simţea miros de medicamente şi de pâine proaspătă atunci scoasă din cuptor. Eram convins că am ajuns la un crematoriu unde urma, ca după ucidere, trupul să-mi fie ars.

Am greşit. Nu eram într-un crematoriu, ci în faţa unui aparat reontgen pentru control pulmonar.

Şeful escortei îi zise doctorului să nu scoată nici un cuvânt; „Vorbim după aceea'.

Din nou s-a repetat operaţiunea inversă de împachetare în mijlocul paielor şi am fost dus înapoi la închisoare.

La infirmeria de la închisoarea Râmnicu Sărat.

Nu m-au dus direct în celulă, ci în altă cameră. După miros şi după zgomote, mi-am dat seama ca e o infirmerie.

Mi-au suflecat mâneca de la cămaşă şi cu o bucată de vată muiată în alcool mi-au frecat pielea în locul unde cândva era un muşchi zdravăn. Am auzit zgomotul cum ar sparge o fiolă. Apoi trecu un timp cât durează extragerea în seringă a conţinutului din fiolă. Dintr-odată începu să înjure de mamă, de paşte, de Dumnezeu că a „îngheţat” serul. Am auzit cum au trântit fiolele pe jos făcându-le cioburi, iar eu am fost dus la celulă.

Această batjocură s-a repetat timp de trei săptămâni, zi de zi, exact la aceeaşi oră şi în acelaşi mod.

Mi-am dat seama că tot ce fac nu-i decât o şcoală a şantajului prin care se mizează pe anumite efecte psihice. Toate acestea le făceau în paralel cu ancheta.

Dacă aş fi ridicat problema asistenţei medicale, el mi-ar fi răspuns că depinde de mine. De modul în care mă comport la anchetă. Aş putea primi orice, cu condiţia să-i ajut anchetă.

Sindromul Piteşti lăsase urmele unei frici care se aprindea chiar şi în clipele cele mai pline de curaj. Sufletul mi-l simţeam încordat la o tensiune limită. Am ajuns la capătul puterilor.

Doi anchetatori şi argumente din doctrina legionară.

Încă mai rezistam… La fiecare anchetă, anchetatorul, dezinvolt, relua aceeaşi poveste corectată cu contraargumentele aduse de mine la ancheta precedentă. Se vedea că problemele pe care le punea anchetatorul erau moşite în colectiv de mai mulţi securişti.

La un moment dat au apărut doi anchetatori. La început doi anchetatori în aceeaşi zi. După un timp oarecare într-o zi era unul, în ziua următoare celălalt.

Primul anchetator îmi spunea o poveste ticluită despre nenorocirile de la Piteşti, aşa cum ar fi vrut Securitatea să declar eu. A doua zi, celălalt anchetator îmi punea întrebări asupra lucrurilor pe care mi le relatase primul anchetator.

Deci unul îmi preda lecţia, iar celălalt mă examina să vadă cum mi-am însuşit-o.

Metoda era drăcească. Numai cu ajutorul lui Lucifer, numai sub imboldul geniului răului puteau să procedeze astfel…

Mă gândeam la cei care au fost complet deslânaţi în Piteşti. Aceia îşi însuşeau „tezele” securiştilorân mod mecanic, fără să poată face vreo opoziţie şi le relatau întocmai.

Mie mi-a fost mai simplu. Eu mi-am revenit din coşmarul terorii imediat ce acesta a încetat. Mi-am revenit datorită faptului că dezumanizarea mea a durat mai puţin, numai jumătate de timp faţă de alţii. De aceea încă mai rezistam.

În aceste anchete se încerca să-mi imprime, în reflex, spre a susţine că la Piteşti legionarii s-au torturat reciproc din ordinul lui Horia Sima şi CIA-ului american cu scopul de a compromite Partidul Comunist Român…

O dată i-am răspuns anchetatorului cu îndrăzneala:

— Cine credeţi dumneavoastră că va crede o asemenea inepţie?

Mi-a replicat pe loc, pe un ton batjocoritor:

— Aşa e ideologia voastră legionară, ca şeful să îndure toate chinurile şi să fie un exemplu în a îndura tortura. Oare

nu spune învăţătura voastră:„Urmeazăii şeful şi la bine sila rău”?

Se potrivea ca nuca în perete!

N-am acceptat să susţin varianta cu care mă amăgeau. Atunci anchetatorul enervat m-a dus în altă cameră unde m-au dezbrăcat la pielea goală şi mi-au tras o bătaie la tălpi, mi-au strâns degetele în cleşte.

Ce a făcut Securitatea la Piteşti prin Ţurcanu, făceau anchetatorii acum cu propriile lor mâini ca să nu am ce mai comenta.

După ce m-au dezlegat, anchetatorul începu să-mi zică:

— Ce-ţi închipui că statul comunist a avut nevoie să recurgă la metodele de lucru de la Piteşti? Când noi aveam puterea în mână puteam uşor să vă exterminăm pe toţi într-o singură noapte şi astfel să scăpăm de voi. Nu vă daţi seama că un stat umanitar ca cel comunist nu-i capabil să facă faptele ce s-au petrecut la Piteşti?! De asemenea lucruri numai voi legionarii sunteţi în stare. Orice veţi face tot noi vom fi crezuţi. Fii sigur că tot ca noi vei spune, dar mai târziu.

Stratagema era de lungă durată. Folosind tortura şi regimul plin de cruzime din celulă mă puteau zdrobi comlpet.

Cu toată nenorocirea în care mă aflam, am avut curajul să le zic una care credeam că-mi va fi de folos:

— Orice veţi face n-am să renunţ la poziţia mea de victimă.

Atunci m-au lăsat şi am fost transportat la celulă. Se vedea că aveau nevoie de timp ca să mai pună ceva la cale.

Magia neagră?!

Aveam momente de coşmar în stare de veghe. Închisoarea avea un grup electrogen propriu, pentru ca atunci când ar fi vorba de o pană de curent în reţeaua electrică a oraşului închisoarea să nu fie lipsită de lumină.

Într-o noapte pe la ora 11 -12 se stinse lumina. Imediat grupul electrogen a intrat în funcţiune şi s-a aprins din nou. Apoi din nou s-a stins, dar numai în celula mea.

Am început să tremur şi să simt o mare tulburare în tot sufletul meu. Mă rugam cu înfocare lui Dumnezeu ca să mă ia în paza lui.

Deodată, în colţul unde era situată soba, începe să se contureze imaginea Diavolului. Monstru cu chip de om, întruchiparea spaimei şi groazei celei mai mari.

Îmi ziceam în mine: Poate am aţipit şi acum mă încearcă coşmarul. Am început să mă ciupesc ca să rămână urme spre a mă dumiri mai târziu despre ce a fost vorba. Simţeam cum la vizetă supravegherea gardianului îşi urma cursul intermitent. Fantoma se apropia de mine încet de tot. În disperare am invocat pe Hristos şi Fecioara Măria ca să mă mântuie. Repetam în gând rugăciunea Tatăl nostru şi transpiram abundent.

Fantoma s-a oprit. Apoi s-a retras mult mai încet decât i-a fost înaintarea, până a dispărut. A doua zi mi-am examinat mâna unde m-am ciupit şi erau urme de vânătăi.

Acest fenomen l-am interpretat ca folosirea magiei negre în anchetă.

RÂMNICU SĂRAT (2)

Confruntarea.

Bănuiam eu că motive majore îi fee pe aceşti nemernici să grăbească recunoaşterea din partea mea a existenţei unui „comandament legionar” la închisoarea Piteşti, dar nu bănuiam nemernicia în întregul ei.

Am fost scos la anchetă în toiul nopţii, cu ochii acoperiţi şi mâinile legate la spate în cătuşe.

Cu auz de sălbăticiune am sesizat că numai la câţiva metri în faţa mea mai era un deţinut nelegat la ochi, dar cu căluşul în gură.

Anchetatorul îmi punea mie întrebări cu privire la existenţa unui „comandament legionar” în închisoarea Piteşti, conform „instrucţiunilor” primite de la Horia Sima şi CIA-ul american.

La întrebare eu răspundeam cu tâlc că „cine are urechi de auzit să audă”:

— Domnu anchetator mi-a spus că din comandament fac parte… Pe loc anchetatorul mă corecta cu: „Anchetatorul mi-a reamintit”…

Aşa s-au pus vreo 5-6 întrebări până s-a epuizat subiectul. Apoi anchetatorul strigă la celălalt anchetat:

— Auzi ce spune Voinea? Voi de ce nu recunoaşteţi?

Am auzit un geamăt surd de gură închisă ce nu poate să vorbească, iar pe anchetator zicând altui anchetator:

— Împiedică-l…!

Lupta dintre cel ce am fost şi cel ce sunt.

Lecţia pe care mi-au repetat-o de sute de ori s-a înşurubat în minte ruginind acolo. Era o lecţie pe care conştiinţa cât un un grăunte – ce îmi rămăsese – o respingea. O respingea în zadar, deoarece, în faţă aveam structura nervilor întorşi care erau gata să răspundă aşa cum m-au învăţat anchetatorii.

Pe de o parte mă vedeam pe mine acela de demult, care zăceam epuizat pe patul morţii. Lângă mine (acela de demult) mai stătea unul, care eram tot eu… Un robot speriat şi rece, gata să execute orice ordin.

O luptă aprigă se dădea între cel ce am fost şi cel ce sunt. Adică omul creat de Securitate prin amarnice torturi.

Eu, muribundul, duram o agonie lungă… Tot eu, cel cu structurile întoarse, mă zbăteam voind samă ascult pe mine însumi., Pe cel ce am fost odinioară.

Nu putem. Mă simţeam încremenit locului, ca ţintuit. Stânga era dreapta. Faţa era spatele. Cerul era sub picioare. Negrul pământ îl simţeam pe moalele capului… Eram complet răvăşit.

Era o stare de neimaginat. Era o ipoteză imposibil de explicat. Nu găseam cuvinte… Nu existau expresii care să o cuprindă.

Îmi mai rămânea o singură şansă, aceea de a nu-mi descoperi slăbiciunile în faţa anchetatorilor, ca ei să mă exploateze până la capăt şi eficient.

Cu cărţile pe faţă.

Am fost dus din nou la anchetă, Surpriză mare… Oamenii erau total schimbaţi. Oare ce au păţit?

Începu anchetatorul un monolog lung de tot. Repeta a nu ştiu câta oară aceleaşi lucruri, cu mici accepţiuni, care nu schimbau fondul problemei,. Îmi dădeau mie satisfacţie. Mă recunoşteau pe mine drept victimă a Piteştiului…

Din „comandamentul" imaginat de Securitate făceam parte eu (Octavian Voinea), Costache Oprişan, Aurel Popa, Dragoş Hoinic.

În noua variantă (ticluită de Securitate), din mine făceau victimă în sensul că eu nu aş fi fost de acord cu torturarea deţinuţilor. Din această cauză eu însumi am fost torturat de către cei din „comandament" ca element rebel.

Cu un aer triumfător anchetatorul se ambala în argumentări de tot felul…

Eu tăceam şi ascultam buimac cum le bâzâie mintea acestor farsori neştiitori de lucruri bune.

Dintr-odată anchetatorul s-a oprit din cuvântarea sa degajată, schimbându-şi atitudinea. S-a încruntat la mine, devenind crâncen:

— Trebuie să-fi intre în cap – Voinea – că viu din mâinile noastre nu vei scăpa, mai ales tu pe care te considerăm şef. Vom face din voi cea ce vrem noi, nu ceea ce doriţi voi.

Nu veţi fi eroi aşa cum vă sunt principiile. Veţi fi nişte ticăloşi mascaţi, departe de orice virtute. Nu veţi muri decât atunci când vrem noi. Întâi vă vom transforma în monştri… Apoi vă vom obliga – prin metodele noastre – să declaraţi numai ce vrem noi. Aceste declaraţii smulse cu cleştele roşit în foc le vom păstra ca mărturii, ca acte pentru arhivă, după care se va scrie istoria.

Vom păstra dosarele până ce voi veţi pieri. Vom muri şi noi. Istoria se va scrie pentru generaţiile viitoare după aceste documente.

Astfel cercetătorii vor scrie cum vrem noi. Nu cum este realitatea. Noi creem istoria aşa cum ne place. Aşa cum ne convine.

Proştii deazi – care sunteţi voio veţi scriecu mâinile voastre aşa cum vrem noi. Tâmpii de mâine o vor confirma aşa cum noi am imaginat-o în dosarele ticluite de noi.

Avem experienţa Piteştiuluipe care noi l-am imaginat cu mult înainte de arestarea voastră şi a ieşit exact cum noi am dorit. Ca la comandă şi fără retuşuri.

Am avut noi grijă să ne asigurăm cu mult înainte de conspirativitatea descoperirii acestei acţiuni.

Acum punem la punct regizarea ultimului act al acestei piese. Ce-ţi închipui că va ieşi altfel de cum dorim noi?

Întreaga „operaţie Piteşti" se va termina cu acest proces pe care acum îl „punem în scenă". Cu asta vom demonstra că toate atrocităţile petrecute la Piteşti au fost concepute de Mişcarea Legionară care este în slujba CIA-ului american contra unor mari sume de bani.

Vom face legătura şi analogia cu toate crimele săvârşite de voi începând cu asasinarea lui Manciu şi culminând cu Piteştiul… Vom demonstra că voi sunteţi cei care aţi extins metodele Piteştiului la Canalul Dunăre-Marea Neagră, la Gherla, la Ocnele Mari şi Târgu Ocna…

Cu asta vom înmormânta Mişcarea Legionară şi nu se va mai auzi de ea. Dacă totuşi se va auzi se va cunoaşte numai varianta ticluita de noi.

Ţie Voinea trebuie să-ţi intre în cap că eşti legionar la a doua generaţie şi ai credibilitate în faţa opiniei publice, ba chiar şi în faţa istoriei. De aceea vei mărturisi numai ce noi vrem, indiferent dacă îţi convine sau nu.

Vei susţine că este minciună? Numai noi suntem cei în măsură a aprecia ce-i adevărat şi ce nu-i adevărat.

Clasa muncitoare are puterea în mână. Aşa că noi facem istoria aşa cum ne convine. Şi clasele exploatatoare au făcut-o până acum aşa cum le-a convenit lor.

Îţi repet: Eşti în mâinile noastre. Nu vei scăpa până nu-ţi însuşeşti punctul nostru de vedere. În caz că vei refuza, vei fi atâta torturat şi readus din nou la viaţă, până când tot ca

noi vei zice. Vei fi atunci ca curva „şi bătută şi f… şi cu banii luaţi.”

Terminându-şi fraza, şi-a ridicat fruntea în sus privindu-mă sfidător. Gardianul tocmai intrase în camera de anchetă. Mi-a pus ochelarii pe ochi şi m-a dus în celulă.

M-a cutremurat cinismul cu care îmi vorbise. Cu adevărat fiecare din aceşti anchetatori era câte un Lucifer aparte.

Acceptarea.

Nu s-a terminat aici ancheta, ci a continuat zeci de zile In acelaşi mod. Unul îmi preda aceeaşi lecţie, iar celalalt mă examina.

La un moment dat s-au schimbat anchetatorii. Au apărut oameni mai evoluaţi intelectual. Păreau calmi, culţi, plini de răbdare. Abia acum lecţiile învăţate urmau să fie consemnate de către aceştia în procesele verbale de interogatoriu spre a constitui act la dosar.

El mă întreba, iar eu răspundeam având grijă ca de fiecare dată să pun în faţă formula „'Aşa cum domnu anchetator a zis”. Aceasta îl irita puţin fără să-l scoată din sărite.

După ce într-o atmosferă calmă a scris întregul proces verbal de anchetă de la cap la coadă, mi-a pus întrebarea:

Acum spune-mi ce nu este adevărat în această declaraţie?

— Nu-i nimic adevărat domnule anchetator, toate sunt scorneli şi minciuni.

— În cazul acesta te duci şi te mai gândeşti.

N-am fost dus la celulă, ci într-o altă cameră de anchetă unde m-au dezbrăcat la pielea goală şi m-au torturat prin bătaie cruntă la tălpi şi la spate lovindu-mă pe locurile rănite şi sângerânde.

Astfel am ajuns la sfârşitul puterilor şi nu mai voiam să mă opun.

A doua zi le-am făcut pe voie. Da, toate sunt adevărate. Şi am semnat.

Lanţul înscenării procesului Piteşti se conturează.

Înscenarea judiciară pe care o puneau la cale anchetatorii putea fi crezută şi înfăptuită numai de oameni care nu ştiu

de brânza lor pe ce lume trăiesc. Ascultându-l pe anchetator aveam impresia că şi-a pierdut minţile şi acum o ia razna.

Iată ce încerca acesta „să-mi amintească”:

În primăvara anului 1947, cu un an înaintea marilor arestări, Horia Sima s-a întâlnit cu reprezentanţii CIA-ului american şi au pus la punct modalitatea în care Partidul Comunist Român poate fi compromis In faţa opiniei publice.

Conform fabulaţiei imaginată de Securitate, legionarii urmau să aplice cele mai bestiale torturi împotriva acelor elemente din rândurile lor care ar fi dispuşi să renunţe la credinţa creştină şi să se ataşeze ideilor comuniste. Prin aceasta regimul comunist va fi compromis ca inuman, iar legionarii îşi vor selecţiona cadrele devotate.

Această idee diavolească ar fi fost transmisă de către Horia Sima comandametului legionar pe ţară şi diferitelor comandamente legionare teritoriale…

Îl priveam pe prostăvan cu mirare şi nu-mi venea a crede urechilor. Oare cine le-a dat sugestia? Cine i-a învăţat această lecţie? Erau pur şi -simplu de speriat… Judecata era rafinată şi drăcească. Era rezultatul unor minţi pervertite la extrem.

Aceşti securişti aveau un nivel cultural foarte scăzut. Ca intelect, parcă erau selecţionaţi din cei mai reduşi oameni vorbitori de pe pământ.

Vorbeau cu atâta seriozitate despre aceste lucruri, încât nu schiţau nici cel mai mic zâmbet în colţul gurii. Pe chipul lor nărod nu puteai distinge nici o urmă de jenă pe care orice om cu bun simţ ar fi trebuit să o încerce. Nimic. Păreau adânc convinşi de ceea ce ziceau.

Aceşti troglodiţi continuau patetic astfel:

— Ordinul a fost transmis lui Nicolae Petraşcu şi lui Valeriu Negulescu (care conduceau Mişcarea Legionară din ţară), iar aceştia au transmis mai departe ordinul comandamentului legionar din închisoarea Piteşti.

Mă gândeam în mine: Oare cum vor întoarce-o când va veni vorba de Ţufcanu, care era agentul lor comunist, instruit şi introdus printre deţinuţi?! N-am dus judecata până la capăt că anchetatorul a abordat tocmai această chestiune.

Iată cum au ticluit-o şi pe asta:

— Noi, legionarii conducători, cu condamnări mari, nu puteam acţiona direct. N-aveam credibilitate la administraţia închisorii. A trebuit să recurgem la selecţionarea unor deţinuţi de încredere cu condamnări mici. Numai aceştia puteau fi credibili şi puteau „păcăli" administraţia închisorii.

În felul acesta „comandamentul" a selecţionat ca „mare executor" pe „legionarul" Eugen Ţurcanu.

Ziceam în mine: Doamne, cum nu se crapă pământul pe care călcaţi, cum nu se prăbuşeşte cerul spre care priviţi?!

În disperare, opuneam o rezistenţă îndârjită tuturor acuzaţiilor şi le dovedeam că toate acestea nu sunt decât elucubraţii de oameni cu mintea bolnavă.

Anchetatorul se prefăcea că n-a reţinut nimic din ceea ce argumentam eu, dar la următoarea anchetă îşi corecta unghiul de atac în funcţie de argumentările mele.

Le-am dat şi un exemplu: Ţurcanu a venit la închisoarea Piteşti în anul 1949, cum am putut să-i dau eu ordine în 1948. A reţinut obiecţiunea, deşi s-a prefăcut că nici n-a auzit-o.

Altă dată i-am zis: Cum e posibil ca Bogdanovici să fie omorât de Ţurcanu la Piteşti? De ce nu l-a omorât la Suceava?

Anchetatorul a tăcut chitic la această obiecţiune, prefăcându-se că-i obosit şi plictisit şi m-a trimis la celulă.

Hopul „Bogdanovici „

Dus în celulă m-a obsedat tot timpul acest scenariu drăcesc. Mă simţeam vinovat că-lajutasem pe anchetator să-şi ajusteze susţinerile cu argumentele mele. Dacă aş fi tăcut, era şi mai rău…

Nu mai ştiam ce ar fi bine să fac. Ce ar trebui să le răspund ca să-i întorc… Numai că pe Satana nimeni nu-l poate întoarce!

Am ajuns la concluzia că-i bine să mă las dus de valul acestei ticăloşii şi să încerc a rezista până la limita posibilului.

După câteva zile am fost dus din nou la anchetă. Anchetatorul a început chiar cu cazul Bogdanovici:

— Să ştii că am cercetat şi cazul Bogdanovici şi am descoperit toată filiera. De acum nu mai avem nici-un dubiu. Bogdanovici a fost un băiat sincer. Voia cu tot dinadinsul să se lepede de trecut şi să se reeduce. Din această cauză „comandamentul legionar" de la Suceava l-a condamnat la moarte. Sentinţa a fost transmisă la închisoarea Piteşti şi aici a fost aplicată prin executorul comandamentului – Eugen Ţurcanu.

Am rămas din nou blocat. Din nou gândurile s-au oprit pe loc. În loc de creier parcă aveam un bolovan.

În starea aceasta vecină cu nebunia am fost transportat din nou în celulă.

Şeful cel mare.

Era absolută nevoie să existe un şef. Securitatea a socotit că cel mai potrivit şef ar fi Vaca Negulescu din următoarele motive:

— Întâi, Vică Negulescu era comandant legionar şi avea multă influenţă în rândurile legionarilor.

— A fost refugiat în Germania, petrecându-şi anii războiului în lagărul de la Buchenwald, alături de Horia Sima şi de ceilalţi legionari.

— În sfârşit, întâmplarea a făcut ca după arestare şi condamnare să stea în aceeaşi cameră cu noi, studenţii. Din această nimereală s-a înscenat ultimile dispoziţii date de Negulescu către „comandamentul legionar" care, chipurile, trebuie să se instaleze la închisoarea Piteşti.

Mai era nevoie şi de un distribuitor al ordinelor.

Vică Negulescu a plecat din Jilava la închisoarea Aiud pentru executarea pedepsei.

Securitatea a socotit necesar că trebuia să existe o permanenţă la închisoarea Jilava care să transmită ordinele spre diferite închisori…

Au ticluit-o şi pe asta. Iată cum:

Un deţinut, pe nume Traian Popescu, fost student la Facultatea de construcţii din Bucureşti, a fost dus de la închisoarea Piteşti laânchisoarea Jilava pentru motive de anchetă. A fost ţinut acolo peste un an de zile, cuprinzând aproximativ toată perioada cât a durat dezumanizarea studenţilor laânchisoarea Piteşti.

Interpretând această situaţie, minţile diabolice ale anchetatorilor au făcut din Traian Popescu „Distribuitor de ordine”.

Trebuia şi un curier.

O acţiune cu „comandamente” şi alte aiureli imaginate de Securitate trebuia să aibă şi un agent de legătură, adică un „curier”.

L-au găsit In persoana lui Iosif V. Iosif, care a avut ghinionul ca de la Ministerul de Interne să fie dus la Piteşti. De la Piteşti să fie din nou dus la Ministerul de Interne din motive de anchetă. Acest dute-vino s-a repetat de mai multe ori.

Imaginaţia bolnavă a securiştilor a mai potrivit o minciună. Anume că ordinele erau transmise scris şi cifrat pe petece de pânză cusute pe rundul izmenelor lui Iosif V. Iosif.

Cu tot ridicolul acestor scenarii, farsorii securişti când vorbeau despre aceste lucruri îşi compuneau figuri grave, pline de solemnitate şi importanţă.

Erau atât de incredibile aceste scorneli încât aveam impresia că trăiesc un coşmar într-un somn adânc din care nu pot să mă trezesc.

Excluderea din înscenare a nelegionarilor.

Printre studenţii supuşi acţiunii de dezumanizare, alături de legionari, au existat şi grupuri mici de studenţi naţional-

ţărănişti, regalişti, frontierişti fără culoare politică şi alţi oameni total nevinovaţi.

Aceştia neavând un crez politic sau de altă natură au trecut mai curând de partea lui Ţurcanu. Unii benevol, alţii sub tortură.

Lată-i pe cei care după faptele ce le-au săvârşit ar fi trebuit să apară In proces, alături de ceilalţi inculpaţi:

— Titus Leonida – despre care am vorbit In capitolele anterioare… Acesta n-a fost legionar.

— Cori Gherman – socialist, condamnat pentru tentativă de trecere frauduloasă a frontierei. A fost un torţionar odios, schingiuitor de prima mână la Canalul Dunăre-Marea Neagră.

— Fux şi Staner – doi evrei sionişti, condamnaţi pentru tentativă de trecere ilegală a frontierei. Au fost schingiuitori de primă mână. După opinia multor studenţi, rolul lor în închisoarea Piteşti a fost cu „cântec”. Aceştia doi supravegheau activitatea lui Ţurcanu.

— Ion Bogdănescu, student la Facultatea de Medicină din Cluj. Torţionar fioros la Piteşti, brigadier la Canalul Dunăre-Marea Neagră unde l-a asasinat pe dr. Simionescu. Colaborator periculos al Securităţii atât In timpul detenţiei cit şi după ieşirea din închisoare. A fost arestat ca făcând parte dând-o organizaţie naţional-ţărănistă.

— Nicolae Zaharia, student la medicină. A făcut parte dintr-o organizaţie naţional-creştină.

— Rek şi Matei au fost membri ai Partidului Comunist Român dar au căzut în dizgraţie. Aceştia s-au evidenţiat în masacrele din închisoarea Gherla.

Şi lista-i mai lungă. Şi aceştia trebuiau să stea pe banca acuzaţilor.

N-au fost introduşi în proces deoarece regimul diavolesc din România voia să demonstreze că singurii duşmani ai noii orânduiri ar fi fost numai legionarii. Celelalte culori politice n-ar fi participat la lupta anticomunistă.

Şi asta nu era decât o diversiune. Încercau să dezbine tineretul anticomunist şi prin aceasta metodă.

Regizarea amestecului serviciilor secrete americane.

La închisoarea Piteşti a fost încarcerat şi un tânăr din Oradea, pe nume Grigore Romanescu. Era proaspăt absolvent al liceului şi, din fire, era foarte fricos. N-avea nici o rezistenţă la presiuni morale şi mai ales la torturi.

„Paharul" rezistenţei acestuia a fost cel mai mic din câte se pot imagina.

Acest Romanescu avea o condamnare doar de trei ani. Ar fi putut trece uşor prin „râşniţa'„ Piteştiului, ieşind la capătul celălalt. Dar meteahna fricii bolnăvicioase cu care l-a înzestrat Dumnezeu la naştere i-a adus pierirea.

La Piteşti, luat în „focuri", s-a speriat atât de tare încât din primul moment a trecut de partea lui Ţurcanu, devenind un torţionar convins şi feroce.

După ce a fost pus în libertate din penitenciarul Gherla, în urma sfaturilor inoculate la punerea în libertate, a devenit un redutabil informator al Securităţii în stare de libertate.

Este unicul caz când un deţinut trecut prin „moara" Piteştiului şi-a menţinut reflexele fără nici o atenuare.

Uşor i-a fost Securităţii să facă din acest om un dublu justiţiabil potrivit scopurilor ei. Pe de o parte acuzat, pentru a rămâne cu gura închisă. Pe de altă parte martor al acuzării, care să fie dispus a depune orice mărturie şi cu orice risc.

Securitatea l-a arestat din nou. L-a pus să declare că a primit de la Gheorghe Calciu-Dumitreasa două geamantane cu informaţii scrise, care au fost duse de dansul direct la Ambasada americană din Bucureşti şi predate acolo.

Bineînţeles că Partidul Comunist şi Securitatea l-au răsplătit pe acest papă-lapte cu o condamnare la moarte şi un glonte în ceafă. Voiau să fie siguri că frica de care era cuprins Romanescu nu o va mai folosi niciodată împotriva socialismului biruitor.

În ceea ce îl priveşte pe Gheorghe Calciu-Dumitreasa, ştiu că acesta a intrat în ghiara lui Ţurcanu în acelaşi timp cu mine. Dar în altă cameră. Acolo a fost făcut tocătură în bătăi şi alte chinuri la care a fost supus până i-au întors mintea şi i-au format reflexele condiţionate dorite de Securitate.

Au făcut din Dumitreasa un robot de calitate superioară, întrucât era inteligent şi peste măsură de isteţ din naştere.

Ultimii studenţi au plecat din Piteşti şi au ajuns la închisoarea Gherla. O parte din noi am fost trimişi să lucrăm la ateliere. O altă parte, la fel de numeroasă, a fost răspândită prin celule. O parte mai mică – fiind consideraţi mai destoinici – a fost luată ca ajutoare pe posturi de călăi pe lângă Ţurcanu.

Printre acele ajutoare ale lui Ţurcanu a fost selecţionat şi Gheorghe Calciu-Dumitreasa. Selecţionarea lui s-a făcut numai după ce a fost pus la probe de încercare, transformându-l în călău feroce în camera 99 din închisoarea Gherla. În felul acesta Gheorghe Calciu-Dumitreasa a devenit un călău deosebit de temut printre torţionarii din închisoarea Gherla.

Ofiţerul politic Avădanei avea nevoie de un ajutor de nădejde care să-i răspundă prompt la orice întrebare. Avea nevoie de un om cu bună ţinere de minte. Cel mai bun „reeducat” din acest punct de vedere era Calciu-Dumitreasa. În felul acesta Calciu-Dumitreasa a ajuns omul de încredere al ofiţerului politic.

Ofiţerul politic i-a dat lui Calciu-Dumitreasa misiunea de a centraliza toate „demascările” şi informaţiile şi să i le prezinte gata centralizate. Pentru această misiune i-a pus la dispoziţie un birou situat în una din celulele închisorii.

Când un deţinut era pus în libertate, acesta trebuia să dea o declaraţie că nu va divulga nimic din ceea ce a văzut şi auzit prin închisori şi că, odată ajuns în libertate, va colabora cu Securitatea. Toate aceste declaraţii se dădeau scris lui Calciu-Dumitreasa şi acesta le prezenta la ofiţerului politic.

Iată chichiţa, iată şiretlicul pe care Securitatea l-a exploatat din plin făcând din el uriaşa gogoaşă cu cele două geamantane cu documente scrise transmise Ambasadei americane din Bucureşti prin deţinutul Romanescu.

Când a început ancheta lui Calciu, acesta pe loc şi-a dat seama de toată înscenarea. Dintr-o singură scuturătură de cap a scăpat înlăturând de la el dresura. A devenit din nou omul care fusese înainte de arestare.

Securitatea rostind prostiile cu o plină dezinvoltură voia să dea impresia că misiunea deţinuţilor în închisoare era să-i păzească pe gardieni, nu gardienii pe deţinuţi. Se prefăceau că gardienii ar fi fost victimele deţinuţilor, nu deţinuţii victimele gardienilor.

PROCESUL (1)

Transportul, îmbrăcămintea, starea de spirit.

Am fost transportat pe data de 5 noiembrie 1954 de la închisoarea Râmnicu Sărat la închisoarea Malmaison din Bucureşti.

A doua sau a treia zi mă pomenesc că intră în celulă gardienii, mă leagă la ochi, îmi leagă mâinile la spate şi mă aşează pe un scaun. În poziţia aceasta m-au bărbierit şi ferchezuit. Apoi mi-au dat un costum de haine vărgate nou nouţ. În continuare – tot legat la ochi şi la mâini – am fost introdus într-o dubă şi trasportat la un Tribunal militar din Bucureşti, care era instanţa pentru trupele de securitate.

Aşa m-am trezit, spre surprinderea mea, direct în boxă alături de încă 21 de inşi, cu mine 22. Cum naiba?!

— Ziceam eu în sinea mea. Am fost instruit să fiu martor, iar acum mă pomenesc acuzat. Această surpriză nu m-a demoralizat, ci mi-a ridicat moralul, întărindu-mă.

Cei din boxă eram extrem de strajnic păziţi. Am fost orânduiţi tot un deţinut şi un gardian. Greu se putea comunica.

Prinzând un moment de neatenţie al gardienilor, i-am zis discret de tot lui Juberian:

— Să văd acum pe unde scoateţi cămaşa?

Juberian mi-a răspuns la fel de silenţios:

— E o formalitate.

Eu i-am zis din nou:

— Adu-ţi aminte de procesele lui Buharin, Zinoviev, Kamenev, Tuhacevschi…

N-a mai schiţat nici un răspuns, căci nu era posibil.

Ocupam primul loc din stânga. Deci, stăteam pe banca şefilor.

Te pomeneşti că aceştia îmi acordă onoarea de a mă face şef de lot?!

Nu era deloc o întâmplare acest aranjament, căci după ce a făcut din nou apelul, eu eram primul pe listă. Deci, nu era glumă.

Dacă Ţurcanu era al patrulea în ordine, el „ruşinea speciei umane” şi care cu siguranţă va primi un glonte în căpăţâna, atunci eu care sunt fruntea, cu certitudine voi fi jupuit de viu sau, în cel mai bun caz, tras în ţeapă.

Aranjamentul mişelesc făcut de Securitate mi-a revigorat forţele ce le credeam pierdute.

Îmbrăcămintea avea un rol important în acest proces. Ea producea o sugestie asupra celorlalţi coinculpaţi şi chiar asupra publicului (securist) cu care sala de şedinţe era pună până la refuz.

Am fost îmbrăcat în haine noi anume ca să se observe de la o poştă că eu sunt şeful lotului. In plus, eram şi cel mai înalt de statură din întreg lotul.

Dintre toţi cei strânşi în boxă de laţul Diavolului, unul nu avea nici o tangenţă cu cei din banca acuzaţilor. Acela era avocatul NICOLAE COBÂLAŞ.

Cobâlas n-a stat nici măcar o zi la închisoarea Piteşti. De la închisoarea.

Suceava a fost dus direct la Aiud. De la Aiud a fost adus – ţintă – în boxă fără nici o anchetă prealabilă. El a fost introdus în această înscenare şi sacrificat numai pentru ca Securitatea să „dovedească” că ar fi existat – chipurile – un „comandament legionar” în închisoarea Suceava.

În boxă mai erau: Eugen Ţurcanu, Constantin Juberian, Nuti Pătrăşcanu, Cornel Pop, Mihai Livinschi, Stoian Ion, Alexandru Popa, zis „Ţanu”, Grigore Romanescu, Ion Puşcaşu şi alţii până la numărul de 22.

Pe faţa inculpaţilor nu se vedea nici o prevedere rea sau bună. În curând se va vedea, căci în sală a intrat completul de judecată.

Preşedintele completului de judecată era generalul Petrescu. O scorpie veche, păstrată din vechiul regim. El a fost sub regimul lui Antonescu directorul penitenciarelor şi judecător militar care a condamnat sute de legionari. Acum s-a pus total în slujba Ocultei comuniste.

Preşedintele, plin de emfază, cu ochii injectaţi de furie, anunţă şedinţa deschisă.

De la început a făcut cunoscut pentru toată lumea că dosarele vor fi judecate după un decret (decretul 199/1950) care prevedea pedepsirea actelor de acest gen cu o pedeapsă de la 5 ani până la pedeapsa cu moartea. Mai ales moartea.

Crunt şi fără ruşine, mai aduce la cunoştinţa inculpaţilor că pedepsele vor depinde de modul cum acuzaţii se vor comporta în timpul procesului. Le sugera inculpaţilor că dacă vor susţine regizarea făcută de Securitate, vor avea circumstanţe atenuate.

La auzul acestei mârşăvii, cu care urma să fie pedepsită o altă ticăloşie, pe majoritatea i-a apucat tremuriciul. Le săreau genunchii cum încă nu mi-a fost dat să văd vreodată. Aveam impresia că le ajungeau până în dreptul feţei.

Era normal. Cei mai mulţi fuseseră robotizaţi în torturi. Ei aveau conştiinţa schimbată. Erau convinşi că pentru ce au făcut nu puteau fi decât recompensaţi. Dar acum vălul minciuni a fost smuls cu asprime… Groaza şi spaima au pus stăpânire pe dânşii.

Sala era arhiplină de oameni, toţi în civil.

Uşor mi-am dat seama că această mulţime formată din bărbaţi şi femei erau până la ultimul securişti ce fac şcoală

pe viu.

Nu era timp de lamentări. Trebuia să mă orientez cu rapiditate. Mulţi din cei în legătură cu care am fost anchetat lipseau din boxă. Nu vedeam cum va putea fi aplicată regia de mine ştiută. Şi iarăşi ziceam în mine: Probabil că sunt şi alte loturi, iar eu am fost instruit în avans. Poate că pe parcurs ceva s-a schimbat.

Curajul îmi sporea. Înainte de a începe procedura judecăţii m-am ridicat în picioare şi am cerut să mi se dea cuvântul. Preşedintele a refuzat, gardienii m-au admonestat. Nici eu nu m-am lăsat şi am insistat. Preşedintele a zis:

— Spune, ce vrei?

— Cer să fiu scos din această uniune de tenebre, iar în locul meu să fie adus completul de judecată şi procurorul. Eu să fiu adus ca martor al acuzării.

— Bine, bine. Stai jos!

— M-am simţit răcorit. Orice dârzenie, fie cât de mică, conta în cazul acela.

Actul de acuzare.

Actul de acuzare glăsuia cam astfel:

— Aceste elemente sunt duşmani ai poporului. Încarceraţi ca legionari – criminali înnăscuţi – au fost verificaţi, selecţionaţi şi bine formaţi pe parcurs la şcoala crimei. Microbi şi gonococi ai imperialismului american.

În srtăinătate, Horia Simaconducătorulacestor bande -a luat legătura cu CIA-ul american, făcând un plan de compromiterea Partidului Comunist Român şi a politicii sale „umanitare”. Planul a fost transmis în ţară unui aşa zis „comandament legionar”… S-a dispus ca în închisori să se ducă o acţiune de sancţionareân forma cea maibarbară a celor carevor încerca să îmbrăţişeze ideologia comunistă…

Odată puşi în libertate, legionarii ar fi avut ordin să răspândească zvonul că Partidul Comunist şi Securitatea au făcut aceste crime spre a fi compromise aceste instituţii în faţa opiniei publice naţionale şi internaţionale.

În continuare actul de acuzare încerca să demonstreze că „tactica” de pedepsire a trădătorilor în Mişcarea Legionară este un principiu suprem… Cu cât eşti mai vechi membru al Mişcării Legionare cu atât eşti mai hotărât să pedepseşti pe cei care ar fi îndrăznit să manifeste liber altă opinie.

A citat câteva versuri din cântece legionare: „Răsplata luptei laurii vor fi” „Iar trădătorul moarte.”

(Cântecul a fost compus tocmai de un trădător: M. Stelescu) apoi a continuat cu citarea unui alt cântec legionar: „Pentru trădători, misei şi trădare” „Azi vrem gloanţe şi vrem ştreang, răzbunare” „A sosit viforniţa cea mare”

Răzbunare”

După ce a făcut afirmaţia că legionarii sunt criminali înnăscuţi, m-a dat exemplu pe mine:

— Toate aceste lucruri se confirmă în cazul lui Voinea Octavian. Tatăl său a fost legionar încă din 1924 şi a murit împuşcat la 22 septembrie 1939. Fiul său, Voinea Octavian, este legionar la a doua generaţie. Acesta are germenele crimei în sânge încă din faşă. Nici o acţiune de îndreptare a lui nu este posibilă.

Apoi a mai trăncănit ceva la adresa lui Costache Oprişan, Iosif V. Iosif şi Dragoş Hoinic (care nici nu erau în boxă).

A încheiat lungul act de acuzare cu un fel de caracterizare a lui Ţurcanu: Prin Ţurtanu – element deosebit de activ şi fanatic – au fost recrutaţi alţi schingiuitori cu multă iniţiativă în ce priveşte terorismul legionar -prea bine cunoscut – şi astfel adevăraţii autori, care acum se găsesc în boxă, n-au putut fi deconspiraţi decât cu mare greutate. Urmare dezvoltării echipei de terorişti într-o disciplină perfectă, Ţurcanu şi-a dat examenul de maturitate legionară.

Audierea martorilor.

În ce priveşte audierea martorilor, aceasta a fost o situaţie tragi-cornică… Erau două categorii de martori:

— – în prima categorie intrau martorii special instruiţi, care nu aveau libertatea să spună ceea ce ştiau, ci numai varianta pe care anchetatorii au voit-o şi le-au imprimat-o prin schingiuiri şi sute de repetiţii.

— – în cea de a doua intrau acei martori care relatau doar faptele de groază. Adică torturile la care au fost supuşi.

Chiar şi celor care aveau misiunea (respectiv permisiunea) de a relata numai faptele, preşedintele Tribunalului (generalul Petrescu) încerca să le pună întrebări mişeleşte ticluite din care ar fi trebuit să rezulte existenţa „comandamentului legionar”.

Cu toate insistenţele preşedintelui, absolut nici un martor din această categorie n-a confirmat existenţa unui „comandament legionar”.

Din cauza emoţiei, unii martori, în faţa instanţei de judecată, au amestecat varianta imprimată în creier de Securitate cu adevărul pe care martorul îl cunoaşte mult mai bine (ca orice adevăr), făcând astfel confuzii tragi-comice. A fost cazul preotului PAPKEN KEROPIAN. La locul potrivit voi reda integral depoziţia acestui martor.

Fiecare inculpat avea cel puţin doi martori împotriva sa. Mai exista o seric de martori care priveau procesul în ansamblul lui.

Au depus mărturie o serie de ţărani şi muncitori, oameni cu suflet deosebit de curat pe care i-au îngrozit bestialităţile comise împotriva lor în închisoarea Gherla.

Oricât a încercat Securitatea să-i dreseze şi să le imprime în minte noţiunea de „comandament legionar”, n-a reuşit. Oricât a încercat preşedintele Tribunalului să-i întoarcă pe dos cu întrebări meschine, aceştia au ţinut-o pe a lor, cea dreaptă şi bine ştiută. Ţăranii şi muncitorii nu puteau fi duşi uşor de nas cu fel de fel de şarlatanii cărora, uneori, intelectualii uşor le cad pradă.

Ţăranii şi muncitorii ţineau bine minte că gardianul i-a scos din celulă şi i-a condus în camera de tortură. Ei n-au uitat cum au raportat cu disperare gardienilor şi

directorului că sunt torturaţi… Rezultatul plângerilor lor n-a fost decât o şi mai bestială tortură şi înăsprire a terorii de fiecare clipă.

Iată ce au declarat câţiva din ţărani:

— Am fost dezbrăcaţi în pielea goală sub ploaia de lovituri ale schingiuitorilor. Cu toţii am fost obligaţi să ne aşezam în cerc pe patru labe, unul în spatele celuilalt. Cu degetul trebuia să scoatem materii fecale din rectul celui din faţă şi să le mâncăm…

Fiecare ţăran sau victimă oarecare a fost botezat cu un nume de sfânt: Tu eşti Sfântul Sisoe, tu eşti Sfântul Ion, Tu eşti Sfântul Mihai… Cu aceste nume erau strigaţi când erau chemaţi la tortură, urmărindu-se imitarea martiriului sfântului respectiv…

Un martor deosebit de ceilalţi a fost preotul, de origine armean din Constanţa, PAPKEN KEROPIAN (despre care am amintit într-un capitol anterior).

Acest preot era un om cult. Un adevărat cărturar. Absolvise trei facultăţi, cunoştea şapte limbi străine, printre care latina, greaca veche, ebraica şi slavona. Avea două doctorate…

Preşedintele Tribunalului a ticluit întrebările mişeleşte, ca preotul să-i confirme existenţa „comandamentului legionar”. N-a reuşit, deşi a întrebuinţat toate vicleniile posibile. Atunci a luat-o de la capăt punându-i întrebările astfel:

— Ai fost la închisoarea Gherla?

— Da, am fost.

— Şi ce ai văzut acolo?

— Am fost torturat de „comandantul legionar” căpitan Gheorghiu şi de „comandantul legionar” Miki Marcu.

Căpitanul Gheorghiu nu era altcineva decât Comandantul închisorii Gherla – din acea perioadă – şi comunist bine verificat de Ocultă. Miki Marcu era un gardian cu grad mic, de origine etnică evreu. Gradul era de caraliu, dar puterile de comandant de armată.

La această relatare a martorului, în care se vedea presiunea Securităţii de a imprima limbajul securist deţinuţilor martori, aceştia au încurcat borcanele…

S-au văzut zâmbetele pe faţa membrilor completului de judecată, iar în sală s-a produs rumoare.

În continuare, preotul a relatat întreg martiriul la care a fost supus în închisoarea Gherla.

În ce mă priveşte pe mine, l-am avut drept martor acuzator pe vechiul şi bunul meu prieten şi camarad de la Politehnică, Octavian Tomuţă.

Tomuţă a fost complet răvăşit în torturile de la închisoarea Piteşti. Iată cum a fost audiat:

— Ai fost la închisoarea Piteşti?

— Da, am fost.

— Ce ştii despre Voinea Octavian?

— Voinea Ocavian a fost şeful „comandamentului legionar” din închisoarea Piteşti. A recrutat pe Ţurcanu şi pe alţi călăi ca să ne tortureze.

(Reproducea exact varianta Securităţii, care i-a fost repetată de sute de ori în cei doi-trei ani de anchetă).

Eu am cerut imediat să-i pun o întrebare martorului, deşi se vedea că nu se admite a se pune nici un fel de întrebări de teama să nu se strice „poezia”. Preşedintele, probabil, crezând că acesta nu se va fâstâci, a încuviinţat. Am pus următoarea întrebare martorului:

— Să spună martorul ce mi-a făcut mie Ţurcanu şi ce anume mi-a zis în camera 4 spital, unde eram supus torturilor?

Preşedintele i-a dat cuvântul, iar bietul Tomuţă începu:

— Voinea a fost torturat, Voinea a fost chinuit îngrozitor… Apoi o lua de la capăt: Voinea a fost torturat, Voinea a fost chinuit îngrozitor…

Pur şi simplu se dereglase, repetând mereu acelaşi lucru. Atunci preşedintele a zis:

— Luaţi-l şi scoteţi-l afară.

În felul acesta, Octavian Tomuţă a fost scos din sală fără să fi semnat măcar declaraţia de martor.

După ce 1-a scos pe Tomuţă din sala, preşedintele s-a umflat în pene luându-şi alură de generalism şi a zis:

— Singur că da. Asta-i metodă legionară, ca şeful să se dea exemplu anume ca să vadă şi ceilalţi că trebuiesc suportate toate torturile numai ca umanul regim comunist să fie compromis. În acelaşi timp Voinea dădea pildă de felul cum se respectă legea tăcerii legionare.

Cu asta chiar că „mi-a rupt gura”.

Rechizitoriul procurorului.

Procurorul era un evreu maghiar, cu grad de maior. La început a repetat actul de acuzare care a fost îmbogăţit cu declaraţiile date de acuzaţi, atât în faza de anchetă cât şi la interogatoriul instanţei (care s-a făcut separat pentru fiecare deţinut în parte).

Abia cu această ocazie (şi în exclusivitate) am luat cunoştinţă de ceea ce-au declarat la interogatoriu ceilalţi coinculpaţi şi ce anume este scris în declaraţiile de la dosar.

Iată ce am reuşit să prind din „zbor”:

Punctul de vedere al călăilor deţinuţi:

În timpul anchetei, Ţurcanu a fost singurul dintre toţi deţinuţii acuzaţi care nu a acceptat să declare că ceea ce a făcut el ar fi fost o activitate legionară.

El a susţinut tot timpul că acţiunea lui a fost făcută din ordinul Partidului Comunist Român şi al Securităţii pentru a distruge pe „bandiţii legionari” şi a da oameni reeducaţi societăţii. A susţinut în faţa completului de judecată că el a îndeplinit o „misiune istorică”, cu care a fost însărcinat - mult mai înainte de a fi arestat – de către Partidul Comunist.

De reţinut că toate acestea le-a susţinut în timpul anchetei. La interogatoriul din cadrul procesului şi-a menţinut acelaşi punct de vedere (care – de altfel – era şi realitatea).

Ceilalţi călăi şi-au însuşit puncul de vedere al Securităţii. Aceştia au fost ademeniţi de anchetatori cu gogoriţa că vor fi recompensaţi după merit şi puşi în libertate. Pentru a obţine aceste „favoruri” ei trebuiau să declare că masacrul l-au săvârşit din ordinul „comandamentului legionar”. Toate acestea nu sunt decât nişte „formalităţi” în vederea înmormântării definitive a Mişcării Legionare.

Din propria mea anchetă mi-am dat seama cum au decurs celelalte anchete.

Tot din rechizitoriul procurorului am aflat că Ţurcanu s-a întâlnit cu tartorii creaţi de dânsul în închisoarea Ploieşti.

Această „întâlnire” a fost pusă la cale de Securitate şi a făcut parte din „regia” procesului. Ţurcanu i-a întrebat pe ceilalţi:

— Ce aţi făcut în această anchetă?

— Am susţinut că am primit ordin din partea „comandamentului legionar”.

— Sunteţi nişte tâmpiţi. V-aţi dat pe mâna Securităţii.

Procurorul a acceptat această fază punând mare preţ pe discuţiile deţinuţilor, dându-le următoarea interpretare:

— Aţi văzut tovarăşe prşedinte?! Ţurcanu i-a acuzat pe ceilalţi inculpaţi „că au călcat consemnul” şi au deconspirat activitatea „comandamentului legionar”.

Atât de diabolică a fost fantezia, regizorilor acestui proces, încât i-au întins acea momeală lui Ţurcanu şi acesta a muşcat din ea fără să bănuiască ce au pus la cale stăpânii lui.

Deja aveam o imagine clară a întregii înscenări, chiar dacă n-am participat la interogatoriul lui Ţurcanu şi a celorlalţi călăi.

În final procurorul a tras următoarele concluzii:

— Aceştia nu sunt oameni. Pentru prima oară se întâmplă aşa ceva în omenire şi în istoria penitenciarelor. Nu există altă cale decât condamnarea la moarte a tuturor.

Se vedea din toate acestea că regizorii procesului, inclusiv instanţa de judecată, aveau conştiinţa gravităţii faptelor

săvârşite de regimul comunist, fapte pe care acum încercau să le arunce în spatele victimelor.

Procurorul s-a ambalat atât de mult în argumentaţii şi se prefăcea atât de pătruns de minciunile pe care le deborda, încât se înroşise la faţă.

L-am văzut clipind ca şi cum ar lăcrima. A scos batista din buzunar, o batistă mare, aproape cât un prosop, cu care a mimat ştergerea lacrimilor şi şi-a mai suflat şi nasul care a răsunat zgomotos în liniştea sălii ca o trompetă spartă.

— Tovarăşe preşedinte, despre o reeducare la aceşti criminali nu poate fi vorba. Li s-a acordat o şansă pecare ei au folosit-o de pe poziţii legionaro-criminale.

Apoi s-a adresat în exclusivitate instanţei cu următoarele cuvinte:

— Clasa muncitoare a oferit mari salarii unor persoane. Au fost plătiţi şi compensaţi cu favoruri pentru a reeduca acest tineret rătăcit. Dar aceşti salariaţi, în care partidul şi guvernul au avut atâta încredere, au dat dovadă de lipsă de vigilenţă. Aceasta, din cauza unor mentalităţi învechite, burgheze.

Procurorul a propus ca toţi acei angajaţi ai regimului să fie aduşi în faţa instanţei de judecată şi pedepsiţi pentru că „nu au supravegheat” pe deţinuţi „acceptând” asemenea crime şi orori.

Se vedea cum se conturau alte înscenări pentru proprii lor oameni docili şi veşnic morcoviţi. Bănuiam că în sală se găseau şi unii vizaţi de ameninţările procurorului. Era o satisfacţie. Un fel de „să moară şi capra vecinului”…

Aşa a luat sfârşit cea mai importantă parte a procesului a celei mai oribile înscenări cunoscută de istorie. Această nemernicie a întrecut cu mult înscenările făcute de „'tătucu” Stalin împotriva duşmanilor săi.

Apărarea.

Eu am refuzat orice apărare din oficiu pe motiv că n-am avut acces la dosar. Cu acest refuz s-a trecut la al doilea acuzat.

Inspiratul refuz mi-a dat satisfacţie, deoarece, avocaţii s-au grăbit să afirme în cor că „în faţa unor asemenea orori, nu au ce apăra”. Atâta le-ar fi trebuit să încerce…!

Ultimul cuvânt.

În calitatea de şef declarat al lotului, am fost primul care am vorbit: Mi-am menţinut susţinerile de la începutul procesului. L-am acuzat pe Ţurcanu, caracterizându-1 ca pe un tip lombrozian. Ceea ce a făcut el este în afara oricărei imaginaţii. Am cerut preşedintelui să-şi explice dacă mai cunoaşte un caz în istorie în care un şefcum am fost eu declarat de Oculta comunistă – a dat ordin ca (el şeful) să fie flagelat?

Am avut tăria să-i zic că sunt o victimă a crimelor făcute de Securitate, iar prin acest proces am devenit un „ţap ispăşitor”.

Am cerut achitarea.

A urmat Cobâlaş, bărbatul care nici n-a fost la Piteşti şi care nici măcar n-a auzit ce s-a întâmplat acolo. S-a pomenit dintr-odată târât într-o înscenare murdară, în care toată lumea trebuia să fie condamnată la moarte. Cobâlaş a fost introdus în proces numai pentru ca Securitatea să dovedească existenţa unui „comandament legionar” la închisoarea Suceava, al cărui şef – chipurilear fi fost dânsul.

Cobâlaş a zis la ultimul cuvânt:

— Am fost martor spectator în acest proces la un lucru ce s-a întâmplat în afara razei ochilor şi urechilor mele. Pot să zic că mulţumesc Securităţii că mi-a dat posibilitatea să iau cunoştinţă despre ce ar fi trebuit şi ar fi dorit Securitatea să declar că aş fi avut de gând să fac.

Cu asta a tăcut luând loc pe bancă.

Aşa, total nevinovat, a fost şi el condamnat la moarte şi executat la data de 17 decembrie 1954, alături de alte victime în fruntea cărora s-a găsit unicul vinovat, Eugen Ţurcanu, agent al Securităţii.

I s-a dat cuvântul lui Dan Dumitrescu. Sufletul acestuia a fost complet distrus în Piteşti…

Pe banca acuzaţiilor nu se mai găsea bărbatul dârz de altă dată, ci un robot a cărui conştiinţă a fost întoarsă şi care nu cunoştea decât formulele cu care a fost intoxicat piin torturi la închisoarea Piteşti şi apoi prin sute de repetiţii în cei doitrei ani de anchetă. Iată ce a zis:

— Am fost crescut în preajma unchiului meu Butnaru, comandant legionar, învăţând tot tipicul Mişcării Legionare. Am învăţat să fiu criminal, numai că n-am avut mediul prielnic de desfăşurare. În Piteşti am făcut şi eu ce am putut...

Au luat cuvântul şi ceilalţi inculpaţi. Unii dintre ei au zis:

— In mod sincer am crezut că înmormântez Mişcarea Legionară şi abia acum îmi dau seama că – în realitate -am executat un ordin al „comandamentului legionar" şi că am fost manipulat. (Socoteau aceştia că prin această ticăloşie vor scăpa mai uşor).

Şocant a fost ultimul cuvânt a lui Cornel Pop. Acesta era fiu de preot şi a fost unul din bravii şi inimoşii conducători ai studenţimii legionare din Cluj.

Eminent student la medicină, având şi o atitudine creştină model, în „reeducarea" de la Piteşti a cedat foarte greu.

Ţurcanu 1-a torturat în mod special, vrând să-1 compromită şi să-1 ducă la moarte. Abia după luni de zile de tortură neîntreruptă creierul i-a fost şters şi voinţa distrusă. Cu toate astea, în timpul celor doi-trei ani de anchetă n-a vrut să recunoască varianta inventată de Securitate.

Este greu de ghicit ce s-a întâmplat în sufletul lui. Probabil, a luat în considerare ameninţarea preşedintelui Tribunalul de la începutul şedinţei de judecată, că la ultimul cuvânt a zis:

— Am fost instruiţi în cadrul Mişcării Legionare ca să distrugem. La Piteşti şi Gherla n-am făcut altceva decât să punem în practică ceea ce am învăţat în cadrul educaţiei legionare.

În prima zi când am luat loc în boxă, acesta era frumos şi gras la faţă. Numai în trei zile a scăzut atât de mult încât a devenit o umbră, o epavă.

Cea mai interesantă a fost poziţia lui Ţurcanu de la ultimul cuvânt. În tot timpul anchetei, precum şi la interogatoriu a susţinut că acţiunea de dezumanizare a studenţilor a fost înfăptuită de dânsul din ordinul Securităţii şi Partidului Comunist. Iată că la ultimul cuvânt a sărit în extrema cealaltă. Probabil a încercat ultima variantă de salvare – imposibilul – zicând:

— Mă surprinde cum Voinea minte în faţa dumneavoastră, când el a fost cel care m-a selecţionat, m-a instruit şi mi-a arătat unde să lovesc ca să nu omor, doar durerea să fie mai mare…

Oricât mi-am stors mintea, nu mi-am putut da seama dacă ultimul cuvânt a lui Cornel Pop şi al lui Ţurcanu au fost variante de dânşii alese sau de Securitate impuse.

Şedinţa de judecată s-a declarat încheiată pe data de 10 noiembrie 1954, urmând pronunţarea şi executarea.

PROCESUL (2)

Judecarea lotului 2. Vai mie că am calitatea de martor.

Furtuna primului proces a trecut…

Toată dădăceala făcută de Securitate cu mine în timpul anchetelor nu a folosit la nimic. Eu am fost „seful” lotului de torţionari şi am avut puterea să nu recunosc faptele de care am fost acuzat.

Zadarnic, căci declaraţiile de la dosar care erau semnate de mine ziceau altfel…

Acum mă găseam la arestul din Malmaison unde a început o nouă serie de repetiţii. De sute de ori acelaşi lucru: Existenţa unui „'comandament legionar”, legături cu Horia Sima, dispoziţii primite de la CIA.- Ul american etc. Se aplică aceeaşi metodă: un anchetator îmi preda lecţia, iar un altul mă seminariza. Am ajuns într-o asemenea fază de automatizare încât puteam să mă gândea cu totul la altceva în timp ce gura repeta lecţia învăţată ca o moară stricată.

Această comedie a durat doi ani, apoi lucrurile s-au mai liniştit, rămânând în stadiu de aşteptare. Mi-am mai revenit din răvăşirea sufletească. Aveam impresia că sunt eu cel dinainte de arestare. Eram sigur că voi fi martor al acuzării împotriva camarazilor mei unde va trebui să recunosc existenţa unui „'comandament legionar" (deşi acesta n-a existat niciodată, invenţia fiind sută la sută a Securităţii).

Doamne, oare ce mă fac?

Să recunosc papagaliceşte ceea ce aceştia mi-au repetat de sute de ori?... Să neg, pur şi simplu?... Să spun în gura mare tot ce s-a întâmplat la Piteşti, Gherla şi Râmnicu Sărat...?

Cui să spun toate acestea?... Judecătorului?... Judecătorul nu-i decât un securist travestit în uniformă de magistrat!

Un lup m-a învăţat ce să vorbesc, iar acum va trebui să repet papagaliceşte tot ce am învăţat în faţa întregii haite...

Într-o zi mă pomenesc ferchezuit în mare viteză, legat la ochi şi la mâini şi dus direct într-o sală de judecată.

În boxă am recunoscut pe camarazii mei, victime ale atrocităţilor de la Piteşti. Alături erau şi călăi voluntari, precum şi din cei care n-au trecut prin Piteşti. Cu toţii erau adunaţi pentru a fi judecaţi ca „ţapi ispăşitori" pentru masacrele de la Piteşti şi Gherla.

Acest al doilea lot era format din:

— Valeriu Negulescu – comandanat legionar, care n-a fost la închisoarea Piteşti şi nici nu ştia pentru ce este adus la proces.

— Constantin (Costache) Oprişanşeful Frăţiilor de Cruce pe ţară.

— Dragoş Hoinic – legionar de elită, care făcea legătura între legionarii din ţară şi cei din diasporă. Trecut prin Piteşti.

— Aurel Popa (zis „Popicu") – legionar de elită... Trecut prin Piteşti.

— IosifV. Iosif – legionar de elită, trecut prin râşnita Piteştiului...

— Virgil Bordeianu – ticălos de mare anvergură. Torţionar voluntar, adjunct al lui Ţurcanu. Încă de la închisoarea Suceava a făcut parte din banda acestuia.

— Gheorghe Caziuc – ticălos şi acesta, călău şi colaborator voluntar al lui Ţurcanu.

— Gheorghe Calciu-Dumitreasa – şef de grup Frăţia de Cruce de la.

Facultatea de medicină din Bucureşti. Element deosebit de capabil. După lungi şi groaznice torturi la care a fost supus de către Ţurcanu şi banda sa i-a fost „spălat creierul” şi conştiinţa întoarsă. A fost transformat în călău. Din călău a fost selecţionat colaborator al ofiţerului politic Avădanei la Gherla.

Numai cât au deschis gura anchetatorii în marea înscenare pe care au pus-o la cale, că Dumitreasa a intuit mişelia şi a avut o revenire bruscă din noaptea în care fusese cufundat. Acum stătea şi el pe banca acuzaţilor aşteptându-şi verdictul ca „ţap ispăşitor”.

Deci, iată-mă martor mincinos împotriva celor mai bravi şi mai scumpi camarazi pe care-i aveam.

În ultimul moment voiam să întorc totul pe dos, cu orice risc, fie ce o fi.

Numai că gura şi mintea sucită n-au vrut să asculte de sâmburele cel mic dar viu al unei fărâmături de conştiinţă ce-mi mai rămăsese. Era impasibil să poruncesc nervurilor să facă altceva decât ceea ce au repetat de sute de ori la anchetă. Am repetat papagaliceşte, recunoscând existenţa „'comandamentului legionar” în închisoarea Piteşti, precum şi alte bazaconii pe care azi nu le mai reţin.

Abia atunci am tras linie şi am concluzionat cât de drăcească poate fi metoda. Cât era de bine experimentată de Securitate. Cunoşteau perfect limita până la care un om poate să reziste.

Calciu-Dumitreasa a cerut să spun ce condamnare am. El ştia că fiind condamnat la moarte nu pot avea calitatea de martor.

Eu, neştiind că am fost condamnat la moarte, i-am răspuns că sunt condamnat la 25 ani muncă silnică. Numai pe aceasta o ştiam.

Am semnat fără să citesc.

Toate acestea s-au întâmplat în luna martie 1956 sau 1957…

Martor de meserie.

A trecut şi acest proces. Sentinţa tot nu mi s-a comunicat. Îmi dădeam seama că voi mai fi martor şi în alte procese. Iată-mă ajuns martor de meserie.

Înainte de a fi dus ca martor la vreun proces, se prezenta un individ în celulă care mă măsura din ochi. Trebuia să mă întorc în toate poziţiile şi apoi acesta dispărea. Nu peste multă vreme venea gardianul cu un costum de haine impecabil, croit, parcă, exact pe măsura mea. Era din stofă scumpă.

Pe tavă mi se aducea şi o cămaşă de un alb imaculat, cravată asortată costumului, butoni pentru costum şi ac de cravată strălucitor.

Eram bărbierit cu cele mai fine instrumente, pudrat şi dat pe la gât cu puţină apă de colonie. Mă simţeam ca scos din cutie.

„Manechinul” îmbrăcat în costumul respectiv era un cadavru ambulant, un schelet galben mortificat, supravieţuitor al genocidului de la Piteşti/Gherla şi Râmnicu Sărat.

Sărmana mea imaginaţie!… De care ori m-au costumat astfel, de atâtea ori mi se crea o stare de euforie, de speranţă că s-ar putea să-mi dea drumul. Atât de diminuată îmi era raţiunea!

Trăiam momente de descumpănire. Uitam de modul în care eram considerat de către aceste fiare. Visam asemeni copiilor la Feţi Frumoşi şi la Ilene Cosânzene…

Din nou bolnav.

Înaintea primelor procese, unde am apărut ca martor, situaţia mea fizică s-a deteriorat rapid.

Am fost dus în curtea arestului de la Uranus unde se găsea o căsuţă numai cu parter, căreia i se zicea „infirmerie”.

N-am primit nici un fel de medicament. Am fost, însă, supravegheat mai puţin intens şi am avut o ambianţă a mediului mai plăcută.

Mi-am revenit rapid. Probabil, mişeii au mai experimentat acest soi de „vindecare” pe pielea altora.

La această „infirmerie” am luat legătura, prin perete, cu Gheorghe Matei, student legionar la Facultatea de silvicultură din Bucureşti. Făcea parte din lotul aprigilor anticomunişti care au luptat în munţii Făgăraşului, versantul sudic. Abia cu aceasta ocazie am aflat unele „noutăţi” care s-au consumat demult. Pentru mine erau, totuşi, noutăţi.

Martor în procesul colegului meu Gheorghe Matei.

Gheorghe Matei îmi fusese coleg de facultate.

Mai întâi, preşedintele Tribunalului m-a întrebat cum mă cheamă.

Eu i-am răspuns cu glas tare numele, precum şi datele mai importante privind anul naşterii, locul etc… Apoi, în continuare, am adăugat cu glas tare şi clar ca să fiu înţeles de publicul din sală:

— Sunt supravieţuitor al atrocităţilor din închisoarea Piteşti.

Sala arhiplină, surprinsă de răspunsul meu, a început să framete şi să şuşotească.

La rândul său, preşedintele a rămas surprins de răspunsul meu şi, oarecum, s-a pierdut cu firea. Cu o voce civilizată şi rugătoare mi-a cerut să las la o parte aceste întâmplări. Mi-a cerut să-i confirm dacă Gheorghe Matei a făcut parte din reţeaua de informaţii legionară.

Am răspuns că nu a făcut parte, deoarece participarea lui (la reţea) ar fi fost periculoasă şi inoportună.

Întrucât preşedintele nu-şi dădea seama cam unde vreau să ajung cu afirmaţia mea, s-a fâstâcit şi a preferat să termine cu mărturia mea.

Martor împotriva profesorului Nicolae Pospai.

O altă mărturie am depus-o tocmai la Tribunalul Galaţi.

Profesorul Nicolae Pospai a fost pomenit în anchetele din anul 1948. Faptul acesta m-a făcut să-1 consider informator al Securităţii. N-a existat nici măcar un singur om căruia să i se fi pomenit numele în anchetă şi să nu fi fost arestat.

La întrebările puse de preşedintele Tribunalului am răspuns că Pospai este un informator al Securităţii. Dacă instanţa vrea să afle ceva, să întrebe Securitatea.

Nu i-a deranjat răspunsul. N-am tras nici o consecinţă din cauza răspunsului dat.

Martor împotriva lui Mihai Pârlea.

Ultima mărturie a fost împotriva lui Mihai Pârlea. Acesta fusese condamnat în timpul lui Antonescu şi apoi pus în libertate în urma armistiţiului dintre Nicolae Petraşcu şi Partidul Comunist.

Pârlea n-a fost arestat, deşi a activat în cadrul grupului legionar din Politehnică. Numele lui a fost pomenit în anchetă.

Nu-mi mai amintesc precis ce anume am zis despre el în calitate de martor. Ştiu doar atât că am dat cu „bâta în tău”, insinuând că a fost informatorul Securităţii.

Concluziile trase de mine privind tacticile comuniste.

Demonicele metode de diversiune ale Securităţii aveau în conţinutul lor şi metoda tactică de a amesteca oamenii de onoare cu cei prăbuşiţi. Cei căzuţi erau gata de a face orice pentru a-şi salva viaţa şi libertatea. În felul acesta se semăna deruta şi neîncrederea oamenilor unul în altul…

O femeie.

Era prin luna mai 1957.

Uşa s-a deschis şi paznicul îmi zise să-mi fac bagajele.

Legat la ochi, ca de obicei, am fost condus de paznic într-o încăpere care avea două mese-birou. După ce mi s-au luat ochelarii de la ochi, mă pomenesc faţă în faţă cu o femeie.

Femeia era îmbrăcată şi avea trupul zvelt.

Eu stăteam în picioare în faţa unui birou, dânsa stătea în picioare la celălalt, prefăcându-se că-şi face ceva de lucru. M-a invitat să iau loc pe scaun…

Mă tot întrebam: Oare ce vor? Ce experienţe mai fac? Unde vor săajungă? Îmi puneam tot felul de întrebări şi mă puneam în gardă din toate direcţiile.

Au trecut nouă ani de când n-am mai văzut o femeie. Constatam un fenomen ciudat în tot trupul meu ieşit complet de sub controlul raţiunii. Toţi muşchii de pe mine tremurau.

O singură dată mi s-a întâmplat una ca asta, la plecarea cu duba din închisoarea Piteşti, când prin găurile tablei de la fereastră am zărit prune pârguite pe marginea drumului.

Am ajuns la concluzia că organismul uman are un sistem care intră în funcţiune doar în anumite situaţii şi la anumite provocări. Îmi părea rău că n-am studiat medicina, ca să-mi pot explica fenomenul.

După un timp femeia a plecat. Apoi am fost scos şi eu din acel birou şi dus în celula mea „cea de toate zilele”.

Comunicarea sentinţei de condamnare la moarte.

De la Malmaison, prin luna iulie 1957, am fost dus la arestul Securităţii din strada Uranus.

Celula în care am fost introdus nu avea nici o comunicare prin geam cu exteriorul. Lumina în încăpere venea de la un bec, printr-un oberlicht de deasupra uşii. Întregul mobilier al camerei se compunea dintr-un pat de fier cu saltea şi o pătură sură.

În zilele următoare am constatat că era imposibil să iau legătura cu cineva dintr-o celulă vecină, deoarece camerele de alături precum şi cea din fund erau nelocuite.

După trei-patru zile sunt iarăşi legat la ochi şi dus într-un birou spaţios. Când mi-au eliberat vederea, m-am pomenit în faţa unor granguri, toţi în uniforme de magistraţi militari cu grade de maiori şi colonei. Pe una din margini erau şi doi colonei de securitate, iar în partea opusă, un căpitan de

securitate. Mai târziu l-am identificat pe acel căpitan ca fiind şeful arestului.

Prima întrebare:

— Cum vă cheamă? (mă lua cu „dumneavoastră”)

Am ezitat să răspund, dar mi-a rostit ofiţerul numele.

— Dumneavoastră aţi fost judecat în anul 1954?

— Da.

— Acum vi se comunică sentinţa şi veţi semna de luare la cunoştinţă.

Unul din colonei s-a ridicat în picioare şi mi-a citit sentinţa. Eram condamnat la moarte.

În timp ce magistratul încă mai citea, simt cum pe la spate cineva se apropie şi umblă pe la picioarele mele. M-am dumirit. Îmi închideau cătuşele ce comunicau între ele cu un lanţ de aproximativ 40-50 cm. Încă mai citea la sentinţă când unul îmi ia şi mâinile şi mi le pune în cătuşe.

După ce termină lectura ofiţerul îmi zise:

— Ai posibilitatea să faci recurs.

— Nu eu am determinat acest proces. Deci, nu voi declara recurs. Voi protesta împotriva acestei mascarade prin care s-a dezlănţuit toată samavolnicia de înscenare a procesului.

— Bine-bine, acestea sunt motivele dumitale.

Fără alte explicaţii am fost dus la celulă în simfonia lanţurilor care zornăiau.

Nu mai era patul în celulă. În loc de pat era doar o saltea trântită pe ciment în rundul camerei, drept în faţa vizetei.

Obligatoriu trebuia să dorm cu capul spre fundul camerei, ca astfel să fiu văzut în permanenţă de gardian.

În situaţia de condamnat la moarte.

Situaţia de condamnat la moarte îţi stimulează memoria şi gândirea. Mintea pare o torţă aprinsă în liniştea unei nopţi plină de calm şi întuneric.

În mare viteză îmi treceau prin minte cele mai gingaşe imagini din viaţă, la care de mult nu mă mai gândisem: copilăria, dragostea mamei şi căldura din sânul familiei. Acest film se derula mereu cu aspecte şi tablouri ce le

credeam demult uitate. Niciodată nu le-aş fi văzut în oglinda minţii mele dacă n-aş fi ajuns în situaţia aceasta.

Nu m-a încercat mila de mine însumi. Gustam cu nostalgie clipele îndepărtatului trecut.

Din această visare dulce-amăruie mă trezea şi cel mai mic zgomot. Sensibilitatea deţinutului din mine era extrem de receptivă. Mă îndemna să-mi încordez atenţia…

Mi-am dat seama că pe culoarul acela mai erau deţinuţi cărora li se comunica tot atunci sentinţa de condamnare la moarte… Când treceau prin faţa celulei mele erau fără lanţuri, dar când se întorceau, purtau lanţuri zornăitoare pe care le auzeam târându-le.

Recursul.

La vreo 40 de zile după comunicarea sentinţei de condamnare la moarte, din nou am fost dus în aceeaşi încăpere în faţa unor alţi indivizi îmbrăcaţi în haine de magistraţi, toţi cu grade de la maior în sus.

— Dumneata ai făcut recurs?

— Nu am făcut recurs, pentru că n-am nici o vină. Am ripostat eu.

— În cazul acesta a făcut avocatul. Iată că noi am venit cu rezultatul: Recursul a fost respins, sentinţa de condamnare la moarte a rămas definitivă.

În momentul acela, am simţit cum toată teroarea ce mi-a încuibat-o în suflet şi în trup Oculta prin torturile de la Piteşti s-a năruit. A dispărut ca praful bătut de furtună. Din nou m-am simţit stăpân pe puterile mele… Aşa că le-am zis-o înţepat şi fără să tremur:

— Să vă fie de bine!

— Mai ai o singură cale de salvare. Să faci cerere de graţiere. Le-am luat vorba din gură spunându-le că n-am să fac cerere de graţiere.

Îmi dădeam seama că totul e pierdut. Aceştia urmăreau, de acum, a mă umili până-n ultima clipă. Chiar şi hotarul vieţii să-1 trec cu obidă şi capul plecat. N-aveam de ce să

cer clemenţă sau mai ştii ce înţelegere când eu n-am făcut nici o faptă vrednică de pedeapsa cu moartea.

Vedeam cum scopul lor era să se acopere de formalităţi şi proceduri juridice… Toate acestea, pentru a duce în eroare pe viitorii cercetători ai istoriei măsluite de ei.

Cererea de graţiere.

După alte câteva zile, am fost dus într-o sală de mese. Acolo mă aştepta un teanc de hârtii albe şi ustensile de scris – toc şi cerneală. Un ofiţer îmi zise:

— Poftim, faci cerere de graţiere. Apoi ofiţerul a plecat, în uşă a rămas un gardian ce stătea pe un scaun cu faţa la mine.

Am luat tocul în mână şi am stat aşa înţepenit multă vreme. Nimeni nu mă zorea de la spate. Aveam senzaţia unei înfrângeri totale.

În tot timpul anchetei am fost călăuzit de speranţa că având postura de victimă voi supravieţui. Apoi, în faţa camarazilor mei, care mă cunosc atât de bine, voi da în vileag toată josnicia Ocultei.

Şi iarăşi îmi puneam întrebarea invers: Dar dacă nu voi rămâne în viaţă şi nici camarazii – care vor scăpa zdrobirii – nu vor ajunge să depună mărturie pentru istorie?… Oarece va rămâne? Doar măsluirile lor!

Ce istoric va reuşi să ghicească adevărul în grămada de minciuni ticluite de Securitate?

A trecut aproape o oră de cugetări pană mam apucat de scris.

Am formulat un fel de memoriu către Prezidiul Marii Adunări Naţionale, prin care aduceam la cunoştinţă acestui for politic toată mârşăvia folosită de Securitate împotriva mea.

Am scris mult. Cam vreo două ore. Când m-a văzut că pun tocul jos, mi-a luat hârtiile şi m-a dus la celulă.

Această cerere mai putea amâna ceasul morţii cu câteva săptămâni. Îmi ziceam în mine: Orice clipă trăită în plus e un câştig mic şi o speranţă mare.

Controalele de la miezul nopţii.

Noaptea, după ce adormeam, simţeam zgomote discrete pe coridor. Se auzea cum o trupă întreagă de oameni pândea discret pe la uşi. Deschideau uşor vizeta şi se hlizeau unul câte unul înăuntru.

La început mi-am zis că acesta-i un control oarecare, obişnuit. Dar nu. Acela era tipicul din flecare noapte. Atunci m-am pus şi eu la pândă să văd dacă sunt aceleaşi figuri sau altele. Erau aceleaşi. Unul din aceşti „inspectori" purta pălărie cu boruri late. Am recunoscut în acela pe Alexandra Drăghici (ulterior ministru de Interne).

Ziceam în mine: Oare ce mai am de pierdut? Piteştiul cu fiorii lui de gheaţă a trecut. A trecut Gherla şi Râmnicu Sărat. La moarte am fost condamnat. Azi sau mâine tot îmi vor zbura creierii cu un glonte în ceafă… Noi am fost oameni deosebiţi de muritorii de rând. Acum să pier chiar atât de jalnic… Să nu am nici un preţ?

Pe celular erau şase caralii care făceau de pază tot doi câte doi. Nu păreau a fi pătrunşi de ura comunistă. Nu aveau porniri mişeleşti izvorâte din conştiinţa lor. Aceştia îşi făceau serviciul în schimbul unei lefi şi în speranţa unei pensii de bătrâneţe. Ei nu ştiau că executarea unui ordin criminal înseamnă solidarizare cu cei care au poruncit.

Gardienii erau oameni simpli ce ar putea fi buni martori, când marele întuneric va trece. Gardienii vor putea mărturisi că cei condamnaţi la moarte n-au tremurat aşa cum o fac laşii şi cei de duzină.

Mi-am adus aminte că există metoda de a te dezbrăca de pantaloni chiar legat cu lanţuri la picioare. Condiţia este ca obada de la picior să fie destul de largă iar pantalonul subţire. Condiţia aceasta eu o îndeplineam cu prisosinţă. Carnea îmi era scăzută, ba chiar şi osul, parcă, se mai subţiase de înfometare îndelungată.

Cum era prin luna iulie-august 1957, în celulă era destul de cald ca să pot sta fără grijă în pielea goală.

După stingere, am aşteptat puţin iar apoi mi-am scos nădragii din doc subţire şi chiloţii. Mi-am dezbrăcat şi bustul, rămânând gol puşcă întins şi răscrăcănat atât cât permitea lanţul:

— Acum puteţi să mă admiraţi în pielea goală domnule ministru Alexandru Drăghici. Altă onoare nu vă pot face.

Nu peste mult timp a venit şi inspecţia. A deschis încet vizeta, apoi a închis-o rapid la loc.

— Cine-i ăsta?

Paznicul i-a răspuns. Şi ceilalţi rând pe rând m-au privit. Eu mai mişcăm din când să nu creadă că-s mort.

Fiecare m-a onorat cu câte o înjurătură rostită şoptit.

A doua zi nimeni n-a scos o vorbă despre ce am făcut eu peste noapte. Parcă totul ar fi fost normal şi bine încadrat în program.

N-a mers! Trebuie să încerc altceva. Oare ce aş putea face? Prin minte nu-mi treceanimic ieşit din comun. Totuşi mă bucuram că fantezia de a face ceva împotriva lor o luase din loc de unde părea împotmolită…

Bărbieritul.

Ne bărbieream în fiecare zi sau cel mult la două zile. Da! Aici e posibil să fac o boroboaţă care să rămână de pomină. Trei inşi veneau la bărbierit, aducând cu ei şi un scaun.

Eram aşezaţi pe un scaun cu mâinile legate la spate. Unul mă ţinea de cap cuprinzându -mă după frunte. Altul îmi studia toate gesturile. Al treilea mă bărbierea. Bărbierul era frizer de meserie şi avea scule excelente.

Uşor am ghicit că toate măsurile se luau pentru a evita o sinucidere, dând cu gâtul în brici.

Bărbieritul atât de des era una din ipocriziile comuniste ca inferiorii să fie în permanenţă pe placul superiorilor. În plus, să se poată spune că deţinuţii condamnaţi la moarte sunt ţinuţi în condiţii de igienă civilizate.

I-am lăsat să se instaleze pentru bărbierit. Când am fost invitat să iau loc pe scaun pentru a fi dichisit, am refuzat:

— Nu vreau să mă bărbieresc!

— Da ce, merge după tine?

— Nu vreau şi pace. Dacă încercaţi să mă forţaţi, urlu cât mă ţine gura de tare...

Cei trei nu aveau căderea să ia nici o iniţiativă proprie decât să raporteze mai departe. Aşa că m-au lăsat în pace luând drumul înapoi pe condor ca să raporteze comandantului de arest.

Veni comandantul de arest gâfâind, căci era gras ca un gâscan îndopat, ca un porc în preajma Crăciunului şi mă luă la rost:

— Tu, de ce de nu vrei să te bărbiereşti?

— Domnule, eu sunt condamnat la moarte. În viaţa mea nu am purtat barbă. Vreau să port acum înainte de a muri, ca să văd cum îmi stă.

Mă privi îndelung şi tot mai puţin autoritar îmi zise:

— Vrei să te pun jos şi să-ţi trag o bătaie soră cu moartea?

— Ştiţi ce… Deslegaţi-mi lanţul de la picioare, iar gardienii să stea deoparte. Vom vedea noi atunci care din noi va sta întins pe jos. Pe mine mă vedeţi cum arăt. Du mneavoastră v-aţi privit în oglindă? Vreţi să faceţi pe eroul cu o stafie legată în lanţuri?

A rămas pe gânduri.

Se vedea în el fricosul. O scursură din cine ştie ce bordel din mahalalele Bucureştiului. Ajuns la troaca cea mare cu lături consistente, hăplise ca porcul… Acum gata să pleznească de atâta îmbuibare şi osânză greţoasă. A plecat luând după el şi pe gardieni.

După un timp s-a întors. Se vedea că este hotărât să mă bărbierească cu forţa. Probabil, a primit instrucţiuni de la superiorii săi.

La rândul meu m-am prefăcut a mă zbate, că mă opun din toate puterile, că vreau să dau cu gâtul în brici.

Nu eram eu chiar atât de prost să mă sinucid. Până eşti viu, tot mai e o speranţă şi o ieşire. Dar dacă eşti mort, isprăvite sunt toate.

Eu speram să trăiesc. Nu credeam de loc în moartea cea iminentă. Credinţa în Dumnezeu îmi întărea certitudinea că voi supravieţui.

Ultimele trei dorinţe.

Mă gândeam cum aş putea să le joc o festă, aşa ca de adio. În rest tot nu mai putem face nimic. Eram în mâna lor.

Îmi trecu prin minte gluma care circula prin puşcărie cu „cele trei dorinţe” ale ţiganului ce fusese condamnat la moarte.

Dacă ofiţerii sau caraliii cunosc gluma, sunt deconspirat şi nu pot să-i păcălesc, însă nici ce pierde nu aveam. Dar dacă nu o cunosc, efectul va fi maxim.

Am început să fac gălăgie şi să protestez împotriva mâncării – care nu era de regim – deşi eu trebuie să primesc mâncare fără sare. Apoi am insistat să vină comandanatul ca să-i raportez ceva.

A venit comandantul.

— Domnule comandant. Întrucât procedura prevede pentru condamnaţii la moarte consemnarea într -un proces verbal a ultimei dorinţe, cer să vină procurorul şi să-mi consemneze dorinţele.

Comandantul se prefăcea că mă ascultă, dar vedeam cum abia aştepta ca să termin.

A zis un „bine” cu jumătate de gură şi apoi dus a fost.

Începând din ziua următoare am primit mâncare fără sare. Cât priveşte procurorul, nici vorbă să vină.

Nu m-am dat bătut. Am aşteptat vreo patru zile şi apoi iarăşi am protestat. Atâta i-am iritat pe paznicii de pe coridor până când într-o zi a venit procurorul. Şi nu unul ci patru inşi.

Mi-au introdus în celulă o măsuţă mică şi un scaun curbat pe care a luat loc „pracurorul'. Ceilalţi trei au rămas în picioare.

— Ai cerut să vină procurorul. Iată că a venit. Spune ce vrei.

După tonul cu care vorbeau, după figurile pe care le făceau se vedea că totul nu-i decât a panaramă. Nici nu-şi imaginau că şi eu le-am pregătit una pe măsuraă.

Mai întâi mi-am compus o figură şi un glas leşinat de om pe jumătate mort şi numai apoi am început cu prima dorinţă:

— Întrucât până la mama acasă nu e prea departe, as vrea să o văd. Dacă acest lucru nu este posibil, atunci să-i las o scrisoare care să-i fie trimisă după ce voi fi executat.

Ei consemnau toate într-un proces verbal…

— A doua dorinţă este să mi se aducă o fanfară care să-mi cânte „Să vină pompierii inima să-mi stingă” Cei patru cu greu şi-au abţinut zâmbetele. Chiar şi mie năzbâtia aceasta mi-a venit în minte în ultimul moment.

— A treia dorinţă este întocmai ca cea a ţiganului care a zis: „Să-l pupe-n cur tot completul de judecată”. Judecătorii auzind neruşinarea ţiganului s-au repezit cu toţii la el. Dar ţiganul retrăgându-se speriat într-un colţ le zise: „Pe rând, pe rând, nu toţi odată”.

Abia arunci le căzuse la tonţi fisa că eu fac băşcălie de dânşii.

L-am văzut pe cel de la masă ridicându-se brusc încât a răsturnat masa în faţă şi scaunul în spate şi au ieşit cu toţii buluc pe uşă înjurându-mă.

După satisfacţia din primul moment, a început să mă cuprindă spaima. Frica de urmări se infiltra prin „fisurile Piteştiului”… Dar nu s-a întâmplat nimic.

Comutarea pedepsei.

Exact când am împlinit 108 zile de stat în lanţuri, am fost dus din nou în faţa magistraţilor.

— Dumneata ai făcut cerere de graţiere?

— Nu. Eu am făcut cerere de revizuire a procesului.

— Dacă n-ai făcut dumneata atunci a făcut familia. Noi am venit să-ţi comunicăm rezultatul şi să semnezi pentru luare la cunoştinţă.

Îmi citeşte că cererea de graţiere mi-a fost aprobată, pedeapsa cu moartea fiindu-mi comutată în muncă silnică pe viaţă.

Am semnat. Încă în timp ce semnam, gardianul mi-a deschis cătuşele de la picioare, eliberându-le. Astfel am fost coborât din nou la celulă.

Şi în celulă mă aştepta o surpriză: nu mai era salteaua pe jos în fundul celulei, ci mi-au adus un pat cazon de fier cu saltea de paie, cerceaf, părură şi o pernă. Gardianul îmi comunică: ai libertatea să stai întins pe pat. Chiar dacă nu mi-ar fi comunicat acest lucru, tot m-aş fi întins, că altceva nu mai aveam puterea să fac.

Iată şi un gardian cu suflet mare.

Printre gardienii care ne păzeau era şi un sergent major pe a cărui faţă am citit multă compasiune pentru mine.

Într-o zi deschise vizeta (fiind singur, perechea lui nu era de faţă) şi -mi puse întrebarea:

Domnule, ce au ăştia cu dumneata de te chinuie în halul acesta?

Surprins de întrebare, i-am ticluit pe loc un răspuns îndrăzneţ:

— Pentru că sunt nepotul lui Ştefan cel Mare şi al lui Mihai Viteazul…

De data asta a rămas gardianul surprins, ca lovit în cap. A închis vizeta imediat. Probabil i-a venit ortacul.

După aproximativ o oră, a deschis din nou vizeta întrebându-mă plin de mirare:

— Domnule, cum eşti dumneata nepotul lui Ştefan cel Mare? Ce vârstă ai?

Mi-am dat seama de simplitatea lui spirituală şi de postura de victimă a regimului pe care îl servea şi imediat i-am dat răspunsul cel bun:

— Dumneata eşti frate cu mine şi amândoi suntem nepoţi ai lui Ştefan cel Mare şi ai lui Mihai Viteazul.

Şi-adat atunci omul cu palma peste frunte în semn că a înţeles. Apoi a suspinat adine, dând din cap cu tristeţe şi iar

a închis vizeta.

După vreo zece ani de la acea întâmplare, eram liber şi mă îndreptam cu tramvaiul spre serviciu.

Deodată cineva îmi pune blând mâna pe umăr.

— Domnu Voinea, mai trăieşti?

Am privit cu atenţie la omul care mai mult mă mângâia şi în ai cărui ochi străluceau două lacrimi mari, ce începură să se rostogolească pe obraji. Era gardianul, sergentul major din arestul de la Uranus.

— Da, eu sunt. Şi nu m-am putut abţine să nu lăcrimez. Îmi era teamă să nu-i creez complicaţii, deorece eram în premanenţă urmărit.

— I-am zis în şoaptă la ureche ca numai el să audă: Dumnezeu să te binecuvânteze. La prima staţie am coborât şi mi-am continuat drumul cu tramvaiul următor.

ÎN CASIMCA JILAVEI (1)

Sfârşitul a cinci ani de izolare totală.

Într-o zi am fost scos din văgăuna mea de cârtiţă afară, în curte. Pe ochi mi-au pus ochelari de tablă.

Era răcoare. Simţeam plăcerea frigului de iarnă ce mă ducea cu gândul la copilărie. Mi-am strâmbat în toate felurile pielea frunţii şi muşchii feţei până când am reuşit să schimb poziţia ochelarilor care îmi luau vederea. Am prins pentru câteva secunde o rază de senin. Am văzut şi eu cum arată albul zăpezii după atâta amar de vreme Întunecată… Apoi am fost urcat într-o dubă-auto, compartimentată în celule mici, nenorocite, toate pline cu osândiţi tăcuţi.

După un timp destul de scurt de mers cu maşina, arn ajuns la poarta de intrare în închisoarea Jilava.

N-am fost preluaţi de administraţia închisorii, ci de indivizi îmbrăcaţi în haine de securitate.

Un fior rece s-a strecurat prin şira spinării ca un şarpe şi un gând straniu mi-a fulgerat prin minte: oare nu cumva e vorba de o execuţie? Comutarea sentinţei de condamnare la moarte a fost doar o farsă a Securităţii, o minciună? La aceşti nemernici orice este posibil!

N-a fost vorba de nici o execuţie, ci de introducerea într-o hrubă subpământeană denumită „casimca” Jilavei sau „'corabia morţii” – aşa cum a botezat-o Gheorghe Calciu-Dumitreasa.

Lângă „reduit” exista prin 1948 o hrubă în interiorul zidului de fortificaţie, în care funcţiona o etuvă cu aburi pentru deparazitarea hainelor. În această hrubă au fost amenajate un număr de şase celule mici complet izolate de exterior. În faţa hrubei s-a construit un gard de scândură care o masca şi o mini-curte destinată deţinuţilor din hrubă.

Celulele erau amenajate una lângă alta, iar în faţa lor era un coridor îngust pe care circula paznicul. În fundul hrubei se afla un WC turcesc.

Prima cameră de lângă uşa de la intrare în „Casimcă” era a caraliului, apoi urmau celulele în care stăteau deţinuţii.

Celulele aveau lungimea de aproximativ 2,30 metri în care erau amenajate patru paturi suprapuse, două câte două faţă în faţă. Pe mijloc, între paturi, era un culoar de aproximativ 40 cm. La capătul unui rând de paruri se găsea un bidon de tablă cu robinet pentru apă. La capătul celuilalt rând de paturi exista o ploscă pentru urină. Acesta era tot mobilierul noii locuinţe.

Bolta celulei era destul de joasă. Cel care ocupa patul de sus se vâra pe aşternut, în momentul culcării, ca într-o nişă. Eu am fost ultimul care am copletat numărul de patru persoane în celulă.

Locuitorii Casimcăi („corabia morţii”)

Atunci când deţinutul era vârât în acest „mormânt”, colonelul de securitate cunoscut de deţinuţi sub numele de Vasilescu îi comunica: De aici nu se iese decât fără viaţă.

În celuia numărul unu, dacă numărătoarea o facem din fundul hrubei, erau încarceraţi:

— Nicolae Petraşcu – locţiitorul comandantului Legiunii, respectiv, secretarul lui Horia Sima. Bărbat trecut de 50 de ani, era grav bolnav. Stătea anchilozat pe pat din cauza reumatismului.

— Aurel Popa (zis Popicu) – secretarul lui Nicolae Petraşcu în perioada 1945-1948. Era condamnat la 25 ani muncă silnică în lotul II al procesului „Ţurcanu”. A fost adus în „Corabia morţii” pentru a fi asasinat în mod lent.

— Nuti Pătrăşcanu – student la medicină. Victimă a „reeducării” de la Piteşti. Din victimă a fost trasfomiat în călău. În calitate de călău a fost condamnat la moarte ca „ţap ispăşitor” în procesul I al „Ţurcaniadei”. Nu şi-a revenit din coşmarul diavolesc în care l-a vârât Securitatea. În sufletul său a fost stinsă orice scânteie a educaţiei legionare…

— Al patrulea locatar eram eu, Octavian Voinea, care tocmai am intrat în celulă şi am luat loc pe patul de sus, deasupra lui Nicolae Petraşcu.

În celula numărul 2

— Vică Negulescu – comandant legionar, bărbat capabil, al doilea ca importanţă în ierarhia legionară din ţară în perioada 1945-1948.

— Dan Dumitrescu – student la Facultatea de medicină din Iaşi, flăcău care înainte de a intra în închisoare era de un curaj şi tărie spirituală pentru care nu se găsesc cuvinte de laudă. La închisoarea Piteşti atât de mult a fost torturat până când şi ultima celulă a trupului său, în care se găsea tărie, a fost răvăşită.

Din înger a fost transformat în demon. Din sfânt în torţionar. Un singur reflex condiţionat funcţiona perfect. Acela de informator al Securităţii. Dan Dumitrescu era asemeni omului cel mai bun din lume după ce-şi pierde minţile… Unica soluţie este să-l bagi în cămaşă de forţă.

— Paul Grimalschi – legionar de elită. Condamnat la moarte de regimul Antonescu (in contumacie). Refugiat în Germania şi revenit în ţară după anul 1945.

— Aristotel Popescu („Aligo”) – student în ultimul an la mediciună. Întreg interiorul său a fost sfărâmat în acţiunea de dezumanizare din Piteşti. Acum nu mai era decât o

epavă ce acţiona prompt la orice apăsare pe buton a Securităţii.

— Celula nr.3 era goală.

Aceasta era un fel de precauţie pentru ca să nu se poată lua legătura între deţinuţi.

În celula nr. 4

— DragoşHoinic – trecut şi el prin iadul Piteştiului, fără ca să fie complet distrus. După încetarea torturilor şi-a revenit la ceea ce a fost mai înainte.

— Virgil Bordeianu – ticălos de mare anvergură. A făcut parte din echipa de călăi voluntari a lui Ţurcanu. Om fără Dumnezeu. Schingiuitor de mâna întâi.

— Alexandru Popa, zis „Ţanu” – mişel şi acesta. S-a luat la întrecere cu Ţurcanu în distrugerea deţinuţilor. Era vestit prin loviturile sale fulgerătoare care le aplica victimelor în ficat. A fost condamnat şi el la moarte în procesul I al „Ţurcaniadei”, dar n-a fost executat. A fost folosit ca martor în procesul II Piteşti şi în procesele diferitelor cadre comuniste care au condus operaţiunea „reeducării”.

— -

Gheorghe Caziuc – de asemenea ticălos şi adjunct voluntar al lui Ţurcanu. Dintre cei patru numai bietul Dragoş Hoinic era om. Ceilalţi trei erau neoameni în adevăratul înţeles al cuvântului. Din naştere, nu datorită închisorii Piteşti.

În celula nr.5

— Constantin (Costache) Oprişan – bărbat trecut de 30 de ani. Şeful Frăţiilor de Cruce pe ţară. Om de un caracter şi o cultură impresionantă. La Piteşti, Ţurcanu i-a pregătit cele mai groaznice torturi, distrugându-l fizic şi umilindu-l mai jos decât pământul. Spatele lui, de la ceafă până la călcâie, era numai cicatrice lângă cicatrice. Carnea toată i-a fost ruptă în fâşii. A reuşit Ţurcanu să-l „disciplineze” în sensul de a-i executa ordinele, dar n-a reuşit să-i întoarcă conştiinţa spre a-l face comunist convins, aşa cum i-a făcut pe alţii. Era prea puternic acest Costache Oprişan. În celulă

era singurul care avea dreptul să stea întins pe pat. Era bolnav de tuberclozăân ultima fază.

— Gheorghe Calciu-Dumitreasa – student la Facultatea de medicină din Bucureşti. Căzut în marea dezumanizare. Revenit spectaculos din coşmar. Acum era mai puternic decât a fost la intrarea lui în puşcărie. Nu se cunoştea un altul să fi fost mai iute în mişcări şi mai ager la minte decât Gheorghe Calciu-Dumitreasa.

— Iosif V. Iosifflăcău brav, care şi-a revenit din groaznica genună sufletească imediat ce torturile au încetat.

— Marcel Petrisora fost singura persoană care n-avea tangenţă cu Mişcarea Legionară. A fost arestat după revoluţia ungară din 1956. Şi acesta a fost un bărbat brav şi a avut o comportare demnă în timpul detenţiei.

Regimul de „casimcă”

În această celulă, indiferent dacă era vară sau iarna, apa picura din tavan. Era o atmosferă umedă. Când ne mai scotea „la aer”, în curtea strâmtă înconjurată cu gard de scândură, ieşeau aburi din noi.

Nu existau calorifere sau sobe de încălzit. Temperatura era constantă: RECE.

Făceau cu schimbul trei gardieni. Cu toţii erau aleşi din oameni cu dispoziţii spre crimă şi lipsă de milă. Aveau apucături de fiare.

În aceste celule n-avea voie să intre nici directorul închisorii. În cazuri extreme, avea dreptul să intre un singur ofiţer de serviciu: Locotenentul Ştefan.

Acel locotenent Ştefan numai numele îl avea de om, în rest era un monstru. Avea un cap masiv şi neregulat (asimetric). Numai când îl vedeai, te apuca fiica.

Atât gardienii cât şi acest locotenet Ştefan, când vorbeau cu noi, din zece cuvinte, nouă erau înjurături.

Dimineaţa primeam un fel de ceai din surogat de cafea sau câteva linguri de terci.

La prânz o ciorbă limpede. Pâinea era o feliuţă subţire de aproximativ 50-80 grame pe zi. Era calculată pentru o

moarte lentă. Seara primeam o ciorbă limpede, fără pâine.

Când trebuia să spălăm rufele, le muiam în gamela din care mâncam, cu puţină apă. Primeam o frunză de săpun cu care le frecam puţin de tot. Le clăteam cu apa de băut din bidon, făcând mare economie. Apoi le întindeam de marginea patului ca să se zvânte. După cel mult două ore le îmbrăcam şi se uscau la temperatura corpului.

WC-ul din capătul coridorului se dezinfecta puternic cu clorură de var. Acest produs chimic era pus în asemenea cantităţi încât să nu poată fi absorbit prin gaura canalului. La WC nu rezistam mai mult de un minut-două din cauza mirosului înţepător. Pe caralii nu-i afecta mirosul deoarece stăteau la capătul coridorului, de unde urmăreau programul.

Teroarea necesităţilor fiziologice nu era deloc uşoară… Programul fixat de caralii nu se putea sincroniza cu programul de evacuare al organismului. „Norocul” nostru că nu aveam ce evacua. Regula era o evacuare la 20 de zile, din cauza inaniţiei.

Sărmanul Nicolae Petraşcu nu se putea ridica din pat nici pentru necesităţile fiziologice.

Altă posibilitate nu avea decât să folosească gamela din care mânca. După folosire, gamela era spălată cu o mică frunză de săpun rămasă de la spălatul rufelor şi o clătea cu puţină apă.

Nicolae Petraşcu avea o formă de reumatism evoluată, încât stătea chircit în pat. Numai dacă simţea intenţia cuiva de a se apropia de mijlocul lui ţipa de durere.

Gardienii ştiau aceasta şi se delecatu privind prin vizetă desfăşurarea acestor mizerii omeneşti.

Fiecare şi-a rupt câte o bucăţică de cârpă din haine pe care o folosea în loc de hârtie igienică. După folosire o spălam cu puţină apă din bidon şi o agăţăm de fierătăniile parului ca să se usuce. Nu-mi amintesc să se fi uscat vreodată.

Ordinul terorii a fost dat de undeva de sus, de la Comitetul Central al Partidului Comunist. Dar aici jos ar fi putut să fie diminuat.

Nimeni din această ierarhie a terorii n-a încercat să diminueze teroarea dictată de sus, ci fiecare încerca să fie mai „grozav" decât celălalt.

Pe parcurs, apărea din când în când colonelul Vasilescu. Atunci se deschidea uşa larg. El intra şi întreba:

— Cum îi?

O dată m-a găsit sprijinindu-l pe Nicolae Petraşcu, când îşi făcea necesităţile fiziologice. Atunci mi-a zis rânjind cu sarcasm:

— Aşa e. „Ajută-ţi şeful şi la bine şi ia rău „…

I-am întors-o şi eu, căci era greu de suportat împusătura mişelească:

— Şi pe dumneavoastră v-aş ajuta dacă aţi fi în situaţia lui.

— Speri aşa ceva?

— Nu vă doresc.

Am observat că gardienii erau instruiţi şi intrigaţi împotriva noastră cu minciuni din varianta Securităţii asupra nenorocirilor din Piteşti. Nu m-am dat bătut. De câte ori ne înjoseau, de atâtea ori le ziceam:

— Aşa ne-au făcut şi ia Piteşti, apoi ne-a găsit tot pe noi vinovaţi de vinovăţiile Secu ritătii…

Îmbolnăvirea.

Am început să ne îmbolnăvim de diaree.

Ne trebuia măcar un sfat medical. Nuti Pătrăşcanu nu era suficient de pregătit în ştiinţele medicale. Bun ar fi fost Calciu-Dumitreasa.

Am încercat să luam legătura cu Dumitreasa ridicându-ne pe pat, în dreptul oberlichtului, ca să fim văzuţi când aceştia trecea la programul de dimineaţă.

Riscul era enorm. Consemnul era să stăm tot timpul pe pat, cu mâinile pe genunchi şi cu ochii ţintă la oberlicht. Surprinderea în altă poziţie decât aceea poruncită ne putea

aduce mari necazuri. Ba chiar să ne atragă moartea din aceasta.

De caraliu nu ne era chiar atât de fricǎ, deoarece distingeam călcatul său de călcatul deţinuţilor. Necazul venea din interiorul celulei vecine.

Dan Dumitrescu nu-şi revenise din dresura Piteştiului. Ne-a turnat gardianului că privim prin oberlicht.

Luaţi la zor de gardian, am negat... Dar gardianul şi-a mânt vigilenţa. Vreo două zile ne-am mai potolit şi apoi iarăşi am luat-o de la început.

La protestele noastre în faţa gardianul a luat seama Calciu-Dumitreasa. Astfel, când trecu prin dreptul celulei noastre ne-a şoptit că a lăsat o frunză de săpun la WC. Ne-am dat seama că acolo trebuie să fie un mesaj.

Pe frunza de săpun de la WC erau scrise instrucţiunile:„ O jumătate de sulfamidă trebuie dizolvată în puţină zeamă de cafea decantată. Bolnavul se aşeza cu dosul în sus pe speteaza patului şi i se introducea în rect vârful unei cozi de periuţă de dinţi. Pe lângă periuţă se lasă să se scurgă această emulsie. Apoi trebuie să te pleci pe o parte sau pe alta urmând traseul colonului.”

Unul dintre noi avea trei tablete de sulfamidă fărâmate şi bine dosite în cutele hainelor. Asta ne-a fost salvarea pentru moment.

Am sesizat că în celula vecină Vică Negulescu s-a îmbolnăvit de diaree. Nu puteam să-i comunicăm soluţia vindecării din cauza lui Dan Dumitrescu, care în virtutea reflexelor de la Piteşti turna totul la gardian.

Am auzit protestul lui Vică Negulescu la gardian. În cele din urmă, acesta a fost dus în camera gardianului, unde îl aştepta un ofiţer de securitate. La protestul lui Vică Negulescu, ofiţerul a scos pistolul şi l-a pus pe masă zicându-i:„ Poftim, împuşcă-te!”.

Aşa l-am auzit vorbind în şoaptă pe Vică Negulescu cu Paul Grimalschi.

Medicamentul P. A. S.

Regimul de Casimcă ne-a epuizat toate rezervele organismului şi ne-am îmbolnăvit de plămâni. Era o adevărată epidemie.

Venind colonelul în inspecţie, a apreciat, în funcţie de planul lor diabolic, că nu e cazul să murim acum. După câteva zile ne-a adus nişte flacoane cu câte 50 de pilule în fiecare flacon, pe care ni le-a dat fără nici un fel de instrucţiune de modul cum se administrează. Medicamentul se numea P. A. S.

După „prostovăniile" lui Nuti Pătrăşcanu, în prima zi se lua o pilulă, în a doua zi se luau două pilule şi tot aşa, cu una în plus, până ajungeai la consumarea a 21 de pilule. Apoi puteai s-o iei de la capăt…

A treia zi era să mor intoxicat. Aşa că am luat medicamentul cum m-am simţit eu bine… Nu ştiu cum l-au luat ceilalţi. Cert este că niciunul din celula noastră n-a murit de plămâni. Deci, ne-a folosit.

O scrisoare către procuror.

Nu mai puteam să suport strânsoarea şi monotonia. Am început să cer hârtie ca să să-i scriu procurorului. Asta este un drept al oricărui deţinut.

Oricât m-au înjurat caralii şi locotenentul Ştefan, eu nu m-am lăsat ci am protestat de câte ori s-a deschis uşa.

Într-o zi, au introdus pe coridor o măsuţă mică, un scaun şi unelte de seris. Au instalat masa tocmai în faţa celulei unde era încarcerat Gheorghe Calciu-Dumitreasa, fiind invitat să scriu.

Ce am scris eu era un adevărat act de acuzare a Partidului Comunist şi Securităţii.

Gardianul privea peste umăr iar eu am citit în şoaptă ce am scris -chipurile – ca să ştie şi el. În realitate, ca să audă cei din camera în dreptul căreia eram. Scrisoarea n-a avut nici un efect. Satisfacţia, însă, a fost mare.

O cameră de tortură necunoscută.

Atitudinea mea faţă de aceşti gardieni – adevărate fiare – era de a le imprima antilecţia celor învăţate de la superiorii

lor despre noi.

Ziceam eu: E bine ca la o vreme, chiar şi târzie, să fie cineva care să spună şi altfel de cum zice Oculta. Decât deloc, erau buni şi aceşti gardieni pe jumătate fiare. Numai că gardienii au raportat superiorilor lor tot ce le ziceam cu. Astfel m-am pomenit scos din cameră cu o pătură în cap şi dus pe o scară în jos. S-a deschis o uşă şi, după ecou, am simţit că sunt într-o cameră mare.

După ce mi-au luat pătura de pe cap şi ochelarii de pe ochi, vederea mi-a fost izbită de o lumină difuză, slabă, produsă de patru becuri mici. Era un tablou de semiîntuneric înspăimântător. La prima vedere ducea spre un aspect de Iad.

Prin aceea lumină difuză amvăzut pe pereţi figuraţi nişte diavoli de culoare albastră-închis. Păreau a sta neclintiţi. De la un anumit timp au început să se mişte. O groază nemaipomenită mi-a zguduit sufletul,.

Pe măsură ce vederea se acomoda cu lumina camerei am desluşit că nu-i vorba de demoni, ci de gardieni în carne şi oase care stăteau înşiraţi pe lângă pereţi.

Camera era dreptunghiulară. În mijlocul ei era un pat de fier gol, fără saltea. Lângă pat stăteau mai mulţi gardieni, iar în faţa tuturor odiosul locotenent Ştefan cu încă un ofiţer. Celălalt ofiţer era colonelul Vasilescu, care îmi puse întrebarea;

— Este adevărt că ai vorbit cu gardianii despre crimele de la Piteşti şi că ai zis că acestea au fost făcute de Securitate şi Partidul Comunist, nu de voi legionarii?

— Da, este adevărat.

— De ce ai făcut lucrul acesta?

— Pentru că aici aţi introdus aceleaşi metode de tortură ca la Piteşti. Acest fapt dovedeşte că metodele de acolo au fost introduse de aceeaşi minte care le-a introdus şi aici.

— Bine. Dezbrăcaţi-l!

M-au dezbrăcat la pielea goală, răstignindu-mă cu faţa în jos pe plasa patului. Printre ochiurile rare ale plasei patului

m-au încălecat pe mâini şi pe spate mai mulţi gardieni.

Un gardian avea în mână un fel de tulumbă, ca un ciorap foarte strâmt umplut cu nisip. Era lungă – aproximativ de 60-70 centimetri. Cu această tulumbă a început să mă lovească. Mai întâi peste fese, apoi peste pulpe. M-au întors şi pe faţă.

Am numărat până la nouăzeci de lovituri, după care mintea mi-a căzut într-o cumplită amorţire. M-am trezit când aruncau peste mine apă rece cu găleata ca să-mi revin. M-au ridicat ei în picioare.

— Mai vorbeşti despre crimele de la Piteşti că au fost făcute de Securitate?

M-am prefăcut că nu pot vorbi, exprimând doar un urlet ca o fiară rănită.

Am avut succes, căci mi-a mai pus o dată întrebarea şi apoi a dat ordin să fiu dus în celulă.

Camarazii din celulă s-au speriat de modul în care arătam. Toată carnea era neagră…

Deşi greu răvăşit de durerile care au urmat, aveam totuşi o satisfacţie. Tortura s-a făcut în faţa mai multor gardieni care ar putea fi martori la un nou „Nurnberg”, presupus de mine.

ÎN CASIMCA JILAVEI (2)

Percheziţia.

Chiar şi în „Corabia morţii”, unde totul era nou şi diavoleşte conceput, unde se intra în pielea goală, chiar şi acolo se făceau percheziţii…

La una din aceste percheziţii, locotenentul Ştefan m-a înjurat şi înjosit cu un adevărat pomelnic de sfinţi adevăraţi sau atunci inventaţi de el. Am încercat să-i explic în momentul în care ne scotea din celulă în mica curte din fată, împrejmuită cu gard de scândură, inutilitatea acestei investigaţii.

— Treci mai departe! Pune bagajele jos! Banditule, vorbeşti tare ca ceilalţi să-ţi recunoască vocea?!

— Dumneavoastră m-aţi provocat.

— Las că-ţi arat eu ţie… Şi se repezi la mine.

Figura lui slută şi trupul lui uriaş mi-au creat un asemenea reflex de spaimă încât dintr-o săritură am ajuns cu mâinile în vârful gardului de scândură şi am început să strig din toate puterile: Ajutor, ajutor! Ne omoară ca la Piteşti.

Fapta era deosebit de gravă. La trei metri distanţă erau celulele reduitului tixite de deţinuţi. Locotenentul Ştefan era pus în postură de trădător faţă de superiorii săi. Strigătele mele deconspirau întreaga mârşăvie.

Ca să o dreagă, locotenentul Ştefan deveni brusc blând ca un mieluşel. Pe un ton paşnic m-a rugat:

— Vino jos că nu-ţi fac nimic. Hai, crede-mă că nu-ţi fac nimic.

Ne-a făcut o percheziţie sumară şi ne-a introdus în celulă fără să scoată o vorbă.

După ce uşa a fost încuiată, a deschis vizeta şi mi-a zis numai mie:

— Las' că-ţi arăt eu ţie!

Răzbunarea.

După două zile, locotenentul Ştefan deschise uşa şi-mi făcu semn să mă apropii de dânsul. Mi-a pus o pătură în cap şi astfel am ieşit din văgăuna „casimcii”.

Mă aşteptam să fiu dus jos în camera de tortura, pe care o cunoşteam. Nu. Am urcat nişte trepte înguste până am ajuns la un coridor strâmt. M-a oprit în faţa unei uşi pe care a deschis-o cu un scârţâit sinistru, ca semnul judecăţii de apoi.

Am ajuns într-o hrubă îngustă care se termina cu un întuneric beznă, în mână ofiţerul avea o lanternă pe care mi-o fixăân ochi şi începu să mă lovească cu pumnul său greu.

Din prima lovitură m-a şi trântit la pământ.

— Scoală banditule!

Nu m-am ridicat. M-am chircit. În palme mi-am cuprins capul Şi ghemuit mi-am apărat cu coatele organele vitale,

ca să scap cu bine din această încercare. Strigam în gând la Dumnezeu să mă aibe în pază şi de data aceasta.

— Sus banditule!

Nu m-am ridicat, ci şi mai tare m-am încordat în apărare. Văzând că nu vreau să mă scol a pus lanterna jos şi cu laba lui cea lungă m-a înşfăcat, iar cu cealaltă mi-a tras un pumn aruncându-mă cât colo. Apoi cu cizmele lui grele începu să mă calce în picioare, lovindu-mă, ba cu şpiţul ba cu călcâiele, imitând strivirea unui cap de reptilă greţoasă, până ce a obosit.

Modul în care eram bătut mi-a adus aminte de Ţurcanu care proceda în acelaşi fel. Parcă ar fi fost antrenaţi la aceeaşi şcoală şi de aceiaşi dascăli cu coarne de ţap şi copite de cal.

— Scoală-te!

Nu l-am ascultat. Atunci a închis uşor uşa şi i-am auzit paşii cum se depărtau.

M-am târât cum am putut, cu mare prudenţă, sprijinindu-mă prin întuneric de cei doi pereţi, până ce am simţit o slăbiciune în tot organismul. M-am lăsat încet jos pe ciment şi mi-am pierdut cunoştinţa.

După ce mi-am revenit, a trebuit să treacă un timp ca să-mi dau seama unde sunt şi cum am ajuns acolo.

Iarăşi a venit. A deschis uşa, a fixat lumina lanternei spre mine şi a zis:

— N-ai murit, mă?

Am tăcut. Era periculos să provoc această fiară.

— Aici iţi putrezesc oasele.

Nu s-a îndurat să plece fără să mă lovească. Apoi m-a luat de guler, m-a târât până la uşa văgăunii şi cu pătura în cap m-a dus din nou în celulă, Camarazii s-au mirat de cum îmi arăta trupul, plin de vânătăi rotunde cu pielea pleznită pe alocuri şi răni sângerânde. Semănăm cu un leopard.

Un meniu cu „cântec”

Pe data de 16 iulie 1960, în timp ce vlăguiţi de foame aşteptam mizerabilul surogat de cafea, am auzit un zgomot

neobişnuit.

Ne-am dat seama că nu-i hârşâitul ciubărului cu terci sau surogat de cafea pe cimentul culoarului îngust. Am dedus că-i un cărucior care înaintează încet, oprindu-se în dreptul fiecărei celule. Începe presupunerile, emiteam fel de fel de ipoteze., În timp ce noi încă ne mai contraziceam, oblonul s-a deschis şi am rămas înmărmuriţi de ce vedeam în faţa ochilor:

Era cu adevărat un cărucior cu etaj, asemeni celor de la marile restaurante sau spitale. Felii de pâine albă, cuburi cu unt, dulceaţă şi ceai cu lămâie într-un ulcior nou smălţuit.

— Daţi gamelele încoace.

Ne-a dat untul, ne-a dat dulceaţa, apoi ne-a turnat ceaiul în gamele. Ne-a zis cu o voce blândă în continuare:

— Mâncaţi fără grabă şi dacă vă mai trebuieşte să mai cereţi.

Cum s-a închis oblonul, eu am zis celorlalţi:

— Staţi, nu mâncaţi. Cred că-i ultima lor decizie de a ne extermina în cel mai civilizat mod cu putinţă. Întâi ne ademenesc cu o mâncare selectă, apoi ne omoară.

Ceilalţi mi-au zis: Dacă e vorba de exterminare, fie încea tă fie grabnică, prin terci se poate face acest lucru mult mai bine şi mai eficace.

Nuti Pătrăşcanu a emis o ipoteză care ne-a îmbătat de cap pe toţi: Că francmasoneria a fost înfrântă de comunişti şi de acum toate se vor transforma în bine…

Eu n-am vrut să mănânc. Gardianul a mai venit o dată şi ceilalţi au mai primit o porţie pe care au savurat-o cu plăcere.

Eu am aşteptat cât am aşteptat şi văzând că nu moare nimeni mi-am mâncat raţia cea din cale afară de gustoasă.

Când a fost la prânz, acelaşi cărucior s-a auzit cum lunecă pe coridor…

De pe un raft boieresc ni s-au dat străchini noi smălţuite. Dintr-o oală curată, nou-nouţă, cu un polonic inox ni s-a servit o ciorbă cu miros plăcut, „de nas rupător”, care avea

steluţe pe deasupra. Pluteau ca nuferii pe apele din păduri neumblate.

Acesta a fost felul întâi. După ciorbă a urmat o tocăniţă de cartofi cu carne, o prăjitură şi o chiflă pe deasupra. Gardianul ne-a întrebat dacă mai vrem supliment. Oricât de înfometaţi eram niciunul din noi n-a cerut supliment Cina a fost la fel de boierească.

Aşa a durat această „minune* până la data de 9 septembrie 1960, când din nou am auzit hârşâitul nesuferitului hârdău cu terci bălos ce ungea fundul gamelei. La amiază şi seara am primit din nou lături împuţite, refuzate de porci.

Mult mai târziu am auzit că în acea perioadă preşedintele Statelor Unite urma să se întâlnească cu Hruşciov şi să discute punerea în libertate a deţinuţilor politici din România.

Se vede că nu s-au întâlnit…

Securitatea manipulează conştiinţele celor dezumanizaţi.

În mod demonic, Securitatea răspândea teoriile ei satanice prin intermediul celor dezumanizaţi ireversibil. Astfel, lui Dan Dumitrescu i-a sugestionat că pentru cei care n-au învăţat nimic din Piteşti se va organiza o nouă „Ţurcaniadă”…

De la Nuti Pătrăşcanu am aflat această teorie în toate detaliile ei:

Că Ţurcanu ar fi fost -chipurilesacrificat din cauza depăşirii limitelor în care a fost încadrat de Securitate ca să-şi desfăşoare activitatea. Dacă el n-ar fi depăşit aceste limite toate ar fi fost bune.

Eu am tras concluzia că Dan Dumitrescu mizează a fi un viitor Ţurcanu, încadrat în limitele stabilite de Securitate.

Pericolul era extraordinar de mare, Dacă agentul comunist Ţurcanu a fost un „legionar” creat de.

Securitate, un lup îmbrăcat în haine de oaie şi introdus în staul ca să sfâşie turma, de data aceasta Iadul ar putea

organiza o nouă dezumanizare printr-un legionar veritabil, printr-un nepot al comandantului legionar Butnaru.

Acum – pe drept – vor putea zice mişeii: „Uite cum legionarii nu s-au săturat de Piteşti şi de consecinţele care le-au tras, ci au continuat fără să le pese de nimic”.

Un asemenea raţionament i-ar fi îndreptăţit – din punctul de vedere al Securităţii – să ne lichideze pe toţi.

Falsurile pentru istorie cu greu le-ar mai putea descurca o minte omenească.

Acest pericol era cu atât mai mare cu cât au fost transformaţi în roboţi reuşiţi mulţi tineri. Securitatea avea de unde alege.

Dan Dumitrescu – robotul.

În sufletul lui Dan Dumitrescu s-a dezvoltat cu repeziciune o întunecată cocepţie materialistă. Era acum ateu. Nu admitea nimic în afara comunismului.

Împotriva a tot ce a avut sfanţ acum manifesta o ură profundă, plină de fanatism.

Pereţii despărţitori dintre celule erau foarte subţiri. Se auzeau până şi şoaptele. Întreg zbuciumul lui Dan Dumitrescu era presărat cu explozii de pizmă împotrivă a tot ce-a avut el mai sfânt până atunci.

Tăriile sufletului său erau o ruină. Îşi dorea viaţa pe care n-o avea. Pe acest teren mlăştinos urlau instinctele în el. Trupul său se zbătea ca peştele pe uscat.

Din când în când se auzea zicându-i lui Vică Negulescu şi lui Grimalschi:

— Bandiţilor, iar vă rugaţi, iar faceţi şedinţă legionară!

Era un permanent tulburător al liniştii sufletelor.

Câte o dată era scos la anchetă. La început mai des, apoi din ce în ce mai rar. Când îl apucau furiile, începea să înjure pe limbajul lui Ţurcanu în termenii cei mai abjecţi cu putinţă.

Gardienii şi alte umbre se observau prin găurile de jos ale uşii cum veneau tiptil, să asculte savurând – ca pe un deliciu

– dezastrul sufletelor care se prăbuşeau In interiorul acestui mormânt.

Securitatea studia pe viu efectele aducerii oamenilor în stare de disperare.

Cer iertare cititorului, căci voi reproduce exact vocabularul folosit de acest om prăbuşit In care sufletul a fost ucis:

— Mă cac în memoria lui Codreanu, a lui Moţa şi Marin. Vă bag în p… mamei voastre de bandiţi cu tot neamul vostru legionăresc. Acelaşi lucru pentru banditul de Hristos şt pentru mama lui cea curvă…

Apoi arunca asupra lui Horia Sima toate invectivele posibile: „Criminal'… „Asasin„… „Complotist”… Că el este vinovat de toate măcelurile săvârşite de regele Carol al II-lea etc…

Iată cum robotul creat de Ţurcanu încerca să-şi depăşească maestrul.

Vică Negulescu şi Paul Grimalschi răbdau în tăcere toate aceste insulte şi amarnice jigniri… Celălalt colocatar – Aristotel Popescu, zis „Aligo” – păstra o poziţie de neutralitate în acest conflict. Şi el era un robot, dar neagresiv.

La un moment dat, Grimalschi n-a mai putut să-l suporte şi î-a răspuns cu aceeaşi monedă.

— Mă cac şi eu în memoria lui Karl Marx, a lui Lenin, a lui Stalin şi a tuturor asasinilor tăi comunişti.

Poţi sa mergi să-i pupi în cur acolo unde se află stârvurile lor transformate în căcat. În altceva nu s-au putut transforma. Să le mănânci căcatul la toţi comuniştii, cu tot neamul tău de tâmpit, de bou încălţat şi de idiot!

Bietul Grimalschi!… Nimeni nu-l auzise vreodată pronunţând asemenea vorbe murdare. Dar acum nu mai putea să suporte. Nervii lui au ajuns la limita extremă a iritării…

Moartea lui Costache Oprişan.

Costache Oprişan a trecut hotarul acestei vieţi prin luna iulie 1958. Noi, cei din celula situată la cea mai mare distanţă de Costache Oprişan, am sesizat nişte zgomote neobişnuite în Casimcă. Prin inimă am simţit un junghi că ar fl putut muri Costache Oprişan, pe care îl ştiam extrem de bolnav de tuberculoză. N-am aflat chiar atunci vestea cea otrăvită, ci puţin mai târziu, în împrejurări de care nu-mi mai amintesc. Un lucru am zis atunci şi-l zic şi acum:

Va trebui să treacă multă vreme până când din rândurile tineretului român se va mai ridica o asemenea valoare morală şi intelectuală! Dumnezeu aşa a vrut ca pământul mănos al ţării să primească o nouă sămânţă de elită.

Moartea lui Vică Negulescu.

Au trecut zile şi săptămâni până ce am constatat îmbolnăvirea lui Vică Negulescu.

Se auzeau insistenţele în şoaptă ale lui Grimalschi cerând asistenţă medicală pentru cel bolnav.

Zadarnic. Gardianul tăcea ca pământul. Nici nu deschidea măcar gura.

Vică Negulescu a fost lăsat să moară de diaree prin deshidratare. Faptul l-am constatat prin bătăile grăbite în uşă ale lui Grimalschi.

Numai cu simţul auzului am urmărit cum trupul cel brav a lui Vică Negulescu a fost dezbrăcat, împachetat într-o pătură şi scos afară din celulă.

Pentru noi toţi, moartea lui Vică Negulescu era un preaviz. Un avertisment că nu e de glumit şi că asta-i soarta noastră.

Nimic nu ne mai putea scăpa din această stare decât mila lui Dumnezeu. La el am cerut ajutor şi îndurare, pe care am primit-o, în cele din urmă.

Moartea lui Aristotel Popescu (Aligo)

După alte zile, am sesizat că s-a îmbolnăvit tot de diaree deshidratantă şi Aristotel Popescu, zis „Aligo”.

L-am auzit cum insista să i se dea asistenţă medicală. N-a primit niciuna.

Într-o zi am auzit cum cineva se prăbuşeşte la pământ. A urmat o perioadă de linişte în celulă. Apoi bătăi insistente în uşa, urmate de vânzoleala cea specific dezbrăcării şi împachetării unui mort într-o pătură pentru a fi scos afară.

După ce l-au scos, în celula vecină se instalase o linişte de mormânt. Au rămas doar cei doi inamici:

Pe de o parte, Grimalschi Pavel – legionarul îndârjit – voia ca aşa să rămână până la capăt. De partea cealaltă, era un robot comunizat. O creaţie artificială a acţiunii de dezumanizare dusă de Partidul Comunist în închisoarea Piteşti.

Moartea lui Dan Dumitrescu.

Cei doi rămaşi în viaţă în celula vecină erau straşnic supravegheaţi. Multe umbre se profilau abia perceptibil prin faţa găurilor de jos ale uşii.

Mişeii făceau studii psihologice. Urmăreau victimele zi de zi, minut de minut.

Era posibilă o încăierare între Pavel Grimalschi şi Dan Dumitrescu. Se vedea că Grimalschi şi-a păstrat înţelepciunea, preferând tăcerea totală…

La un moment dat am sesizat că Dan Dumitrescu era bolnav. L-am auzit gemând şi cerând ajutor.

Eu ştiind că a trecut total de partea Securităţii, atât cu faptele cât şi cu convingerile, am presupus că va fi ajutat. Că va primi acea minimă asistenţă medicală cu care putea fi salvat. Ziceam între noi: Va fi un model de ademenire a noastră către o speranţă naivă de viitor.

Nu i s-a dat nimic. Ci era studiat în permanenţă de multe persoane care trăgeau cu urechea la uşă sau priveau prin vizetă, Cu toţii savurau pătimirea celui care se stingea în chinul disperării.

Pentru Securitate a studia şi a se bucura de ultima zvâcnire a unui nenorocit constituia un fel de „lăptişor de matcă”, cu care se menţinea treaz şi se regenera satanismul dintr-înşii.

S-a auzit cum Dan Dumitrescu a fost întins pe pat şi că de acum nu se mai poate scula. Cu tineta la program mergea numai Grimalschi.

Deodată, cu ultimele puteri, Dan Dumitrescu începu să strige:

— Ajutaţi-mă, nu mă lăsaţi să mor. Nu mai sunt „bandit”.

Sărmanul, îmi trezea un simţământ de milă cunoscându-i bărbăţia dinaintea prăbuşirii…

Era o victimă de plâns care credea că prin lovirea şi denigrarea camarazilor săi de suferinţă va câştiga mila călăilor.

Toată această tânguială se auzea clar la noi în celulă. Constatam o voce din ce în ce mai stinsă.

Deodată deveni agresiv. Îndruga cuvinte exact contrare celor spuse mai înainte:

— M-aţi înşelat ticăloşilor! M-aţi făcut să zic despre crimele de la Piteşti că sunt o activitate legionară, iar acum mă omorâţi!

De dincolo de uşă nici un răspuns, decât umbre care se agitau…

Serviciile făcute de către deţinuţii prăbuşiţi călăilor comunişti n-au adus nici un beneficiu pentru victime. Acesta a fost unul dintre cele mai întunecate experimente pe care l-a făcut regimul comunist.

Au obţinut tot ce le-a dorit inima fără să dea nimic în schimb. La urmă şi-au strivit victimele cu călcâiul cizmei. De o asemenea performanţă numai Lucifer este capabil.

Într-o după amiază am auzit o trântitură în celula vecină.

— O fi căzut din pat? S-o fi lovit?

— Ne întrebam între noi.

S-a auzit cum cineva se târăşte pe ciment până la uşă. Am auzit şi am simţit cum bate cu pumnul la nivelul inferior al uşii, apoi a strigat:

— Ajutaţi-mă, salvaţi-mă că mor! Era glasul stins al lui Dan Dumitrescu. Au urmat câteva momente de linişte. Iarăşi, din

când în când, câte un cuvânt stins de rugăminte pentru ajutor…

După câteva minute am auzit o lovitură ceva mai tare, dată cu pumnul în uşă şi un strigăt stins:

— M-aţi înşelat călăilor! Mor!

Astfel murea cel de al treilea deţinut în celula vecină. Apoi s-a instalat o linişte definitivă.

După un timp Grimalschi a bătut în uşă şi am auzit întreg ceremonialul împachetării şi scoaterii pe coridor a mortului.

Aşa a fost sfârşitul sărmanului Dan Dumitrescu.

Ce se ştie despre sfârşitul lui Pavet Grimalschi.

Pavel Grimalschi nu a fost transferat cu noi la Aiud.

Mult mai târziu am aflat (nu-mi amintesc împrejurările) că Pavel Grimalschi a fost zidit de viu undeva în pereţii de cărămidă dură a năprazniculuiu „Fort 13” Jilava.

Iată că la români legenda meşterului Manole a devenit realitate. Mişeii şi-au satisfăcut plăcerea feroce de fiară apocaliptică.

În jertfa lui Grimalschi şi a atâtor mii de legionari stă salvarea noastră şi tăria biruinţei în lupta anticomunistă. Această luptă a cerut o astfel de jertfă. Legiunea a dat-o, sacrificând pe unul din cei mai bravi cavaleri ai săi.

Cu două mii de ani în urmă mişeii îl batjocoreau pe Hristos pe cruce. Nu şi-au dat seama nărozii că tocmai în aceasta va sta tăria biruinţei. Aşa e şi cu jertfa dârzului legionar Grimalschi.

Liliana.

Nuti Pătrăşcanu a rămas încă din închisoarea Piteşti cu mintea definitiv întoarsă.

N-a fost suficient pentru Securitate că i-a spălat creierul prin torturi, nici că pe locul mat i-au plantat otrăvurile comuniste, dar acum îi mai flutura prin faţă şi alte baliverne, îl îmbăta cu parfumul unei iubiri trecute. Nuti Pătrăşcanu avea o mare slăbiciune pentru iubita lui, pe nume Liliana, care a rămas afară.

De câte ori venea de la anchetă îl vedeam impulsionat de îmbărbătările anchetatorilor care-i ticluiau poveşti despre Liliana lui care-l iubeşte şi care-l aşteaptă. Îi dădeau „ştiri” că-i sănătoasă şi îşi petrece timpul numai cu gândul la el-prăpăditul…

Pierduse simţul măsurii şi al dreptei judecăţi. Nu ţinea cont că de atunci au trecut zece ani. Timp ce a lovit în temelia iubirii, năruind-o.

N-avea oglindă ca să-şi vadă stârvul hidos ce se plimba pe picioare de împrumut luate de la vreun schelet din morgă. Era voios când i se vorbea de Liliana şi relua subiectul de zeci de ori.

Noi ceilalţi l-am lăsat în pace. N-am vrut să-i stricăm plăcerea de a se învârti în acest scrânciob neghiob.

Securitatea unelteşte împotriva noastră prin Nuti Pătrăşcanu.

Nuti Pătrăşcanu s-a prăbuşit încă din închisoarea Piteşti. A fost printre primii intraţi în focurile „reeducării”. A rezistat puţin. A trecut prin fazele de victimă, călău şi ţap ispăşitor. Era atât de dresat încât din sufletul său era radiată orice tărie, orice urmă de credinţă în Dumnezeu. Nimeni din cei care l-au cunoscut nu întrevedea posibilitatea revenirii lui la normal, într-un timp scurt.

Când securistul îi zâmbea în anchetă, Nuti se înveselea. Parcă-şi vedea iubita cochetându-i sau făcând uz de toate farmecele ca să-l provoace.

Când securistul se încrunta, Nuti pleca fruntea şi-l întreba ce ar trebui să facă spre a-l vedea iarăşi zâmbind.

Mai jos decât această stare eu nu cred că poate cineva să coboare. Nuti Pătrăşcanu la acest nivel se găsea.

Aducerea lui Nuti Pătrăşcanu în această cameră, unde se găsea tocmai conducătorul Mişcării Legionare din România nu era întâmplătoare. El avea o misiune: De a ne tulbura convingerile şi a ne determina să facem o declaraţie de desolidarizare de Horia Sima şi cei care-l urmează pe acesta.

Securitatea avea experienţă diavolească. Ştia că poate să ademenească sufletele ruinate doar mărind sau micşorând doza de teroare.

Uneltitorii din umbră credeau că fiind aduşi la limita disperării, datorită regimului bestial care ni-l aplicau, vom ceda… De data asta s-au înşelat.

Nuti Pătrăşcanu era dus destul de des la anchetă, iar când se întorcea seara târziu mirosea a cafea şi a ţigări fine.

Securitatea l-a pus pe Nuti Pătrăşcanu să dezvolte în faţa noastră o teorie care depăşea limitele înscenării procesului Piteşti. Iată care era teoria:

Francmasonena s-a scindat în două. O parte s-a dat pe brazdă, mergând cu comuniştii „cinstiţi”, altă aripă (capitalistă) s-a infiltrat în Securitate şi a iniţiat acţiunile de distrugere a elementelor dârze. Adică a legionarilor.

În consecinţă, după noua teorie, toate pătimirile noastre se datorează francmasonilor infiltraţi în Securitate. Ei au avut drept scop să ne distrugă pe noi, legionarii, şi să compromită Partidul Comunist.

Ca atare, regimul comunist („mititelul” de el) nu are nici o vină. El nu are nimic împotriva legionarilor. Din contră… Partidul Comunist recunoaşte şi apreciază pe Corneliu Codreanu. Recunoaşte ca francmasonii s-au folosit de mascarada comunistă şi ne-au lovit şi pe noi legionarii, dar şi pe partid…

Acum însă, după ce Partidul a fost curăţat de elementele francmasonice ca Lucreţiu Pătrăşcanu (unchiul lui Nuti), Ana Pauker, Vasile Luca, Teohari Georgescu etc… Vrea să termine cu puşcăriile şi să ne pună în libertate.

Eu am crezut că fabulaţia procesului „Piteşti” este culmea prostiei. E culmea imaginaţiei bolnave a securişnlor. Iată că acum dădeau dovadă că au reuşit să se depăşească pe ei înşişi.

Nuti Pătrăşcanu încerca disperat să ne convingă că trebuie să facem o desolidarizare scrisă de Horia Sima şi

adepţii lui. Apoi trânti un ultim argument în limbaj tipic securist:

— Nici acum nu acceptaţi, când niseântinde o mână atât de binevoitoare…

Eu i-am răspuns:

— Ba da Nuti. Numai că mai întâi întreabă-mă pe mine care te privesc, să-ţi spun din ce mormânt ai înviat. Păcat că n-ai o oglindă ca să te vezi în ce hal te-a adus mâna „binevoitoare” ce stă întinsă spre noi cu ghiarele netăiate…

De ai avea coarne să împungi, noi toţi ăştilalţi am umbla cu maţele scoase…

Disperat de atitudinea noastră, Nuti Pătrăşcanu ne-a dat în vileag secretul prezenţei lui în această celulă a „casimcăi”:

— Eu suni aici ca să va aduc acest mesaj.

În cele din urmă Nuti Pătrăşcanu m-a însărcinat pe mine să-i pun condiţiile pe care le cerem noi. Erau atât de inacceptabile pentru regim încât Nuti Pătrăşcanu intrase în panică. Toate planurile lui se duceau pe copcă.

După ce s-a întors de la anchetă ne-a zis plin de convingere:

— Este o pretenţie prea mare faţă de nişte oameni care ne „întind o mână de ajutor”. Trebuie să înţelegem că suntem în ghiarele lor. Oricând pot să ne strivească cum striveşti o ploşniţă…

Se vedea dădăceala anchetatorului. Eu îi zâmbeam lui Nuti. El insista să semnăm fără condiţii. Am constatat că un timp nu l-au mai chemat la anchetă. Aşa s-a terminat această ispită.

Moartea lui Nuti Pătrăşcanu.

După câteva luni de la ultima anchetă, Nuti s-a îmbolnăvit de diaree deshidratantă. A cerut ajutor în disperare de la gardian. N-a primit nimic. Nici măcar un răspuns.

Misiunea lui s-a termitat, aşa că l-au abandonat. Trebuia să moară. Moartea lui asigura secretul acţiunii de „misionar” al Securităţii pe lângă Nicolae Petraşcu.

Într-o seară, Nuti a încetat să mai respire. Ochii în cap i se sleiau devenind maţi. Era semnul că sufletul l-a părăsit. I-am închis ochii şi i-am pus mâinile pe piept creştineşte.

Deşi a fost total satanizat, noi cei trei rămaşi în viaţă am rostit rugăciuni pentru dansul. A rămas peste noapte cu noi în celulă.

Pe rând am făcut câte unul priveghi – aşa curn e datina la români şi aproape la toate popoarele.

A doua zi a fost scos într-o pătură pe coridor. Mai încolo nu ştiu ce s-a întâmplat cu trupul neînsufleţit.

AIUD (1)

Spre Aiud.

Într-un secret desăvârşit am fost scoşi de la „Casimca” şi vârâţi într-o dubă care ne-a transportat la închisoarea Aiud. Am fost încarcerat în aceeaşi celulă cu Marcel Petrişor, Zamfiroiu şi Aurel Popa. N-am ghicit niciodată de ce ne-au aranjat astfel.

Pentru mine Aiudul era un orizont nou, uriaş faţă de izolarea în care am trăit atâţia ani de zile.

Într-una din zile, când eram la plimbare, am auzit pe cineva strigând din dosul unor jaluzele:

— Tavi, Tavi, eu sunt Mihai. Era vocea lui Mihai Timaru, cel crunt torturat la închisoarea Gherla.

La a doua tură prin ţarc, mai zise:

— Jean este aici.

La auzul acestei veşti întreg trupul mi s-a înfiorat. Jean era fratele meu mai mare. Speram că a reuşit să treacă graniţa şi să fie bine aranjat undeva în Occident. Dar, vai mie, era şi el aici, în închisoarea Aiudului.

Fratele meu a fost arestat de Securitate cu ocazia alegerilor de tip comunist din februarie 1948, dar a evadat de la Securitatea din Focşani şi s-a refugiat în Ardeal. De atunci n-am mai aflat nimic de dânsul.

Fratele meu Jean.

Avocat de meserie, era şi el legionar ca şi mine.

Imediat după sosirea mea în Aiud a aflat şi s-a bucurat. A aflat şi celula în care eram încarcerat. Fiind mai vechi în închisoare, era întrebuinţat în echipa de corvoadă. Deci, cu mult mai multă libertate de mişcare decât cei ce zăceau în celule.

În una din zile, a bătut la usa mea zicând:

— Tavule, eu sunt, Jean.

I-am răspuns discret şi astfel am luat legătura cu dânsul.

În altă zi mi-a comunicat că-mi lasă o bucată de pâine pe pervazul geamului de la WC. Am găsit-o… A lua legătura cu dânsul era foarte riscant. Mă bucuram că-l aud, că-i simt vibraţia vocii. Ultima oară l-am văzut la sfârşitul anului 1947.

În una din zile am auzit un ţipăt disperat pe coridor. M-am înfiorat. Era vocea fratelui meu. Zadarnic am încercat să aflu… Abia în preajma punerii în libertate am aflat ce s-a întâmplat:

Fratele meu fiind la curăţenie pe coridor, mi-a pregătit un mic pacheţel cu mâncare. A vrut să treacă rapid balustrada pândind cu ochii după gardian.

Cu gândul la ce avea de făcut, uitase că la etajul II nu era plasă de sârmă între etaje şi a depăşit balustrada. Când şi-a dat seama de greşeală s-a agăţat cu mâna de parapetul metalic al balconului. Astfel şi-a schimbat direcţia cazând călare pe balustrada etajului următor. Din izbitură şi-a rupt uretra.

A fost dus în stare de inconştienţă la spitalul închisorii. A fost operat şi îngrijit de doctorii Popovici şi Sârbulescu, şi ei deţinuţi, care lucrau sub supravegherea unui medic civil, angajat al închisorii.

Fratele meu a fost salvat prin mila lui Dumnezeu şi grija celor doi doctori, care erau camarazi de ai noştri. Din asemenea accidente doar unul la zece mii mai scapă viu sau fără infirmitate.

După un timp, a fost scos din spital, fiind considerat în convalescenţă. Pansamentul i se schimba In celulă.

Şantajul colonelului Crăciun.

Directorul închisorii ştia că fratele meu este avocat. Era informat că este fiu de legionar martirizat în anul 1939… De aceea a ţinut neapărat să-l murdărească în lăturile „reeducării”, fără a ţine cont că încă era destul de bolnav.

L-a şantajat ca să participe la „reeducare” în unul din cluburi.

Nu s-a mulţumit directorul închisorii numai cu participarea pasivă la „şedinţele” clubului. Mai târziu, i-a pretins să ia cuvântul şi să-l ponegrească pe Corneliu Zelea Codreanu. Să „argumenteze” că Zelea Codreanu a fost un criminal.

Omul legii din el n-a dat răspuns pe placul mişelului care se ascundea în pielea directorului.

Fratele meu i-a răspuns:

— Prefectul de poliţie Manciu a fost împuşcat de către Corneliu Codreanu în legitimă apărare. Aşa a stabilit justiţia din vremea aceea, achitându-l pe Codreanu.

Daca regimul comunist consideră sentinţa nedreaptă, poate să rejudece procesul post-mortem. Doar controlează întreaga activitate de stat.

Când o asemenea sentinţă se va pronunţa, atunci eu, avocatul Jean Voinea, voi respecta sentinţa şi voi susţine ce scrie acolo. Până atunci Corneliu Codreanu este nevinovat.

Deţinuţii au aplaudat cuvântarea fratelui meu, iar comandantul închisorii l-a pedepsit vârându-l la Zarcă, unde regimul era de exterminare şi nu se acorda nici un fel de asistenţă medicală…

Deosebirea „reeducării” de la Aiud faţă de Piteşti şi Gherla.

Oculta comunistă a vrut să acrediteze ideea printre deţinuţi că iniţiativa „reeducării” de la Aiud ar aparţine – chipurile – colonelului Crăciun. Asta s-o creadă dânşii! Noi ştim că nimic nu se întâmplă, în această direcţie, fără ştirea -mai bine zis iniţiativa – Partidului Comunist. Noi ştim că toate sforile erau trase de acolo.

Acţiunea era botezată „analiză” şi „autoanaliză”… Era corespondentul lui „demascare” şi „autodemascare” din închisoarea Piteşti. Era un fel de „aceeaşi Mărie cu altă pălărie”. Totuşi, această „Mărie” era mult mai evoluată decât troglodita ciumă a Piteştiului. Iată caracteristicile principale:

— Acţiunea era (oarecum) publică. Nu era ţesut în jurul ei un secret desăvârşit ca la Piteşti.

— Nu existau camere de tortură în care deţinuţii să fie obligaţi a se „analiza”şi „autoanaliza”.

— Iniţiativa şi supravegherea întregii sforării ducea la conducerea închisorii.

— Aici se dădeau cărţi de citit. Se dădeau şi unele ziare. Circula şi un ziar la care publicul din ţară nu avea acces. Era „Glasul Patriei”, editat de Partidul Comunist, prin care diaspora era amăgită cu vorbe unse în miere să se reîntoarcă în ţară.

Strategia Ocutei privind distrugerea deţinuţilor în închisoarea Aiud.

Securitatea şi Partidul Comunist au folosit pentru închisoarea Aiud o serie de tactici într-un secret tot atât de desăvârşit ca şi la Piteşti.

În prima etapă s-a aplicat teroarea progresivă ce aparent nu avea nici o motivaţie. Părea o plăcere de fiară, un fel de sadism. Ea a durat între anii 1948 şi aproximativ 1952, când s-a instituit o teroare cruntă, patronată de comandantul Coller (de origine evreu), Prin anul 1955 s-a produs o mică destindere… Apoi brusc-după revoluţia din Ungaria – regimul de închisoare s-a înăsprit până prin 1964. Teroarea la care au fost supuşi deţinuţii în perioada 1961 -1964 (până la Decretul de graţiere), a avut ca motiv refuzul deţinuţilor intransigenţi de a se „reeduca”.

După ce experienţa dezumanizării din închisoarea Piteşti a dat rezultate excelente din punctul de vedere al Ocultei, terenul era pregătit în vederea unui asalt general. Sâmburele fierbinte al Mişcării Legionare se afla concentrat în mâinile lor, în închisoarea Aiud.

Cu toată experienţa acumulată, n-au trecut la asaltul general ci au considerat că-i mult mai util un asediu de lungă durată. Timp în care forţele să fie măcinate şi distruse fără ca cineva să-i poată acuza de violenţă excesivă împotriva deţinuţilor.

Oculta ştia prea bine că instinctul de conservare – în mod surprinzător-este mult mai puternic la bătrâni decât la cei tineri. „Laşitatea” este direct proporţională cu vârsta. Existau şi excepţii…

Oculta comunistă de acum „culegea roadele” Piteştiului, Gherlei, Canalului. Exploata cu dibăcie efectul psihologic produs asupra deţinuţilor din Aiud de masacrele de la Piteşti, Gherla, Brigăzile 13-14 Canal, Ocnele Mari, Tg. Ocna.

Serviciile secrete erau direct interesate ca printr-o totală discreţie, să fie cât mai mult răspândită vestea acelor grozăvii. Era o metodă conspirativă de implementare a terorii în sufletele deţinuţilor. În ascuns încurajau

răspândirea acestor veşti stranii, pe faţa însă se prefăceau a le combate.

Serviciile secrete ale regimului comunist, prin politruci, prin informatori şi gardieni vehiculau ideea că toate relele şi toate necazurile se datorează dârzeniei conducătorilor Mişcării Legionare, care nu vor să cedeze.

Dacă n-ar fi ei – comandanţii legionari, poeţii, filosofii şi alţi teoreticieni, cu siguranţă că „umanitarul" regim comunist ar da o amnistie generală, terminând astfel cu problema deţinuţilor politici.

Regimul terorii nu era uniform pe toată închisoarea. În unele camere sau secţii regimul era de exterminare. În altele era mai uşor şi fără şocuri. Cel ce n-a suferit supliciul n-avea de unde să ştie că altul a fost supus la torturi extraordinare.

Majoritatea studenţilor trecuţi prin „râşniţa" Piteştului, în contact cu deţinuţii din Aiud, şi-au revenit. Dar a existat şi o altă parte (mică numeric) care a rămas pe mai departe în marea mişelie care le-a fost impusă ca urmare a spălării creierului. Pe aceştia din urmă administraţia i-a folosit ca informatori, diversionişti şi în ultima perioadă ca şefi de club, spre a conduce operaţiunea „reeducării" din Aiud.

Doisprezece ani de înfometare, de zdrobire prin torturi, izolări, regim de Zarcă etc… I-a trebuit regimului până ce acest beton armat a început să se camelionizeze şi să cedeze.

Pregătirile preliminare în vederea „reeducării'

Aşa cum am arătat mai sus, teroarea de lungă durată a fost una din metodele folosite în vederea „reeducării" finale. Oculta şi-a dat seama că simpla teroare lenta nu da rezultatele scontate.

În închisoarea de la Aiud au fost încarceraţi mulţi intelectuali de talie mare. Povestitori de mare talent. Oameni culţi cu un rafinament subtil.

În loc ca închisoarea să diminueze numărul intelectualilor, prin îndobitocirea lor ca urmare a regimul aplicat, aceştia

au sporit numeric.

Mulţi elevi, care la arestare erau minori, acum începeau să încărunţească în închisoare. Aceştia nu şi-au petrecut timpul plângându-şi soarta, ci şi-au însuşit cultura „pe furate” de la intelectuali mai învârstă. Şi-au însuşit cultura universală şi tăria creştină.

Tineretul nu era cunoscut în lumea intelectuală internă sau internaţională, dar constituia o realitate pe care regimul comunist a constatat-o şi trebuia neapărat să o rezolve. Şi a rezolvat-o în felul lui:

Toţi cei cărora le-a expirat pedeapsa dată prin sentinţă au fost trimişi în lagărul de la Periprava. Securitatea avea să-i condamne în continuare cu pedepse „administrative” de până la 60 de luni.

Era, totuşi, insuficientă această măsură. Atunci au făcut loturi de bărbaţi dârji, dar necunoscuţi de opinia publică, pe care i-au trimis la alte închisori, îndeosebi în lagărul Salcia, din Insula Mare a Brăilei.

Cu toate acestea, au mai rămas tării care incomodau.

Prin anul 1958 sau 1959 s-a mai format încă un lot de 50 de legionari, tot unul şi unul, cunoscuţi în închisoare pentru tăria lor spirituală şi dârzenia cu care înfruntau mişeliile administraţiei. Aceştia au plecat din Aiud cu duba, dar n-au ajuns niciunde. Se presupune că au fost executaţi în secret şi aruncaţi în gropi comune, iar pământul nivelat deasupra lor.

După ce tăriile anonime au fost astfel înlăturate se putea trece la lovitura de gratie, care consta în terfelirea cu noroi şi tot ce este murdărie a personalităţilor de frunte legionare.

Stadiul „reeducării” la sosirea mea la Aiud.

La sosirea mea în Aiud, „reeducarea” era declanşată. O parte, mică numeric, a refuzat categoric să participe la „reeducare”. Pe aceştia i-a introdus la Zarcă, unde li s-a aplicat un regim de exterminare lenta prin înfometare, frig,

pedepse date arbitrar, lipsa oricărei asistenţe medicale, stricteţe excesivă…

Prima personalitate legionară asupra căreia s-a încercat compromiterea a fost savantul atomist George Mânu. A refuzat categoric orice colaborare cu regimul. Drept consecinţă a fost izolat şi lăsat să moară fără nici o asistenţă medicală. Ultimele lui cuvinte au fost: „Să fiţi demni…”.

A doua pesonalitate legionară de mare calibru a fost prinţul Alexandru Ghica. Bărbat decis să moară, dar nu să cedeze. Dumnezeu i-a dat putere să reziste până la capăt. A scăpat viu din groznica încleştare, murind de moarte naturală prin 1984-1985.

Oculta a folosit toate metodele posibile pentru a înfrânge tăria acestor oameni şi a-i putea murdări într-un fel oarecare înaintea punerii lor în libertate.

I-a scos din închisoare în automobile luxoase şi i-a plimbat prin ţară ca să vadă „marile realizări” ale socialismului. I-a plimbat pe diferite platforme industriale, pe arterele oraşelor unde s-au făcut construcţii noi, pe Litoral ca să vadă staţiunile nou construite.

La întoarcere i-a pus sa vorbească, în faţa maselor de deţinuţi anume aleşi, despre ce au văzut. A spus fiecare ce a văzut. Dar când i-a venit rândul prinţului Ghica, acesta a răspuns că a văzut „o salcie ce plânge”. Acest răspuns al prinţului a stricat tot „spectacolul”. Colonelul Crăciun, scos din fire, a strigat:

— Formidabil! Noi cheltuim zeci de mii de lei ca să le arătăm realizările regimului, iar Ghica a văzut o salcie ce plânge…!

Radu Demetrescu-Gyr.

Dacă am asemăna România cu o mireasă în faţa altarului alături de mirele său, atunci ochiul stâng al acestei mirese ar fi Mihail Eminescu – Luceafărul literaturii române. Ochiul drept, însă, ar fi Radu Demetrescu-Gyr, martirul neamului românesc.

Dacă obrazul stâng al miresei ar fi Mihail Eminescu, atunci obrazul ei drept ar fi Radu Demetrescu-Gyr, eroul poporului român.

Literatura română fără Radu Gyr arată ca o mireasă slută, ca o nevastă chioară.

Ne-a fost dat de soartă nouă români lor să ajungem pană la porţile Iadului… Dumnezeu nu ne-a uitat cu totul, ci ne-a trimis un însoţitor, un înger păzitor – e călăuza care a ştiut maestru să cânte din harfă pe drumul disperării…

Radu Gyr n-a fost un strateg care să conducă Legiunea prin mlaştina acestor vremuri de întuneric. El a fost focul ce a topit oţelurile cele mult încercate. A fost o lumină nu numai pentru legionari, ci pentru întreg neamul românesc.

În al douăzecilea an de cruntă prigonire, nemernicii s-au gândit să dea tonul „reeducării'* chiar cu dânsul. Să-l facă chiar pe el – stâlpul spiritualităţii legionare şi al întregului neam românesc – să-şi plece fruntea în faţa trufaşilor mişei.

Eu, Voinea Octavian n-am avut şansa să-l văd pe Radu Gyr în închisoarea Aiud, dar, aş face o mare impietate dacă n-aş spune ce am auzit despre dânsul. A fost o personalitate atât de adorată de toţi deţinuţii!… Numele lui şi poeziile lui alternau cu rugăciunile către Dumnezeu pe buzele oropsiţilor.

Radu Gyr a gustat din plin regimul barbar al Zărcii. Când ajungea pe punctul de a muri, era dus la infirmerie pentru a fi salvat. Apoi din nou supus regimului Zărcii. Ultimul şantaj pe care l-a folosit Securitatea a fost ameninţarea că îi va aresta soţia şi fiica, în cazul în care nu acceptă renunţarea la crezul legionar…

Într-o zi, la unul din cluburiile unde se făcea „reeducarea”, comandantul închisorii, colonelul Crăciun, a pus pe un deţinut să citească „analiza” şi „autoanaliza” făcută – nu se ştie de cine – dar purtând semnătura autentică a poetului.

Era făcută această autoterfelire a trecutului său legionar cum „scrie la carte” cu „punct ochit, punct lovit”. Metodic, aşa cum cereau autorităţile.

De la o poştă se simţea vocabularul stereotip al Securităţii, cu punctele ce trebuiau atinse:

— Demitizarea lui Corneliu Zelea Codreanu.

— Demitizarea martirilor Ion Moţa şi Vasile Marin.

— Recunoaşterea ca greşală a tot ce a fost virtute în ei.

— Hulirea lui Horia Sima şi a diasporei legionare care îl urma pe Comandant şi prezentarea lor ca nişte criminali şi trădători de ţară.

— Ridicarea în slăvi a Partidului Comunist şi a realizărilor sale.

— Agajamentul de a urma linia Partidului Comunist.

Cam acestea erau punctele urmărite de Securitate prin administraţia închisorii.

De la o poştă se simţea stilul politrucilor sau activiştilor de partid, care formulau această „autoanaliză”.

Pentru audierea acestei lecturi au fost aleşi legionari „pe sprânceană” de pe toate secţiile.

Administraţia se grăbea să „bată fierul cât e cald”, întrucât le era teamă că poetul ar fi putut muri din cauza bolii de care suferea sau din cauza epuizării extreme a organismului. De aceea, pentru restul deţinuţilor a organizat o „autoanaliză” vorbită la microfon. Au instalat difuzoare în toate secţiile – inclusiv la Zarcă – pentru ca să audă cum liderii legionarilor capitulează.

Cu glasul stins şi-a cerut iertare de la tineret care, „injectat' de poezia lui, a suportat greul închisorilor. A încheiat zicând că a „pus un lacăt mare la uşa undea închis întreg trecutul său legionar”.

Pe data de 4 ianuarie 1963 puterea a emis un decret de amnistiere şi graţiere a unor delicte silvice.

După o lungă şi încurcată expunere de motive şi apoi fel de fel de „excepţii” şi excluderi – la urmă de tot, au mai adăugat şi o „poantă” decretului: „De prevederile prezentului decret beneficiază şi deţinuţii politici, care în timpul detenţiei au dat dovada că s-au reeeducat”.

Acesta a fost actul juridic (prost mascat) în baza căruia au fost puşi în libertate o parte destul de importantă a deţinuţilor politici. Au fost eliberaţi din închisoare – în baza acestui decret – mii de deţinuţi politici, nu numai de la închisoarea Aiud, ci din toate închisorile şi lagărele din ţară, unde nici nu a fost pomenit cuvântul „reeducare”.

La începutul lunii ianuarie 1963, Radu Demetrescu-Gyr a beneficiat de prevederile acestui decret. A fost scos din închisoare în mare taină şi transportat la un spital al Ministerului de Interne, situat în Bucureşti lângă „Foişorul de foc”.

Fiind slăbit în ultimul grad şi bolnav între viaţă şi moarte, poetul a fost supus unui tratament medical deosebit pentru a-l revigora.

Familia lui Radu Gyr nu ştia nimic de soarta poetului – deşi din punct de vedere juridic era liber.

Soacra poetului locuia la nici o sută de metri de spital. N-a bănuit că ginerele său este internat acolo.

Pe la sfârşitul lunii mai 1963 (probabil la insistenţele poetului) Radu Gyr a dat un telefon acasă, prin care a anunţat familia că e bine sănătos; se afla în loc bun şi în curând va merge acasă.

Atât… Nu i s-a permis să dea nici un detaliu asupra adresei unde se afla. Abia prin luna iulie 1963, Securitatea l-a transportat la domiciliul său cu o limuzină.

Astfel au luat sfârşit douăzeci de ani de calvar ai acestui om deosebit. La doisprezece ani după punerea în libertate, în noaptea de luni spre marţi, 29 aprilie 1975, marele poet a făcut o comoţie cerebrală şi până seara s-a stins din viaţă.

Ziarul „România Liberă” a refuzat să primească anunţul morţii marelui poet. Mişelia secretului a funcţionat şi de data asta din plin.

Cu toată opreliştea făcută, la căpătâiul celui dispărut s-a găsit şi un om de litere. Acela a fost Romulus Vulpescu.

Legionarii din Bucureşti au aflat de moartea poetului, dar n-au riscat să participe din plin la înmormântarea lui.

În linişte absolută au privegheat şi au plâns în taină pe cel care a fost sufletul „Legiunii Arhanghelul Mihail”.

A fost înmormântat pe data de 2 mai 1975, tocmai în Vinerea Mare, când creştinii comemorează răstignirea lui Hristos.

Mişeliile vor fi plătite!

Comparând suferinţele şi umilinţele la care a fost supus acest mare bărbat al neamului românesc, gândul ne duce cu câteva secole în urmă. La marea umilinţă la care a fost supus Ştefan cel Mare – domnul Moldovei – de către polonezi, când silit a fost – pentru salvarea ţăru – să îngenuncheze la Colomeea în faţa mândrului lor rege Cazimiral IV-lea Jagello, recunoscându-i suzeranitatea. Cu toate acestea oastea l-a urmat cu şi mai mare devotament până când în Codrii Cosminului le-a plătit trufaşilor pani umilinţele de altă dată.

Cu atât mai mult Radu Gyr le va plăti mişeilor pentru toate umilinţele la care a fost supus.

Dacă un voievod poate să-şi plătească asemenea poliţe exclusiv în timpul vieţii sale, un poet are posibilităţi mult mai multe ca să-şi plătească datoriile şi după moarte.

Opera poetică a lui Radu Demetrescu-Gyr este atât de măreaţă încât, după publicarea ei în întregime… Toată liota ateo-comunistă se va piti în cele mai tainice ascunzişuri pe care le va găsi la lada cu gunoi a istoriei, unde nimeni n-o să-i mai caute.

Radu Demetrescu-Gyr este nu numai poetul românilor ci şi al omenirii întregi, spre cinstea generaţiilor ce vin.

Am aflat că Securitatea m-a avansat în grad.

Securitatea – cu o dibăcie diavolească – a răspândit zvonul că eu am fost „Şeful comandamentului legionar” din închisoarea Piteşti. Că eu „aş fi dispus” torturarea deţinuţilor pentru ca prin aceasta să „compromit” regimul comunist din România. Vaşnica Securitate „m-ar fi descoperit”. Aş fi fost judecat, condamnat la moarte şi „executat”…

Când am apărut pe firmamentul închisorii Aiud, pentru mulţi am apărut un adevărat strigoi.

Din prudentele mele luări de poziţie împotriva administraţiei, care hăituia întruna pe deţinuţi să ponegrească Legiunea, aceştia au făcut un mare caz.

Voiau să dea impresia deţinuţilor că eu eram plin de energie şi că n-am nimic de gândit la altceva, decât cum să mă pun „de-abâţul în calea „reeducării" iniţiată de Ocultă.

Încercau să dea impresia deţinuţilor că eu mi-am luat libertatea totală în închisoare „să fac ce voiesc", fără să-mi pese de regulamentul închisorii şi de conducere.

Ticăloşii voiau să insinueze demonstrativ că a fost posibilă o organizare a deţinuţilor fără ca administraţia să ştie.

Zadarnic m-au „avansat" în grad creându-mi o aureolă de comandant legionar… Asupra deţinuţilor nu s-a remarcat nici cea mai mica vibraţie.

Le-ar fi venit foarte uşor să mă introducă la Zarca şi să rămân acolo până la punerea în libertate. Aşa au făcut cu alţii. Dar nu… Cu mine aveau alte planuri. Doar când nu eram pe placul administraţiei mă pomeneam sau la „neagra" sau la Zarcă. N-am stat niciodată mai mult de 15 zile la Zarcă. Am fost scos şi introdus din nou în circuitul „reeducării", ba într-un club, ba în altul.

Administraţia a sperat că, alternând un regim mai blând cu altul de pedeapsă, până la urmă voi ceda. Urmărea să fac eu confirmarea în faţa deţinuţilor că la Piteşti crimele nu au fost organizate şi înfăptuite de Securitate, ci de subsemnatul.

Dumnezeu a fost deasupra mea apărându-mă şi dându-mi tăria ca să rezist tuturor acestor lovituri până la capăt.

Colonelul Crăciun încearcă să mă păcălească.

Într-o zi am fost scos din celulă şi dus la colonelul Crăciun pentru a avea o discuţie cu el, numai între patru ochi.

Comandantul îmi explică despre ce este vorba:

— E vorba de o acţiune de reeducare iniţiată de administraţie. Vei fi dus şi tu la club ca să iei parte Ia

dezbateri.

Colonelul Crăciun, în calitate de comandant, îmi atrage atenţia ca nu cumva prin minciunile mele să le dau peste cap toată opera lor. Îmi explica directorul că unii dintre deţinuţi s-ar fi deşteptat ca urmare a tratamentului umanitar şi că nu vor să mai rămână în închisoare.

Eu i-am răspuns:

— Refuz categoric să am o astfel de participare. Ajunge cât am indurat până acum de la aşa zişii „binefăcători” şi „salvatori” ai umanităţii. Pentru mine administraţia închisorii şi Securitatea nu prezintă nici un fel de credit. Securitatea a fost în stare să mă facă „ţap ispăşitor „ pe mine, cel mai barbar torturat în închisoarea Piteşti, iar la urmă să-mi pună în sarcină că eu sunt „autorul” propriului meu martiriu. Pentru aceasta am fost condamnat la moarte.

Expert în tot felul de viclenii, colonelul Crăciun a insistat, lăsând ochii în jos ca o fată mare. Îmi zise cu jumătate gură, prefăcându-se a fi sfios, ca astfel să mă convingă, că el ştie adevărul, dar nu-l poate spune:

— Îmi este ruşine şi mie de ceea ce susţin, dar n-am încotro… Nu-ţi cer să iei neapărat cuvântul, ci numai să asişti la dezbateri şi să taci din gură. Ce vrei mai mult decât atât? Îţi explic şi de ce ţin neapărat să fii prezent la dezbaterile de la club: sunt mulţi legionari care nu vor să gândească cu propria lor minte, ci iau de bună atitudinea foştilor lor şefi. Văzându-te pe tine acolo, vor merge şi alţii la club pentru a se informa şi a se reeduca. Dacă nu pentru tine, atunci pentru alţii trebuie să fii prezent la club…

Căuta să mă convingă şi să-şi atingă scopul.

De acum curiozitatea mi se mări peste măsură de mult. Doream să ştiu ce mişelii noi şi „nevinovate” au inventat aceşti maeştri ai întunericului. I-am răspuns comandantului închisorii astfel:

— Domnule comandant, merg. Sunt hotărât să merg. Dar dacă un singur cuvânt se pomeneşte despre Piteşti sau se

încearcă a se face legătura cu mine, voi reacţiona imediat dând pe faţă tot adevărul.

— Bine, zise colonelul Crăciun mocnind ceva ascuns în răspunsul lui. Apoi am fost condus de către gardian în cameră.

Îmi dădeam seama că vor să ne pună în libertate, dar numai după ce ne vor tăvăli prin toate murdăriile posibile. Vor încerca să ne determine să ne însuşim toate crimele pe care Securitatea le-a făcut împotriva noastră.

Regimul comunist urmărea ca să ne murdărească în aşa hal ca până la moarte să nu putem scăpa de necurăţenie şi de duhoare. Chiar dacă ar fi să consumăm apa din toate izvoarele, noi tot murdari să rămânem.

La un interval destul de scurt, a venit gardianul cu o listă în mână şi astfel din mai multe camere am fost selecţionaţi cam 150 de inşi şi introduşi într-o cameră mare.

Lângă intrare era o masă lungă la care a luat loc colonelul Crăciun, locotenent-colonelullacob şi plutonierul Lungu.

Începu colonelul Crăciun astfel:

— Domnilor, regimul nu vă vrea răul (după ce ne exterminase!). Pentru aceasta am înfiinţat un club al „tineretului” ca să staţi de vorbă între dumneavoastră, deschis şi cinstit.

Unii încă mai cred în Mişcarea Legionară, dar sunt alţii dintre dumneavoastră care s-au „deşteptat”.

Aveţi voie să discutaţi deschis orice, numai să nu vă lăudaţi voi şi să ne criticaţi pe noi…

După încă câteva cuvinte mieroase s-a ridicat împreună cu suita lui lăsându-ne în grija unui „comitet de reeducare” format din deţinuţi în frunte cu unul pe nume PARPALAC, secondat de încă vreo patru inşi printre care se găsea şi tânărul legionar Jean Bolfosu.

Trebuie să menţionez că toţi cei din „comitetul de reeducare” erau foşti studenţi sau proaspeţi absolvenţi de facultate, trecuţi prin „râşniţa” Piteştiului.

Parpalac a fost complet dezumanizat în torturile de la Piteşti. Noile reflexe erau atât de bine fixate încât folosea exact limbajul şi ideile lui Ţurcanu, care i-au fost imprimate prin tortură.

Din uşă, directorul ne-a urat „spor la muncă”, apoi a ieşit. Eu am studiat vizeta uşii şi am observat că din spatele ei ne supravegheau, fiind gata să intervină în caz de nevoie.

Primul a luat cuvântul Parpalac. Am rămas îngrozit de ce a putut să iasă din gura acestui dobitoc încălţat. Douătrei idei şi pomenea cuvântul „sânge”; încă două-trei cuvinte şi folosea „sperma legionară”; iarăşi câteva cuvinte şi „criminalii”.

Din gura acestui om am auzit cele mai neruşinate blasfemii la adresa Mişcării Legionare şi a Bisericii.

Câteva zile la rând, acest Parpalac a scuipat numai astfel de cuvântări pline de „bălării”. După ce şi-a epuizat toate calomniile care le avea în guşă, au fost antrenaţi şi alţii din sală să ia cuvântul şi să-şi spună părerea cu privire la critica Mişcării Legionare.

Încet, unul câte unul se ridicau vorbitorii în sală. Spre disperarea lui Parpalac, niciunul n-a recunoscut că a greşit. S-a conturat susţinerea că suntem victimele agresiunii comuniste… Suntem prizonieri în cadrul luptei împotriva satanei.

Unul din oratori a susţinut: înţelegem să ne considerăm înfrânţi, dar nu recunoaştem că am greşit. Toţi cei din sală s-au aliat acestei concluzii.

Contra-reptica lui Parpalac.

Nici Parpalac nu s-a lăsat mai prejos. Cu ticăloşia bine imprimată în fire la Piteşti şi cu spatele bine asigurat din partea administraţiei, începu să tacă incriminarea crimelor săvârşite de legionari.

Noi cei din sală, ba chiar şi cei din prezidiu, de lângă Parpalac, nu eram de acord cu el.

Tăceam cu ochii ţintă în pământ şi din când în când oftam din greu.

Văzând Parpalac că toată lumea tace, a început să se ambaleze tot mai mult, terminându-şi discursul cam în felul următor:

— Mişcarea Legionară s-a născut şi s-a dezvoltat numai prin crimă şi s-a transmis prin spermă în sângele urmaşilor.

— Cornelia Zelea Codreanu l-a asasinat pe Manciu.

— Nicadorii l-au asasinat pe Duca.

— Decemvirii l-au asasinat pe Stelescu.

— Nouă legionari s-au răzbunat pe Armand Călinescu asasinându-l, etc…

— Şcoala crimelor legionare a evoluat. Au fost pregătite elemente de sacrificiu împotriva clasei muncitoare. Împotriva libertăţilor proletariatului burghezia a creat instrumentul principal: Mişcarea Legionară.

Numai legionarii sunt aceia care luptă cu perseverenţă împotriva regimului comunist. Horia Sima a reuşit să polarizeze toate elementele duşmănoase faţă de marea „salvatoare” şi „eliberatoare” a popoarelor lumii – Uniunea Sovietică.

Crimele săvârşite de legionari se leagă între ele. Au o adevărată ascensiune… Ele au fost încununate cu cele înfăptuite la închisoare Piteşti în anii 1949-1951. Atunci au fost asasinaţi o mulţime de tineri în torturi inimaginabile – numai pentru simplul fapt că, dându-şi seama că au apucat-o pe un drum greşit, ar fi vrut să se autoreeduce.

Acest lucru vi-l poate confirma domnul Voinea Octavian.

AIUD (2)

Explozia.

Cu asta Parpalac a aprins fitilul explozibilului. N-am mai putut să suport. N-am avut puterea să mă abţin, ci am sărit în sus ca muşcat de şarpe. Am înaintat şi am bătut cu pumnul în masă zicând:

— Declar în faţa celor 150 de deţinuţi – toţi tineri LEGIONARI care s-au maturizat în închisoare suportând martirajul IMPUS DE COMUNIŞTI:

CRIMELE DE LA PITEŞTI LE-AU FĂCUT PARTIDUL COMUNISTROMÂN ŞI SECURITATEA. Moral şi material noi suntem victime şi „ţapi ispăşitori.” Eu nu am fost şi nu mă voi face niciodată propovăduitorul crimelor comuniste!

Atunci am văzut cum se ridică – chiar din prezidiu – Jean Bolfosu zicând:

— Aşa este! Domnu Voinea are dreptate!

Rând pe rând s-au ridicat cei din prezidiu confirmând cele spuse de mine. Parpalac a rămas singur să-şi rumege prostia şi ticăloşia.

În sală s-a pornit un murmur care creştea în intensitate, unii începeau să vocifereze. Şedinţa se transforma în vacarm…

Am aflat mai pe urmi că înainte de a se organiza această şedinţă oamenii au fost intoxicaşi cu vestea că:„…Va veni Voinea Octavian care vă va confirma că acele crime din închisoarea Piteşti au fost făcute de conducerea legionară, nu de comunişti”.

Mişeii… Au mizat pe frica remanentă ce s-a menţinut la cei trecuţi prin Piteşti. Socoteau că, luat prin surprindere, nu voi avea curajul să spun adevărul, ci mă voi lăsa târât de curentul laşităţii pe care aceştia îl infiltrau în sufletele noastre zdrobite de atâta suferinţă.

S-au înşelat. Treburile au ieşit pe dos.

Intervine administraţia ca să potolească gâlceava.

Când vacarmul în sală era mai mare, uşa s-a deschis şi au intrat câţiva gardieni. În fruntea lor era plutonierul Lungu, care avea şi funcţia de politruc.

— Ce s-a întâmplat? Nu vă înţelegeţi? Trebuie să aveţi răbdare, că aşa-i la început. Se ivesc contradicţii.

La blânda intervenţie a plutonierului, oamenii s-au potolit făcând linişte. Gardienii s-au retras lăsându-ne să ne vedem de discuţii în continuare.

Dintre toţi vorbitorii care au luat cuvântul, unul a ţinut o adevărată pledoarie împotriva a tot ce a zis Parpalac. I-a zis-o pe faţă, fără să-i pese de urmări.

Acest bărbat plin de curaj se numea Ion Cârja, cetăţean american de origine română.

Iată cuvântarea lui, atât cât îmi amintesc:

Mai întâi a arătat lipsa oricăror dovezi a comuniştilor atunci când îl calomniază pe Corneliu Zelea Codreanu.

Dacă el, Codreanu, este un aşa mare „criminal” – cum îl învinuiesc comuniştii – de ce nu au deschis un proces de condamnare a acestuia, post – mortem?

Cum ştiu să-şi decoreze toţi tâmpiţii, să-şi reabiliteze toate bestiile numai după cum le cer interesele de moment ale diferiţilor potentaţi, puteau foarte simplu să deschidă un proces cu dovezi (că doar le au în mana lor) şi lucrurile ar fi devenit clare.

N-au făcut-o. Ştiu ei bine de ce n-au făcut-o. Cu calomnia se jonglează mult mai uşor.

Lupta Mişcării Legionare a fost o luptă de apărare. Toate forţele oculte s-au dezlănţuit împotriva tineretului legionar.

Acţiunea duşmanilor a fost de o duritate ce nici în evul mediu nu a mai a vut loc.

Împotriva miilor de gloanţe trase împotriva legionarilor au răspuns şi legionarii cu câteva focuri în legitimă apărare, ca o necesitate dureroasă şi regretabilă.

Legionarii n-au ţintit în executanţii de rând, ci în marii vinovaţi…

Legea impusă de regimurile pe care le „plâng” comuniştii a fost legea junglei. Sute şi sute de legionari au fost împuşcaţi mişeleşte fără să aibă vreo vină, fard să fie pornit vreun proces împotriva lor.

Cum aţi fi vrut să se apere tinerii în acest caz?

Când lege nu există, fiecare se apără cum poate. Aşa au făcut şi tinerii legionari lovind în vinovatul principat.

Apoi Ion Cârja a luat toate cazurile la rând, neomiţând nimic. A arătat câţi legionari au fost ucişi, schingiuiţi, arestaţi până ce – în disperare – a fost lovii şi călăul principal.

În final s-a oprit asupra cazului Iorga-Madgearu.

Nicolae Iorga – arăta Ion Cârja -a fost autorul moral numărul unu al masacrelor împotriva tineretului legionar. Nu din patriotism, ci din motive josnice.

La temelia urii lui Iorga împotriva lui Codreanu şi a Legiunii n-au fost „raţiuni de stat”, nici alte motive politice. Ura lui Iorga a fost declanşată de orgoliul nemăsurat al savantului când s-a văzut minimalizat şi abandonat de tineret. Tinerii au preferat să-l urmeze pe Codreanu, nu pe Iorga. Pizma l-a dus pe marele savant într-o stare de demenţă intelectuală.

Ura cea setoasă nu şi-a astâmpărat-o până nu l-a văzut pe Codreanu în mormânt şi sute de tineri ucişi pe toate drumurile.

El, Iorga, a stat în spatele asasinilor, făcând oficiul de ariergardă cu enorma lui personalitate ştiinţifică recunoscută pe plan mondial…

Normal ar fi fost ca Iorga să fie internat în Fortul Jilava, alături de cei 54 de asasini. N-a fost arestat şi nici n-a fost pus pe lista asasinilor ce urmau a fi cercetaţi. Din contră, legionarii i-au oferit protecţie sub pază legionară la Vălenii de Munte.

Măsura protecţiei lui Iorga nu a fost luată pentru „nevinovăţia” lui, ci din raţiuni politice.

Străinii şi mai ales Oculta internaţională puteau să declanşeze o adevărată campanie de denigrare a Legiunii…

I-a oferit protecţie pentru că existau sute de fraţi, de copii sau părinţi ai celor ucişi care din proprie iniţiativă puteau să se răzbune.

Problema se punecine i-a şoptit la ureche orgoliosului savant să se mute din această localitate şi să se stabilească la vila sa din Sinaia?

Se mai pune încă o întrebare:

— Cine avea interes ca Iorga să moară de mână legionară?

Primul a fost Antonescu, alături de care se găseau toate resturile camarilei lui Carol al II-lea, în frunte cu Rioşeanu.

Scopul lor era compromiterea Legiunii şi îndepărtarea ei de masele populare.

Urmau serviciile secrete ruseşti, NKVD-ul lui Statin. Şi aceştia aveau aceleaşi scopuri. Tot compromiterea Mişcării.

La fel şi serviciile secrete engleze, care acţionau prin Veturia Goga pe lângă Antonescu.

O altă forţă care putea să aibă interes a fost Gestapo-ulgerman. Se ştie că Iorga a fost un mare antinazist.

Singurii care aveau interesul ca Iorga să fie protejat au fost legionarii.

Troian Boieru – asasinul lui Iorga – când a văzut că acţiunea lui este dezavuată de toţi legionarii, de ce nu s-a predat justiţiei ca să-şi ia plata pentru faptă?

Pentru lumea de rând aceasta nu constituie un argument… Pentru lumea legionară, însă, argumentul este de cea mai mare importanţă.

Atitudinea de indisciplină a lui Traian Boieru – din punctul de vedere al legionarilorâl aruncă pe acesta în rândurile agenţilor infiltraţi în Legiune. Dacă este aşa, sau nu este aşa viitorul îl va dovedi.

După Ion Cârja n-a mai luat nimeni cuvântul. Am fost duşi toţi la camerele noastre. După câteva minute a venit plutonierul Lungu şi a citit numele meu şi al lui Cârja. Ne-a dus pe amândoi la celula neagră cu pedeapsa de 15 zile „arest sever”. Fiecăruia ne-au rezervat câte o cameră individuală ca să medităm în linişte.

După ce plutonierul Lungu a închis uşa, a deschis oblonul şi mi-a zis:

— Asta-i pentru cuvântarea de la clubul tineretului.

Ultima „înmormântare”

După 15 zile de arest sever am fost scos de la celula de pedeapsă şi introdus din nou în circuitul „reeducării”, la un alt club.

La acest club de secţie, şef era un călugăr renegat, pe nume Cristofor Dancu.

Era atât de tâmp acest călugăr încât îi mai închina „ode” şi poezii „omagiale” lui Stalin, deşi acesta fusese de mult aruncat la lada cu gunoi de către Nichita Hruşciov.

Şi la acest club vorbitori erau doar vreo trei-patru, restul tăceam.

Venea mereu colonelul Crăciun cu suita după el ca să ne îndemne să luăm cuvântul şi să ne autoponegrim.

Ne zicea comandantul închisorii:

— Ce, voi sunteţi mai presus decât conducătorii voştri. Aceştia şi-au făcut „analiza „ şi „autoanaliza „! Acum aveţi dezlegare. Puteţi să v-o faceţi şi voi.

Cu toate îndemnurile colonelului, noi am tăcut.

Numai Cristofor Dancu vorbea despre „Ultima înmormântare” a Mişcării Legionare.

Unul mai hâtru din sală i-a răspuns:

— Mişcarea Legionară a mai fost înmormântata de vreo şase-şapte ori până acuma şi iarăşi a înviat. Dacă mai învie o dată şi după această înmormântare „ai rupt cuiul Cristofore”!

Un nou şiretlic.

Văzând că verbal noi nu ne facem autoanaliza, ne-au adus caiete de câte 50 de file şi creioane pentru a ne face „analiza” şi „autoanaliza” în scris.

Nu era glumă, deşi mulţi nu luau în considerare aceste hârtii scrise.

Eu le-am atras atenţia la toţi să se gândească bine ce scriu. Securitatea urmăreşte asasinarea noastră morală. Acest lucru îl fac prin propriile noastre scrieri. Cu aceste scrieri ne vor şantaja sau vor înşela pe alţi deţinuţi.

— Nu domnule – a răspuns unul din mulţime – minciunile tot nu rezistă în faţa istoriei. Noi astăzi suntem obligaţi să le folosim terorizaţi de cei mai acerbi duşmani ai noştri.

Eu i-am răspuns adresându-mă tuturor:

— Aşa pare… Dar pentru că noi le spunem, dovedim prin aceasta cât de slabi suntem.

Mă gândesc cum toate aceste scrieri vor fi folosite de comuniştii perverşi şi ticăloşi pentru a dovedi că legionarii n-au fost decât nişte „sceleraţi” formaţi din „pleava” societăţii şi că n-au fost decât nişte „farisei”.

Injuriile împotriva Gărzii de Fier pe care aceştia le pun în gura fiilor ei pot contribui la o adevărată înmormântare a Mişcării Legionare…

Din câţi eram în camera aceea de pe secţie, numai eu am fost trecut prin râşnita Pitestiului. Numai eu puteam să îmi dau seama cu adevărat ce înseamnă să fii adus prin tortură neîntreruptă până în pragul morţii şi de acolo readus la viaţă pentru ca să o iei de la capăt…

Mai aveam în mine câteva rezerve de rezistenţă fizică şi psihică. Îmi dădeam seama că acestea sunt mici în raport cu posibilităţile Securităţii de a le distruge.

Se vedea bine că Oculta comunistă este decisă să renunţe la vechile metode folosite în închisoarea Piteşti şi Gherla. Totuşi, pentru un număr mic de persoane o mai puteau face şi după vechea reţetă. Puteau să se asigure că lucrurile nu vor fi descoperite de opinia publică mondială.

Iată cum în mod „paşnic”, dar cu sula în coaste, ne amăgeau în toate formele ca să ne autoflagelăm, pentru ca în final să ne dăm cu propriile noastre afirmaţii mincinoase în cap.

Fabulaţia scrisă.

Mă rugam continuu lui Dumnezeu rostind neîncetat rugăciunea '„Tatăl nostru” şi-mi făceam cruce cu limba în gură.

Am înlăturat de la mine ideea de a-l provoca pe duşman. Aceasta ar fi însemnat o adevărată sinucidere.

Având caietul în mână îmi dădeam seama că va trebui să scriu. Îmi frământam mintea cum să procedez pentru a nu le face jocul scriind ce vroiau securiştii, ca apoi aceste înscrisuri să fie folosite împotriva noastră, a tuturor… Arunci m-am apucat să scriu.

Subiectul „analizei” şi „autoanalizei” a fost cum legionarii au „încercat” compromiterea Partidului Comunist Român provocându-l.

Dacă tot e vorba de fabulaţie şi de o minciună, atunci minciună să fie! În această „cărpoşenie” i-am introdus şi pe naţional-ţărănişti, şi pe liberali, şi pe social democraţi, absolut tot ce cunoşteam eu că ar fi fost organizaţie cu caracter politic în ţară.

Cu toţii am pornit o „campanie” de compromitere a „viteazului” şi „nevinovatului” Partid Comunist Român.

Această '„cacealma” am argumentat-o cu dovezi ridicole şi de-a dreptul copilăreşti, în aşa fel ca oricine citind-o să zică despre autor că nu a fost cu mintea întreagă…

CONCLUZII asupra sistemului confecţionării de către Securitate a unei întregi literaturi de memorialistică politică.

Noi legionarii am fost forţaţi să scriem aceste „analize” şi „'autoanalize” care au fost incluse de Oculta comunistă în literatura memorialisticii politice (ultrasecretă).

Aceleaşi metode le-au aplicat şi faţă de alte personalităţi nelegionare.

Aşa se explică apariţia acelei avalanşe de memorii scrise de diferite personalităţi politice ale României.

Oamenii au fost aduşi sistematic şi ştiinţific la limita inferioară a puterilor… Personalităţi prăbuşite fizic şi moral au fost puse să-şi scrie memoriile. Unii le-au scris chiar în închisoare, alţii în domicilii obligatorii, alţii în libertate, strict supravegheaţi de organele de securitate.

Cu o lingură de arpacaş, cu câteva boabe de fasole în plus la ciorbă, Securitatea a obţinut tot ce a dorit.

Unii înnebuniţi de foame şi de apăsarea spaţiilor înguste, alţii ca să scape de mizeria domiciliilor obligatorii sau să-şi salveze familiile de urgia comunistă au scris aşa cum le-a comandat Securitatea.

Întreaga această literatură are o caracteristică comuna, un singur numitor: Ponegrirea Legiunii Arhanghelului

Mihail.

Aceste manuscrise au fost puse apoi la dispoziţia scribilor de curte ca sursă „originală” din care să se inspire…

Câţiva dintre aceştia au avut talentul necesar ca prin imagini artistice să întunece cel mai strălucitor astru ce-a poposit deasupra pământului românesc. Restul au fost scribălăi şi lătrători de duzină. Dar şi cei buni şi cei răi au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să elimine din contextul istoric Legiunea. Acolo unde nu a fost posibil – să o ponegrească.

Oculta comunistă n-a plătit nimic în schimbul acestor mârşăvii inspirate şi dirijate de dânsa. A obţinut tot ce a dorit doar strângând sau destrângand şurubul… SATANICĂ TREABĂ!

Seminarul…

Am dat caietul. După câteva săptămâni am fost chemat după o listă şi dus de gardian într-un birou mare. Erau acolo mulţi deţinuţi politici, iar la masă colonelul Crăciun conducea discuţiile.

S-a ridicat comandantul închisorii de la masă zicând:

— Domnilor, v-am adunat aici ca să ascultaţi ce a scris domnul Voinea Octavian şi să vă daţi cu părerea. Apoi mi-a înmânat caietul ca să citesc în faţa tuturor ce am scris.

N-am apucat să citesc decât vreo trei pagini, după care colonelul Crăciun m-a oprit şi i-a întrebat pe ceilalţi ce părere au despre ce am scris eu.

S-a ridicat în picioare Traian Popescu („Maca”) şi a zis:

Nu-i adevărat nimic. Minte.

Am rămas surprins de curajul cu care camaradul meu m-a înfruntat contiazicându-mă exact pe placul meu.

— Bine – zise colonelul – acum veţi merge la cameră unde veţi dezbate aceaste probleme împreună. Caietul l-a oprit comandantul, iar eu am rămas să mă tot bucur că nu l-am semnat.

O nouă organizare în vederea „reeducării”

La un moment dat au venit delegaţi din partea administraţiei cu liste în mână de pe care au fost citiţi nominal un număr destul de mare de deţinuţi.

Cu micile sarsanale în mână am trecut prin mai multe porţi până am ajuns în curtea fabricii. Din curte ne-au introdus într-un dormitor spaţios cu paturi suprapuse, în care încăpeau cam 150 de oameni.

Eram pentru prima dată când mă găseam într-o comunitate atât de numeroasă. Unii dormeau câte unul în pat, alţii câte trei în două paruri. Eu mi-am găsit loc lângă Ion Cârja şi Ion Caraion. Ne-amânţeles de minune…

Deşi Ion Caraion nu era legionar, participa şi el alături de legionari la rugăciuni şi meditaţii.

Din primul moment m-am grăbit să le mărturisesc celor doi întreaga tragedie a Piteştiului, cu toate amănuntele. Nu eram sigur că voi scăpa viu din închisoare, de aceea voiam să ştie şi alţii ce s-a întâmplat…

Era lângă patul nostru un deţinut care, cu un talent deosebit, imita teatral pe comandantul închisorii astfel:

— Veţi fi la aer. Vă veţi bucura de mai multă încredere în faţa partidului… Fiecare din voi va fi dăruit cu un căţel cu coada vâlvoi, iar pe coadă cu câte o duzină de covrigei calzi şi rumeniţi.

Continuaţi vă rog! Că numai aşa se vor înmulţi căţeii şi odată cu ei şi covrigeii!

Şef de club era unul pe nume Virgil Lungeanstudent la Facultatea de medicină din Iaşi. Acest Lungeanu – la închisoarea din Piteşti a fost schingiuit într-un mod care depăşeşte cu mult calificativul de „îngrozitor”.

Acum administraţia culegea roadele torturilor şi dezumanizărilor de la închisoarea Piteşti, increditându-i slujba de şef de club.

Camera fiind foarte mare, servea şi drep club pentru „reeducare”. Ziua munceam, iar la terminarea lucrului trebuia să participăm la discuţii despre superioritatea

doctrinei marxiste faţă de orice altă învăţătură şi mai ales faţă de ideologia legionară.

Nu toţi au respectat acest consemn. Mulţi stăteam tolăniţi pe pat. Alţii, nevoind a-şi face de lucru cu administraţia şi uneltele ei, se strângeau în jurul mesei şi dormeau „iepureşte”. O altă categorie se „prefăceau că plouă”.

Plutonierul Lungu face pe legionarul?!

A durat acest soi de „reeducare” câteva zile. Într-o după amiază intră plutonierul Lungu în cameră şi începu o discuţie amicală cu deţinuţii asupra Căpitanului Comeliu Zelea Codreanu.

Susţinea plutonierul că Zelea Codreanu a fost un adevărat patriot, care a vrut binele neamului său, şi că Legiunea înfiinţată de dânsul a fost o adevărată formaţiune care a luptat pentru dreptate. Tăceam cu toţii uimiţi. Nu puteam pricepe ce l-a apucat şi mat ales unde vrea să ajungă. Încercam să ghicesc unde este mişelia? Ne-a spus-o chiar el, a doua zi…

— Horia Sima… Ăsta-i tartorul tuturor relelor. El acţionează împotriva poporului român şi statului comunist. Horia Sima este împotriva testamentului lăsat de Căpitan… Horia Sima colaborează cu francmasoneria împotriva intereselor legionare.

Gata, eram lămurit. Cunoşteam bine lecţia de la „'Casimca” Jilavei… Ce n-au reuşit să facă atunci, încercau să realizeze acum.

— Domnilor, zise plutonierul Lungu, în curând va veni în faţa dumneavoastră o mare personalitate legionară, care vă va lămuri despre toate aceste lucruri.

Înfruntarea lui Dumitru Grota.

Seara s-a deschis uşa şi a fost introdus în cameră Dumitru Groza – şeful Corpului muncitoresc legionar în anul 1940, având gradul de comandant legionar.

Era un om trecut de 45 de ani. Deci, în plină maturitate.

Cum începu să vorbească, pe loc am recunoscut teza Securităţii fluturată nouă la „Casimca” Jilavei prin Nuti

Pătrăşcanu.

Zicea Dumitru Groza:

— Lupta Căpitanului Corneliu Codreanu a fost îndreptăţită şi sfântă. Horia Sima este vinovat de toate suferinţele legionarilor etc.

Cunoscând bine cum stau lucrurile şi cunoscând şi zâzania pe care Securitatea încerca mereu să o bage între legionari, pe diferite căi directe sau oculte, nu m-am putut abţine şi am cerut să iau cuvântul în replică. Ion Caraion şi Ion Cârja, care erau alături de mine, îmi ziceau:

— Tavi, dă-l dracului şi lasă-l în pace. Nu-ţi face de lucru… Poate că asta este părerea lui sinceră, deoarece împotriva lui Horia Sima mai sunt şi alţi legionari.

Eu am răspuns:

— Nu se poate. Chiar dacă este împotriva lui Horia Sima n-are voie să mintă… Nu! Să o spună altundeva şi în alt context. Acum îl slujeşte pe Satan şi nu pot să suport.

M-am ridicat In picioare şi m-am apropiat de masă. Mulţi deţinuţi s-au strâns în jurul nostru, văzându-mă furios. Îşi dădeau seama că va fi o replică interesantă.

— Fără nici o mustrare de conştiinţă, i-o spun domnului Groza că-i un tembel. El trăieşte sub presiunea condamnării Ia moarte. Dânsul nu este altceva decât un obiect de şantaj al comunistiilor…

I-am zis eu multe lui Dumitru Groza, căci eram dezlănţuit şi nu mă puteam abţine. Eram şi bine documentat, căci am stat atâta timp în aceeaşi cameră cu Nicolae Petraşcu la „Casimca” Jilavei.

Cu toată atitudinea mea gălăgioasă, am observat în privinţa lui Dumitru Groza un calcul bine făcut. El încerca să-l cruţe pe Corneliu Codreanu de denigrare, apăra într-un fel Legiunea, trăgând însă pe Horia Sima ca pe hoţii de cai.

În final am zis:

— DomnulDumitru Groza este ca baba din poveste la arderea lui Jan Huş pe rug. A mers şi ea cu o mână de surcele să le pună pe rug zicând: „Iartă-mi Doamne

păcatele, vin şi eu cu ce pot. Cu câteva vreascuri ca să contribui la moartea unui eretic”…

Aşa e şi Dumitru Groza. Aruncă o vorbă în vânt ca să i se ierte păcatele de către comunişti.

Cu asta am încheiat. După mine nimeni nu s-a mai înghesuit să ia cuvântul. Ne-am culcat cu toţii.

„ Cartea neagră „

La Aiud a fost scrisă o carte „neagră” despre activitatea Legiunii.

Oculta comunistă nu s-a mulţumit cu atâtea suflete prăbuşite. Nu i-a fost suficient cât a umilit pe conducătorii Legiunii… Voia şi o „adevărată istorie” scrisă a tuturor acestor blasfemii.

Pentru această ponegrire a format o adevărată echipă compusă din mai multe persoane prăbuşite, în fruntea cărora s-a situat legionarul – oarecând de elită-TacheSavin.

În „cartea neagră”, istoria Legiunii a fost falsificată. A fost ridiculizată. Toate acţiunile lui Codreanu şi celorlalţi legionari au fost răstălmăcite şi împroşcate cu noroi, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu a fost prezentat ca un om de nimic. Un beţiv, un afemeiat. Ion Moţa, Vasile Marin şi ceilalţi martiri legionari au fost zugrăviţi în acelaşi mod.

Cartea are aproximativ 700-800 pagini. Este scrisă frumos, caligrafic, cu peniţa. Este scrisă pe coli de hârtie superioară de format mare. Seamănă cu evangheliile legate în piele şi argint de către călugării cuvioşi ai evului mediu.

După ce lucrarea a fost terminată a preluat-o comandantul Crăciun, care a citit-o cuvânt cu cuvânt, de la început pană la capăt. N-a fost mulţumit cu ce s-a scris. Legiunea a fost prea puţin ponegrită…

Securitatea încă nu se şlefuise. Dorea o blasfemie totală, cu vorbe grele şi cat mai murdare…

Ce era de făcut?

Să o rescrie?… Se constata o mare grabă din partea autorităţilor. Era semnul că sfârşitul calvarului se apropia vertiginos.

Cartea nu avea un început şi nu avea o încheiere, ca orice carte scrisă aproximativ bine.

Colonelul Crăciun, agitat şi extrem de nervos pentru că nu i-a ieşit pasenţa aşa cum ar fi dorit-o el, l-a însărcinat pe Stere Mihalexe (un legionar de frunte, prăbuşit) ca să se ocupe de terminarea cărţii.

Stere Mihalexe i-a propus colonelului Crăciun ca unul sau mai mulţi legionari să facă acestei cărţi o recenzie. I-a recomandat pentru aceasta pe jurnalistul Simion Ghinea şi pe profesorul Petre Ţuţea. Directorul n-a fost de acord. Propunerea lui era ca unul din cei doi să-i facă introducerea iar celălalt încheierea…

A rămas pe a directorului.

Cum Simion Ghinea era bolnav şi extrem de slăbit la spitalul închisorii, au dus cartea în camera în care era internat acesta şi acolo au lecturat-o trei inşi: Simion Ghinea, Petre Ţuţea şi prelatul Valerian (Bartolomeu) Anania.

Trei zile le-au trebuit până ce au citit-o de la cap la coadă. Colonelul Crăciun venea des şi agitat întrebând de fiecare dată dacă s-a terminat.

Introducerea a fost făcută de Simion Ghinea, iar încheierea de către Petre Ţuţea. Ambii au avut grijă să nu ponegrească Legiunea şi nici pe membrii ei -aşa cum cerea comandantul închisorii. În grabă mare cartea a fost legată frumos, ca în vremurile de demult (sub îngrijirea lui Valerian Anania) şi trimisă cu un curier special la Ministerul de Interne.

După legarea ei – când totul a fost terminat, gata de a fi trimisă – multe personalităţi legionare au fost obligate să o semneze.

Oculta comunistă voia să aibe confirmarea că cele scrise în carte sunt „'adevărate”.

O parte a refuzat să semneze şi au tras pentru aceasta cruntele consecinţe. O altă parte a semnat cu menţiunea că

fac acest lucru din solidaritate cu camarazii lor, fără să o fi citit.

Fiecare ar fi dorit să scape de această „tortură”… Era greu de scăpat şi cu pielea întreagă şi cu faţa curată.

Presiunile cele mai mari s-au făcut asupra personalităţilor consacrate şi cunoscute de toată lumea. Regimul comunist voia ca, în primul rând, acestea să fie terfelite în noroi. Terfelirea trebuia neapărat să se facă cu propria lor mână.

Valerian (Bartolomeu) Anania.

Valerian Anania n-a fost omul care să cedeze din primul moment. El s-a opus reeducării, preferând regimul de Zarcă. Însă după câteva luni de înfometare crâncenă şi regim sever a cedat. N-a mai putut rezista.

Pentru aceasta nimeni nu-i va imputa niciodată nimic. Au mai fost şi alţii din aceia care n-au rezistat.

Numai că Valerian Anania s-apus total în slujba Diavolului. A contribuit prin cultura şi talentul său la prăbuşirea altor suflete.

El a fost cel care a făcut reeducarea preoţilor, obligându-i pe aceştia să blasfemieze religia creştină. Să-l blasfemieze pe Hristos şi pe Sfânta Fecioară Măria! Şi-a făcut din reeducare o trambulină pentru alte acţiuni şi mai nefaste, pe care le-a înfăptuit după punerea în libertate.

Valerian Anania este autorul mai multor lozinci care au fost afişate în „cluburi” şi „expoziţia de pictură”. Una din acestea suna astfel: „MIŞCAREA LEGIONARĂ S-A NĂSCUT ÎN PUŞCĂRIE ŞI-N PUŞCĂRIE A MURIT”.

Îmi pun eu întrebarea: Ce ar fi făcut acest prelat dacă ar fi trecut prin „râşniţa „ Piteştiului?… E greu de răspuns pentru un necunoscător. Pentru mine, însă, e clar…

Expoziţia de pictură antilegionară din cadrul „reeducării” de la Aiud „Reeducarea” de la Aiud a culminat în murdăria ei cu o expoziţie de pictură şi desene pline de obscenităţi la adresa Căpitanului şi a martirilor Legiunii.

Două din aceste picturi sau desene au murdărit cel mai greu suportabil memoria marilor martiri:

Într-unui era înfăţişat Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu violând pe servitoarea generalului Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul.

În al doilea era înfăţişat moş Codreanu îngenucheat în faţa Iridentei -soţia martirului Ion Moţa – ea gravidă fiind, cu burta la gură.

Moş Codreanu îi zicea Iridentei:

— Vei naşte un fiu de la Duhul Sfânt…”

În rest erau înfăţişaţi numai legionari în stare de ebrietate sau în diferite ipostaze obscene.

Toate aceste desene murdare se potriveau foarte bine membrilor Ocultei comuniste. Iată că i-a fost dat Legiunii să suporte această greţoasă imagine pe obrazul ei.

Greu a fost suportată această blasfemie.

Unul dintre legionari, pe nume Simion Ghinea, i-a zis colonelului Crăciun:

— Domnule comandant, aţi aruncat în spatele lui Codreanu toate crimele posibile şi imposibile, dar că a fost imoral -asta nu i-a imputat-o nimeni şi nici dumneavoastră nu i-o puteţi imputa.

La vreo trei zile după această conversaţie, tabloul înfăţişând scena obscenă dintre servitoare şi Căpitan a fost scos din „'expoziţie”.

A făcut şi comandantul închisorii cum fac tiranii când graţiază pe condamnaţii la moarte la un minut după ce sentinţa a fost executată.

Agatangelos.

Prin închisoare circulau capitole întregi din Vechiul şi Noul testament care se învăţau oral, trasmiţându-se din gură în gură. Acestea constituiau o hrană spirituală pentru oamenii aduşi în stare de disperare.

Printre aceste scrieri mai circula şi un text intitulat Profeţia călugărului AGATANGELOS pe 700 de ani asupra politiceştilor treburi din EUROPA 1272-1972.

Se spunea că această carte (în manuscris) a fost descoperită într-o bibliotecă din Paris, în anul 1906, de

către un primar din Ploieşti, care a tradus-o şi publicat -o în limba română.

Agatangelos a fost un călugăr care a trăit în jurul anului 1272 în insula Rodhos. Călugărul a profetizat în această lucrare întreaga evoluţie politică a Europei, cu numele popoarelor cunoscute pentru acea vreme.

Vorbeşte despre geţi, sciţi, despre un popor de la gurile Dunării…

Deţinuţii, fiind în marea lor majoritate oameni cu multă carte, cuprinzând toate disciplinele posibile, au interpretat şi fixat în timp şi spaţiu tot ce a scris acest călugăr. Au identificat în profeţie pe marii eroi ai lumii moderne, până la zi.

Cu imaginaţia în flăcări, deţinuţii au indentificat căderea a două mari imperii la sfârşitul primului război mondial. Prin afirmaţia ridicăriii lui „Anticrist” înţelegeau bolşevizarea Europei… Toate chinurilor îndurate la Piteşti, Gherla, Canal şi în alte locuri de supliciu, deţinuţii le-au găsit corespondent în această profeţie.

Profeţia vorbea că într-o ţară de la gurile Dunării se va ridica Arhanghelul Mihail. Eroii care îl vor urma vor fi zdrobiţi, aruncaţi în închisori şi nimiciţi cu toţii, până când puterea lor va fi distrusă de tot.

Abia la sflrşit, când aceştia vor fi complet distruşi, la rugăciunile Fecioarei Măria şi ale Primului Mucenic, Dumnezeu îşi va întoarce faţa spre ei şi rămăşiţele lor vor fi salvate.

Anticrist va cădea şi va începe o nouă istorie a omenirii.

Deţinuţii se confundau pe ei înşişi cu echipa de sacrificiu a istoriei. S-au identificat cu ultima putere ce are contact direct cu Satana, ţinându-i piept şi împotrivindu-i-se cu îndârjire.

Convingerea oamenilor că despre ei este vorba în profeţie constituia o adevărată forţă ce dădea putere de rezistenţă deţinuţilor acestei închisori, ţinându-le moralul ridicat.

Agatangelos numea pe oamenii ce vor umple închisorile lui Anticrist cu numele de „oamenii Arhanghelului”…

Colonelul Crăciun era perfect informat, prin „codoşii” săi plantaţi în toate camerele, asupra acestei stări de spirit. A încercat să o combată luâdu-i în derâdere pe deţinuţi, cu ocazia inspecţiilor la cluburi, zicându-le:

— Ce proşti mai sunteţi! Noi, comuniştii am trimis un om în cosmos şi nu l-a întâlnit nici pe Dumnezeu, nici pe Hristos şi pe nici un sfânt căruia voi vă închinaţi. Pătraşcule (era un student la teologie), staţi şi vă rugaţi în celulă ca să vină Agatangelos să vă salveze? Fiţi siguri că numai noi comuniştii vă vom da drumul din închisoare atunci când veţi fi reeducaţi.

Şi deţinuţii murmurau în şoaptă între ei: „Ne veţi da drumul când Dumnezeu vă va suci minţile cele strâmbe”.

Administraţia se grăbeşte cu „reeducarea”

Reaşezarea deţinuţilor în diferite cluburi şi camere se opera zilnic.

Se simţea o grabă a administraţiei în a ne face să ne autoponegrim.

Celulele de pedeapsă erau pline de cei care dădeau răspunsuri necorespunzătoare.

Era un du-te-vino de la Celular spre Zarcă sau celulele de pedeapsă.

Deşi oamenii erau mai mult stafii, din cauza regimului de înfometare şi întuneric din celule, tot nu voiau să cedeze.

Pe cea mai mare parte a comandanţilor au reuşit să-i determine să se dezică de crezul legionar. „Trupa”, insă, nu le urma exemplul.

Fiecare din legionarii de rând ştia prea bine că pe umerii comandanţilor apasă responsabilitatea pentru soarta întregii gloate. De aceea i-au înţeles. Pentru ei înşişi, insă, nu au admis aceeaşi atitudine.

Lupta, de acum înainte, se dădea individual. Care cum putea şase descurce.

Unul făcea pe prostul, altul pe bolnavul, un altul pe tăcutul. Majoritatea fraţilor de cruce n-a vrut să recunoască apartenenţa lor la Mişcarea Legionara. Prin acest truc au fost şi din cei care au scăpat doar cu o înjurătură.

Cu toate presiunile făcute şi cu tot regimul Zărcii, al celulelor negre şi al carcerelor, sute de legionari de toate gradele au reuşit să treacă pragul puşcăriei spre libertate fără să-şi fi plecat capul în faţa Satanei.

Legionarii din închisoarea Aiud puteau fi distruşi în totalitate numai dacă Oculta ar fi dezlănţuit un nou „Piteşti”. Dumnezeu s-a îndurat de noi şi nu s-a întâmplat o asemenea nenorocire.

Urmările înfruntării lui Dumitru Groza.

Au trecut câteva zile de la înfruntarea lui Dumitru Groza şi, deodată, tălăngile închisorii au început să sune alarma. Era în seara zilei de 27 aprilie 1964, imediat după stingere.

În mod normal, în cazuri de alarmă deţinuţii erau obligaţi să se trântească cu faţa la podea. De data asta s-a întâmplat altfel: gardieni cu felinare în mână deschideau uşile poruncindu-ne să ieşim în curte.

Două păreri opuse fulgerau prin minţile maselor de deţinuţi: Ori e vorba de un asasinat în masă, ori ne dau drumul la toţi acasă.

În curtea închisorii ne aşteptau colonelul Crăciun, locotenent-colonelul Iacob, plutonierul Lungu şi alţi caralii.

Comandantul închisorii a luat cuvântul: Ne-a vorbit despre fabrică, despre cum trebuie să muncim, despre consemnele care trebuiesc respectate cu sfinţenie. Ne-a amintit că familiile noastre ne aşteaptă cu sufletul la gură ca să fim puşi în libertate.

Trebuie să fim convinşi că societatea din afara zidurilor închisorii este cu totul alta decât aceea pe care am lăsat-o noi la arestare. Să ne iasă toţi gărgăunii din cap că am putea ieşi din închisoare altfel de cum vrea conducerea Partidului Comunist Român.

Ne-a atenţionat că a instalat mitraliere pe zidurile închisorii Aiud. Dacă noi sperăm că vor veni americanii să ne salveze, e bine să ştim că aceştia nu vor găsi decât nişte cadavre.

După ce a terminat discursul a început numărătoarea.

Toate erau bune, numai că niciunul din noi nu sesiza rostul acestei operaţiuni. Discursul n-avea nici o încheiere, nici o poantă, nici o morală…

S-a terminat şi cu numărătoarea şi tot nu înţelegeam nimic. Atunci comandantul a scos o hârtie din buzunar, de pe care citi:

— Voinea Octavian.

— Prezent.

— Treci la o parte.

— Cârja Ion… Treci la o parte.

A mai citit câteva nume, dar eram atât de surprins şi cuprins de emoţie încât nu m-a mai interesat numele celorlalţi care au fost strigaţi de pe listă.

Ne-au încadrat câţiva gardieni şi ne-au condus la dormitor. Frontul deţinuţilor a rămas mai departe în aceeaşi poziţie.

Din mers am aruncat încă o dată ochii în spate. Mi se păreau gardienii cu felinarele în mână asemeni diavolilor din faţa cazanelor cu smoala din fundul Iadului.

Mai pe urmă am aflat că panica a cuprins întreaga masă de deţinuţi. De altfel, acesta a fost şi scopul întregii acţiuni.

În cameră ni s-a poruncit să ne dezbrăcăm în pielea goală. Am fost duşi cu toţii pe un gang, mi s-a deschis o celulă cu prag şi am fost introdus acolo. Alături l-au introdus pe Ion Cârja şi în continuare pe ceilalţi.

După ce uşa a fost încuiată pe dinafară, a venit plutonierul Lungu care mi-a comunicat pedeapsa de zece zile arest sever pentru călcarea consemnului.

— Ce am făcut domnu plutonier?

— Ţi-a spus tovarăşul colonel că dumneata distrugi în trei minute ceea ce noi ne străduim să construim în luni şi ani

de zile în favoarea oamenilor. Asta-I pentru replica ce i-ai dat-o lui Dumitru Groza.

Pe pardoseaua de ciment a celulei ei a un strat de apă cam de an centimetru. Apa nu era rece. Mi s-a părut călduţă, mai ales după ce m-am obişnuit cu temperatura ei.

După câtva timp, gardianul mi-a introdus în celulă un pat de fier fără saltea şi o pătură neagră rupta, zicându-mi: Culcă-te!

Regimul era timp de două zile câte 250 de grame de apă caldă şi tot a treia zi o bucată de ţurţoi fără nici un fel de ciorbă.

Tinetă pentru necesităţi fiziologice nu exista în celulă. Dacă aveai nevoie să urinezi, urinai pe perete. Când apa se evapora îţi turna alta. Eram dus o dată pe zi la WC. Doar ca să mă aflu în treabă, căci nu aveam ce evacua.

Patul se introducea în celulă la ora 11 seara şi era scos la ora 5 dimineaţa.

Pedeapsa urma să o termin pe 8 mai. Din spirit umanitar m-au scos abia pe data de 10 mai.

Norocul meu că n-a fost iarnă, altfel aş fi sfeclit-o cu siguranţă.

Din această pedeapsă m-am ales cu o laringofaringită de care sufăr şi astăzi, după aproape 30 de ani.

AIUD (3)

Toată lumea liber prin curte.

Într-o zi s-au deschis toate uşile celulelor şi camerelor mari, toţi deţinuţii fiind lăsaţi liber prin curte de-a valma, sub pretextul dărâmării unor magazii şi a modificării unor imobile din incinta închisorii.

După aproape 17 ani de izolare, teroare şi groază ne vedeam cu toţii prin curte, putând să comunicăm între noi fără frică.

Totuşi, cei din Zarea rămâneau pe loc sub regimul sever instituit pe această secţie. Aceştia constituiau – în cel mai bun caz – doar zece la sută din numărul total al deţinuţilor.

Colonelul Crăciun se plimba printre deţinuţi îndemnându-i să profite de soare şi de aer liber. Zicea el: Regimul comunist îşi va dovedi umanismul de care este animat prin fapte concrete. Regimul comunist v-a vrut numai binele, curăţindu-vă de putregaiul legionaro-fascisto-burghez. Dacă aveţi de spus ceva, o puteţi face acum… Sunteţi liberi să spuneţi orice. Doar în acest scop am construit această tribună în curte. Cu adevărat, în curte s-a amenajat un fel de estradă.

Într-o bună zi, cine credeţi că urcă la această tribună? Tocmai PETRE ŢUŢEA în persoana.

Atenţia tuturor deţinuţilor s-a îndreptat asupra vorbitorului. Acesta nu era un „nimeni” sau un „ştiu cine”, ci era unul din tăriile pe care se baza moralul miilor de deţinuţi din închisoarea Aiudului.

Colonelul Crăciun a luat cuvântul înaintea lui PetreŢuţea, făcând introducerea în subiect:

— Acum vă va vorbi domnul profesor Petre Ţuţea despre ce este socialismul şi care sunt urmările lui benefice pentru omenire.

A fost pentru prima şi ultima oară când am auzit o adevărată lecţie asupra marxismului. Obiectivă, fără lozinci şi laude răsuflate şi fără vreo hulă împotriva acestei doctrine.

A fost o lecţie ţinută de un pedagog talentat care a ştiut să se joace cu focul fără să se ardă. A ştiut să calce în mlaştina fără să se afunde în ea. În încheiere a zis:

— Acestea simt teoriile care au fost impuse în ţară, la care noi trebuie să reflectam şi să tragem concluzii.

După ce Petre Ţuţea a terminat cu lecţia, a luat din nou cuvântul comandantul închisorii:

— Ne uimim cum un legionar poate să cunoască atât de bine marxism-leninismul. Dar să nu vă închipuiţi că noi credem prin aceasta că Petre Ţuţea a venit de partea noastră. Nit! Petre Ţuţea tot un „bandit” rămâne… Ştim noi destul de bine că în celulă cu legionarii lui el tot lecţii

legionare face. Tot principii legionare învaţă pe toată lumea…

Azi a vorbit aici despre marxism… Aceasta nu înseamnă că ne-a păcălit pe noi, sau că noi suntem atât de proşti ca să-i acordăm o legitimaţie falsă lui Petre Ţuţea.

Cu asta Petre Ţuţea a coborât de la tribună, iar colonelul Crăciun a continuat astfel:

— Cât de „oameni" suntem şi cât respectăm noi comuniştii toate principiile „umanitare" universal recunoscute, vă vom dovedi în curând.

Dacă noi am fi vrut, puteam să vă omoram pe toţi că doar aveam forţe suficiente. Apusul ne-a recunoscut. Cum regimul comunist se conduce numai după principii „umanitare", noi le aplicăm pe acestea.

Auzindu-l astfel trăncănind pe comandantul închisorii îmi veni fulger prin minte ideea salvării fratelui meu. Acum ar fi momentul – mi-am zis. Apoi am strigat cât am putut de tare:

— Domnule comandant, domnule comandant, vreau să vorbesc şi eu.

— Bravo Voinea. Poftim sus la tribună şi ia cuvântul, că doar pentru voi e făcută nu pentru mine. Poate de data asta ai s-o zici şi tu pe cea bună.

— Domnule colonel, cum eposibil să ne vorbiţi nouă de umanism când eu nu pot să-mi văd fratele care este tot aici în închisoare? Nu l-am văzut de 17 ani. A trecut prin grele încercări şi acum zace izolat în Zarca.

Atunci colonelul Crăciun – farsor de meserie, cu regiile gata pregătite pentru orice eventualitate – se prefăcu a fi surprins de afirmaţia mea.

Făcu o figură de om trăsnit din senin, ca unul ce primeşte o veste neaşteptată şi cumplită:

— Cum? Este posibil să se petreacă asemenea sacrilegiu în această închisoare? (Cât pe ce să zică „ acest colţ de rai")

— Lungule, unde-i Voinea Ionel? (Al dracului, îi cunoştea şi numele cu care îl strigam în familie).

— E la Zarcă, tovarăşe comandant.

— Imediat îl scoţi şi îl aduci aici în faţa mea şi a tuturor deţinuţilor, ca să-l vadă! Cum e posibil ca doi fraţi să stea în aceeaşi închisoare ani de zile şi să nu se vadă unul cu altul?!

— Am înţeles tovarăşe colonel, răspunse plutonierul Lungu, plecând la pas domol.

— Pas alegător Lungule. Într-un minut să fii aici cu Voinea Ionel!

— N-au trecut mai mult de trei minute şi iată cum din colţul clădirii masa de deţinuţi s-a despărţit în două. S-a făcut o cărare largă în faţa plutonierului Lungu urmat de fratele meu, care păşea agale, cu obrajii subţi şi trupul secătuit de atâta suferinţă. L-am recunoscut. El, la fel, m-a recunoscut pe mine.

La amândoi ne-a amuţit graiul. Lacrimile ne curgeau şuvoi, fără voia noastră.

Astfel ne-am îmbrăţişat în mijlocul curţii închisorii după 17 ani de când nu ne-am mai văzut. În jurul nostru s-a făcut o tăcere adâncă. S-au auzit numai suspine şi s-au văzut numai ochi înlăcrimaţi.

Conspirativitatea punerii în libertate a ultimului eşalon de legionari.

Era prin luna mai 1964.

Trecând prin curtea închisorii, am găsit o bucăţică de ziar de mărimea unei foiţe de ţigare. Am ridicat-o cu atenţie de jos ca să nu fiu observat de vreun caraliu şi am citit un articolaş extrem de scurt, cu o veste care ne interesa pe noi, deţinuţii. Se vedea că a fost înadins decupată dintr-un ziar oarecare, sau chiar tipărită în mod expres pentru a fi aruncată „tot întâmplător” în calea deţinuţilor. Un interviu luat lui Ion Gheorghe Maurer.

Cu ocazia vizitei premierului român la Stokholm, acesta a fost întrebat cum are de gând România să rezolve problema deţinuţilor politici? La care Maurer a răspuns:

— În zilele următoare ne vom deplasa la Paris unde vom discuta cu Maurice Couve de Mourville…

Concluzia: Dacă afară se făceau asemenea declaraţii publice, înseamnă că se petrece ceva în favoarea noastră. Totuşi n-am putut să-mi explic de ce eram ţinuţi, în continuare, într-un secret diabolic?

Ştiam că o parte din căpeteniile legionare, oameni cu o influenţă capitală asupra maselor de deţinuţi legionari, au fost puşi în libertate (Radu Gyr, Biriş, Vojen, Dumitrescu-Borşa, fostul simpatizant al Legiunii, Nichifor Crainic, etc…). Totuşi, promisiunile de eliberare a celorlalţi (a maselor de legionari) erau evazive. La impersonal. Nimic concret.

Cu câteva săptămâni înaite de a se forma loturile masive în vederea punerii în libertate, într-o bună zi, mă pomenesc că sunt chemat la cabinetul comandantului.

Biroul era plin de persoane necunoscute, toate îmbrăcate civil. Această mulţime de oameni subţiri se numea „Comisie guvernamentală şi de partid”.

A luat cuvântul directorul Crăciun, care îmi comunică hotărârea guvernului de a ne pune în libertate. Am fost chemat la birou ca, şi prin mine, să le fie comunicată celorlalţi deţinuţi din curte această hotărâre. Mirat, am răspuns:

— De ce îmi spuneţi asta tocmai mie şi nu altuia mai important ca mine? De ce nu comunicaţi dumneavoastră această hotărâre care vă aparţine?

— Dacă dumneata eşti convins de aceasta şi le-o comunici şi lor, te cred mai uşor pe dumneata decât pe noi.

— Aici e necazul – am răspuns – că personal nu cred că aceasta este intenţia dumneavoastră.

În primul rând că în 17 ani n-am primit nici măcar o carte poştală ca să scriu familiei. Dacă mă puneţi în libertate nu-mi spuneţi nimic… Unde să merg şi ce să fac?

Eu refuz să fac această comunicare. Presupun că nu mai aveţi pe cine mai „hingheri” afară, de aceea căutaţi un cobai sau vreun „ţap ispăşitor” pentru te miri ce lucruri ce nici nu-mi trec prin minte.

— Pe ce te bazezi când faci aceste afirmaţii?

— La Piteşti nu m-aţi făcut pe mine autor moral pentru masacrele iniţiale şl patronate de dumneavoastră?

— Eşti liber l.

Asta a fost toată discuţia.

Nu erau ei chiar atât de proşti să creadă că eu nu voi spune la nimeni ce am discutat cu dânşii. Erau siguri că vestea cea bună o voi împărtăşi-o şi celorlalţi deţinuţi. Probabil, chiar ăsta le-a fost şi scopul.

Ultima şmecherie.

Într-o zi veniră în cameră plutonierul Lungu şi maiorul Iacob cu o listă în mână. Citi de pe listă numele a vreo 30 de persoane printre care eram şi eu. Toţi eram dintre cei „clonţoşi” şi refractari solicitărilor administraţiei.

Maiorul Iocob ne privi cu ochii severi şi ne zise celor care am fost citiţi pe listă:

— Din cauza atitudinii voastre, nu veţi fi puşi în libertate. Vă veţi face bagajele şi când sunteţi gata ne anunţaţi.

Mi-a venit să râd de şmecheriile copilăreşti pe care le întrebuinţa. Unii dintre camarazii mai naivi mi-au reproşat zicând:

— Vezi ce ai făcut? Cu ăştia nu-i bine să fii sincer. Mai bine zici ca ei şi faci ca tine…

Eu le-am răspuns celor atât de copilăroşi:

— Nu se încurcă aceştia cu câţiva puşcăriaşi. Fiţi siguri că ne dau drumul şi nouă cu ultimul eşalon.

De data aceasta am intrat şi eu în 'febra„ eliberării. Am început să pun la punct diferite detalii privind familia mea. Cum Marcel Petrişor nu era pe lista celor ce „rămân” l-am rugat ca peste două-trei zile după ce ajunge în Bucureşti să mă aştepte în Gara de Nord, la trenurile care sosesc din direcţia Aiudului.

Eliberarea.

În ziua de 30 iulie 1964 am fost scoşi cu toţii în curte. Formele de eliberare erau gata făcute. Un deţinut însă lipsea. El a rămas – chipurile – „uitat” într-o cameră, undeva

pe Celular. Acela era Virgil Mateiaş, bărbatul dârz care a rezistat şase luni la torturi neîntrerupte la închisoarea Ocnele Mari. La închisoarea Aiud i-a înfruntat pe toţi mişeii, fără a ceda nici măcar un vârf de ac din crezul său legionar.

Şi în ultima clipă administraţia mai spera să-i murdărească cât de puţin… N-a reuşit. În sfârşit, l-au adus şi pe acesta.

Ofiţerii ne-au însoţit la gară şi au avut grijă să ne scoată ei biletele de tren şi să ni le înmâneze fiecăruia în parte.

În Bucureşti.

Pe peronul Gării de Nord lume multă. Foarte mulţi indivizi posedau aparate de filmat şi de fotografiat. Mi-am dat seama că aceştia sunt agenţi ai Securităţii care imortalizează pe pelicule primele întâlniri pentru eventuale anchete.

Nu-mi păsa de nimic. De la înălţimea staturii mele îl căutam cu ochii pe Marcel Petrişor. Deodată îl zăresc în mulţime. Mă observase mai înainte şi îmi făcea semne cu mâna.

Marcel Petrişor era cineva… Avea un avans de om liber cu două zile înaintea mea. El îşi găsise o gazdă în Bucureşti la o cunoştinţă. Mă aştepta având în mână o cămaşă curată şi călcată, obiect de care aveam cea mai mare nevoie în primă urgenţă.

Mi-am găsit şi „garderoba” cea mai potrivită pentru un om liber: în WC-ul hotelului „Astoria „ din faţa Gării de Nord.

Cum am simţit pe corp cămaşa curată, parcă am devenit alt om. Nu sesizam că în rest sunt îmbrăcat ca o paparudă: pantalonii erau dintr-o pijama, iar cu picioarele târşeam o pereche de papuci ce nici talpă nu mai aveau.

Cu toată jalnica mea înfăţişare, cămaşa curată îmi dădea prestanţa care mă îndreptăţea să-mi ţin nasul în vânt.

Marcel Petrişor îmi aduse şi o veste: Pe peronul Gării de Nord eu am mai fost aşteptat, un timp, de o tânără pereche, soţ şi soţie, pe nume de Ligia şi Fănică Ţurţoi, care de curând se întorseseră din concediu. Avea şi numărul lor de telefon şi promisiunea că, dacă nu găsesc altă gazdă, sunt

bine primit la dânşii. În felul acesta a început să-mi cânte şi mie cucul din partea dreaptă.

Primul „ospăţ”

Gazda săracă a lui Marcel Petrişor ne-a pregătit o salată cu roşii, ardei, ceapă şi a dres-o cu untdelemn şi puţin oţet, ca să fie mai gustoasă.

Ştiam că roşiile nu au parfum. Pentru mine, însă, aveau. Le simţeam nu numai cu mirosul, dar şi cu toate celulele trupului meu. Chiar şi cu părul de pe trup, chiar şi cu unghiile de la mâini şi de la picioare. Parfumul ardeiului m-a izbit răscolindu-mi toate simţurile. Ceapa m-a făcut să lăcrimez. Nu pot să-mi dau seama dacă am lăcrimat din cauza cepei sau din cauza emoţiei…

Şi am mâncat savurând fiecare felie în parte. Dacă ar fi să povestesc cuiva despre acest prim ospăţ, aş putea să zic doar atât: Am mâncat, am mâncat, şi iarăşi am mâncat.

Gândeam în sinea mea cea înfometată: Doamne, ce baie ar fi să faci o minune. Strachina cu salată să nu aibă fund. Să tot mănânc până la capătul zilelor mele… După moarte să-mi fie pusă în mormânt şi să mănânc încă vreo doi ani şi după moarte, şi numai apoi să mă odihnesc şi mi sătul ca lumea.

Ruga nu mi-a fost ascultată de Dumnezeu şi spre disperarea mea salata s-a terminat. Deşi burta îmi era plină până la refuz, foamea continua să persiste.

Cu miez de pâine am şters până la lustru fundul castronului. Norocul gazdelor a fost cu pâinea proaspătă. Dacă ar fi fost mai veche şi mai aspră, aş fi mâncat şi smalţul de pe fundul vasului.

Familia Fănică şi Ligia Ţurţoi.

Revigorat şi vitaminizat de salata pe care o mâncasem, am pomit-o cu Marcel Petrişor prin oraş ca să căutăm vechile cunoştinţe. Nu le-am găsit pe acasă, căci era duminică şi lumea se distra. Ne-am trezit aproape seara că n-am rezolvat nimic.

Atunci am recurs la numărul de telefon al inginerului Ţurţoi. Pe acesta îl cunoşteam încă din copilărie.

Fratele meu fiind pus în libertate cu vreo trei zile înaintea mea a trecut pe la familia Ţurţoi, rugându-i să mă ajute pentru început până îmi voi găsi un rost în Capitală.

La celălalt capăt al firului mi-a răspuns inginerul Ţurţoi care, cu toată bunăvoinţa, m-a invitat la el acasă.

Altă lume, altă viaţă!

Dumnezeu să binecuvânteze această familie. M-a aşteptat cu cada din baie plină de apă caldă.

După îmbăiere, cu trupul curat şi mirosind a proaspăt, m-au invitat să mă dezbrac de jegurile cu care am venit din puşcărie. Mi-a dat un costum de haine de al său, aproape nou.

Nu prea mă prindeau bine hainele inginerului, deoarece el era mult mai scund decât mine. Cu toate acestea mi s-au părut chiar prea bune.

M-am bucurat de acest cadou mai mult decât se bucură copii când primesc în dar de ziua lor cine ştie ce jucărie de la părinţi sau bunici.

Mi-a dat şi o pereche de pantofi negri pe care îi dădeam cu cremă de trei ori pe zi şi îi lustruiam din oră în oră. Îmi luam „pârleala” după atâta amar de vreme cât am fost înveşmântat în zdrenţe de puşcărie.

Pantofii fiind de mult neîncălţaţi aveau un fel de „scârţ”, ce îmi dădea prestanţă când călcam apăsat pe asfaltul încins de căldura verii.

Mă opream în faţa fiecărei vitrine şi mă admiram cât de „grozav” mai pot să arăt. Mă podideau lacrimile de atâta plăcere. Mă cuprindea un fel de respect nelămurit de propria-mi persoană… Parcă creşteam în faţa mea însumi cu flecare „scârţ” al pantofului şi cu fiecare oglindire prin vitrinele oraşului.

Eram convins că vitrinele oraşului sunt aranjate una lângă alta ca eu să mă admir în ele.

Prin concepţia şi educaţia creştină pe care o aveam, ştiam că trebuie să ajuţi pe cel căzut în nevoie. De data aceasta eu mă găseam în postura celui nenorocit şi aşteptam milă şi ajutor.

Abia acum se desăvârşea în sufletul meu măreţia învăţăturii lui Hristos: „. Căci am fost flămând şi mi-aţi dat de mâncat; mi-a fost sete şi mi-aţi dat de băut; am fost străin şi m-a ti primit; am fost gol şi m-aţi îmbrăcat; am fost bolnav şi a (i venit la mine…” (Matei, cap.25, ver.35-40)

Simţeamân mine cum este posibil ca o neînsemnată faptă materială să se spiritualizeze întru atât încât să devină o furtună dumnezeiască.

Ajutorul social şi legătura cu lumea.

Inginerul Ţurţoi şi soţia sa se dovedeau oameni cu o ţinută moral-creştină deosebită.

Pe lângă faptul că m-au primit în gazdă fără ca măcar soţia lui să fi auzit de numele meu până atunci, mi-au oferit şi mâncare, ba şi îmbrăcăminte. Mi-a mai dat Fănică Ţurţoi o curea cu cataramă lucioasă de care m-am bucurat ca un copil. Aveam grijă să o aranjez în aşa fel încât să se vadă şi să mă fudulesc cu ea. Parcă instinctele copilăriei răzbăteu prin negura vremurilor aducând cu ele o rază din acele bucurii de neuitat ce numai copilăria le încearcă.

Nu era zi lăsată de Dumnezeu ca să nu găsesc prin buzunare bani mărunţi de cheltuială. Dacă mi-ar fi oferit direct, aş fi refuzat – din respect şi omenie.

Gazdele mele au intuit situaţia oferindu-mi, pe această cale mai silenţioasă şi mai sigură, bani de buzunar. În timpul zilei luam toate chioşcurile de răcoritoare la rând gustând din toate sucurile ce se vindeau prin Bucureşti şi tot îmi mai rămâneau bani şi pentru ziua următoare.

Nu mi-am permis să stau prea mult în situaţia aceasta ci m-am hotărât să pun în aplicare vechile planuri care mi le-am făcut la ieşirea din închisoare.

Am mers direct la Ministerul Prevederilor Sociale.

Primul obstacol a fost portarul pe lângă care am trecut grăbit, zicându-i dm mers că sunt chemat. Celelalte obstacole au fost pe la secretare. Nu m-am lăsat şi, insistând cu voce autoritară, până la urmă am fost introdus în cabinetul ministrului adjunct.

— Domnule ministru, sunt proaspăt ieşit din închisoare, după 1 7 ani de detenţie. N-am casă, n-am masă, n-am îmbrăcăminte, nici mâncare. În plus, sunt atât de slăbit fizic încât nici nu pot să mă apuc de vreo muncă, indiferent care ar fi ea. Solicit de la instituţia dumneavoastră un ajutor social pe timp limitat, până intru în normal.

Ministru a rămas înmărmurit de solicitarea mea. Se vedea că nu era obişnuit să audă asemenea lucruri. Eu socoteam că le auzea pentru prima oară. Ministrul mi-a zis:

— Vă rog să aşteptaţi puţin în biroul secretarei şi am să vă dau răspunsul.

Cam peste vreo 40 de minute a deschis uşa şi m-a invitat într-un alt birou.

— Tovarăşe Voinea, aveţi 600 de lei pe lună ajutor social. Masa o veţi servi la cantina sectorului 6, care este cea mai bună cantină din tot oraşul. În ce priveşte locuinţa şi îmbrăcămintea, vă interesaţi dumneavoastră. Noi atât vă putem oferi.

Ministrul a avut dreptate. Cantina sectorului 6 era cea mai bună cantină din Capitală.

Organizatorii, din comoditate sau, poate, la cererea abonaţilor, dădeau masa de prânz cât şi cea de seară, o singură dată. Trei feluri de mâncare la prânz şi două seara.

Prea puţini erau aceia care serveau masa la cantină. Majoritatea veneau cu sufertaşele, cărându-şi mâncarea la domiciliu. Eu, cu psihoza foamei în celulele trupului, mă aşterneam pe mâncate.

Mai întâi cele trei feluri de mâncare de la prânz, apoi cele două cuvenite pentru seara. Bucătăresele, de fiecare dată, îmi dădeau câte un supliment ca să fiu mulţumit.

Când plecam din cantină eram ca un gânsac îndopat. Călcam rar, legănându-mi burta când pe un picior când pe celălalt, „uşurel-u surel ca să nu mă vărs”…

Seara, când ajungeam acasă, familia Ţurţoi mă invita şi ea la masă. N-am refuzat niciodată. După trei-patru ore de legănături pe trotuarele Bueureştiului mă mai desumflam, făcând loc în stomac pentru încă o porţie de mâncare.

Am observat că, oricât de plin eram la burtă, dacă dădeam cu ochii de mâncare îmi venea să mănânc. Era o foame psihică. Fiziologic eram sătul, dar psihic eram flămând.

Starea aceasta a durat vreo cinci ani de zile, până când încet-încet am scăpat de psihoza foamei.

Am luat într-o zi cartea de telefoane şi am început să caut adresele a zeci şi sute de cunoştinţe pe care le aveam în Capitală.

Mulţi din cei cunoscuţi m-au invitat pe la ei primindu-mă bine şi cu generozitate. Alţii manifestau prudenţă. Mulţi au rămas surptinşi de apariţia mea, căci mă credeau mort. O mare parte din cunoştinţe se vedea că sunt tracasate şi hăituite de potera regimului.

Printre cei mai generoşi oameni a fost un fost camarad de arme şi fost frate de cruce care a scăpat cruntei prigoane, pe nume Dumitru Săndulescu.

A ajuns decan al Facultăţii de chimie şi apoi rector al Institutului de petrol şi gaze. Era convins că regimul comunist va dura vreme mai lungă. De aceea era prudent şi sceptic.

Dumnezeu să-l binecuvânteze pe acest camarad de arme şi de Legiune, că mare a fost ajutorul pe care l-am primit de la dânsul!

Întâlnirea cu fostul general Dulgheru (Dulberger)

Cam după patru-cinci luni de la punerea în libertate m-am refăcut fizic. Am primit o repartiţie la ICAB (întreprinderea de Canal şi Apă Bucureşti). Cum toate actele justificative mi-au fost pierdute, n-am putut să ocup decât un post de desenator tehnic. Bun a fost şi acesta!

Simţeam cum sunt supravegheat şi ţinut din scurt de Securitate. Cu toate acestea am găsit şi oameni binevoitori care simţeau ca mine.

La un moment dat am aflat că fostul general Dulgheru a fost eliberat din închisoare şi este director la o secţie a întreprinderii la care lucram eu. La secţia canal, supranumită în derâdere secţia „Căcănarilor”.

Am aflat şi amănunte:

— Că ar fi fost condamnat la vreo 20 de ani închisoare pentru crimele săvârşite sub protecţia sa la Piteşti şi Gherla.

— Că a fost graţiat după vreo patru-cinci ani.

— Că la punerea în libertate ar fi primit un costum de haine nou şi cinci mii lei bani de buzunar. Cinci mii lei era o leafa bunicică pe patru luni…

Voiam să ştiu dacă vestea este doar un zvon sau este adevărată. Astfel, într-o zi am mers direct la secţia unde acesta era director. Sunt anunţat de secretară şi primit imediat. Am intrat cu inima strânsă, căci stătea camuflat. I-am zis:

— Mă numesc Octavian Voinea. Probabil că numele acesta vă spune ceva.

M-a privit cântărindu-mă şi măsurându-mă, ba chiar disecându-mă din ochi. Am sesizat că m-a recunoscut:

— Nu te cunosc.

— Chiar nu vă spune nimic numele meu?

L -Nu.

Am renunţat la întrebări şi am intrat direct în subiect, care nu era decât un alibi pentru această vizită.

— Sunt desenator tehnic şi caut un post mai bun la dumneavoastră…

La un moment dat am observat că nu-l interesează cererea mea şi că gându-i zboară în altă parte.

Mai stărui puţin şi apoi se smulse din indiferenţa discuţiei şi-mi pune o întrebare.

Ce mai ştii despre Petraşcu?

Nu mai ştiu nimic. Am răspuns eu sub inspiraţia momentului.

Ce ştii despre Valeriu Negulescu?

A murit de multă vreme la Jilava.

A spune despre cineva că nu mai există nu constituie niciodată un pericol. Pe aceştia numai cei vii îi sperie. În cazul Mişcării Legionare nici cei morţi nu-s de neglijat.

— Am auzit că şi dumneavoastră aţi fost condamnat în seria acestor procese.

Da, este adevărat.

După acest răspuns a schimbat subiectul trecând la problemele solicitărilor mele. N-avea posturi… Nici nu-mi trebuia!

Aceasta a fost prima şi ultima vizită făcută acestei fiare cu colţii rupţi…

Concluzii asupra „reeducării” de la Piteşti, Gherla şi Aiud.

Cititorul neavizat, neobişnut cu dimensiunile extraordinare ale mişeliilor comuniste trebuie să cunoască un lucru simplu de la care se porneşte:

Nimeni nu a intrat în puşcărie ca să devină comunist, informator al Securităţii sau torţionar al propriilor tovarăşi de drum.

Dacă printre cei arestaţi s-au găsit şi oameni slabi din fire, oportunişti care „şi-au dat seama că au greşit” apucând pe cărarea cea strâmtă – chiar în prima zi după arestare – lucru acesta nu este deloc de mirare. Aceasta este natura lucrurilor. La zece, la douăzeci de oameni trebuie să existe şi un trădător. Un om slab, un om de nimic.

Gândiţi-vă că şi Hristos a avut între cei doisprezece apostoli un trădător, un om de nimic.

Chiar şi aceşti oameni de nimic care s-au pus în slujba duşmanilor, în speranţa că vor scăpa şi vor profita.

— Chiar şi aceştia nu au intrat de bună voie în puşcărie (Spre a-şi schimba în acest mediu ideile).

S-a constatat că toţi acei care au trecut în mod voluntar de partea lui Ţurcanu au fost rău atinşi de „filoxera” ideilor

comuniste încă înainte de arestare. Comuniştii au arestat cu grămada. Au arestat pe duşmanii lor, dar printre aceştia chiar şi adepţi ai comuniştilor. Iată cum printre cei etichetaţi de anchetatori legionari se găseau comunişti sadea…

De aici se porneşte. Din acest punct de vedere trebuiesc luate în considerare toate fenomenele care s-au produs.

Unicul vinovat este Oculta comunistă – cea moscovită şi autohtonă, manipulate de la mare înălţime de Oculta internaţională.

Ca persoane individuale în care Oculta comunistă a avut încredere au fost mişeii din rândurile minorităţii evreieşti, urmaţi îndeaproape de mişeii români, special instruiţi în şcolile NKVD-ului de la Moskova şi ulterior în ţară.

Dintre deţinuţi, singurul vinovat este studentul EUGEN ŢURCANU, care a avut doar masca de deţinut. În realitate el a fost un agent special instruit. Avea o dispoziţie spirituală din naştere spre ambiţii de mărire nemăsurate. Fapt sesizat de Ocultă şi exploatat la maximum. Vinovăţia lui Ţurcanu e la nivelul vinovăţiei Ocultei comuniste şi a celei internaţionale, Vinovăţia voluntarilor ce l-au urmat pe Ţurcanu este ca a oricărei iude obişnuite… Cum s-ar zice – laşi şi trădători de duzină.

Întreaga operaţiune de depistare, instruire şi verificare a loialităţi lui Ţurcanu s-a făcut într-un secret desăvârşit.

După ce a fost imbecilizat şi testat, a fost introdus pe furiş în închisoare între deţinuţi.

În continuare s-a „specializat” în materie de distrugere a sufletului uman, adăugând experienţă după experienţă. Din ce a fost satanizat s-a satanizat şi mai mult.

Acţiunea lui Ţurcanu n-a fost altceva decât o sarcină de partid pe care trebuia să o ducă la bun sfârşit în calitate de comunist activ.

Şi-a jucat rolul excelent. De nota zece. A reuşit să facă pe „deţinutul”, pe „vinovatul”…

A ajuns să îngrozească mii de oameni bravi, care l-au considerat de o „inteligenţă” rară.

N-a fost deloc atât de inteligent precum l-au considerat victimele. Când ai atâta putere la dispoziţie împotriva semenilor tăi e foarte simplu să fii „inteligent”.

Finalul misiunii sale a dovedit că a fost unul din cei mai mari proşti care s-au născut pe lume.

El, care cunoştea tehnica proceselor trucate încă înainte de a fi introdus în închisoare, n-a intuit – nemernicul – că va fi victima propriilor sale crime., „Fenomenul Piteşti” o dată declasat se reproduce de la sine. Aşa se explică răspândirea lui în China comunistă şi – presupunem – că şi în alte ţari asiatice.

„Fenomenul Piteşti” constituie chintesenţa comunismului. Omenirea n-a sesizat acest lucru/!

Operaţiunea spălării creierului la Piteşti s-a aplicat – în exclusivitate -tineretului roman. Abia la Gherla s-a aplicat şi unui tânăr de origine maghiară şi unui preot armean (Papken Keropian).

Victimele, supravieţuitori ai marelui masacru, în unanimitate, sunt de acord că grozăviile petrecute nu pot fi judecate şi corect apreciate decât de înseşi victimele.

Cei care n-au suportat măcelul nu sunt capabili să sesizeze grozăvia, nu pot avea viziunea de a pătrunde în adâncimea fenomenului.

Se pune întrebarea: Dar dacă Dumnezeu nu voieşte ca judecata să aibă loc? Atunci ce rămâne de făcut?

După câte se constata, Dumnezeu n-a permis acest lucrul. Dacă l-ar fi permis, judecata ar fi avut loc până acuma…

Aproximativ zece la sută din victimele Piteştiuiui mai sunt în viaţa. Cu toţii au depăşit vârsta de 70 ani şi se pregătesc de lungul drum al veşniciei.

Oculta comunistă transformând – prin tortură neîntrerupta – pe eroi în mişei, a mizat pe „complicitatea „ la crimă a înseşi victimelor. Uneltirea este Satanică…

Remediul.

— Cu cărţile pe faţă! Toate neleguirile făptuite de victime, întorşi fiind de acea învăluire diavolească, APARŢIN SUTĂ LA SUTĂ OCULTEI COMUNISTE.

Reeducarea de la Aiud a fost mai mult formală. Comuniştii urmăreau doar murdărirea exterioară a legionarilor. Nu-i mai interesa ce cred în suflet.

Acest lucru era consecinţa acaparării totale a puterii în stat cu toate pârghiile sale. Şleahta comunistă a devenit oligarhie în adevăratul înţeles al cuvântului.

Ca fructele timpurii, s-a copt şi s-a răscopt în grabă. De acum dădea în putred…

EPILOG.

Pumnalul luciferic a fost înfipt la închisoarea Piteşti la cea mai mare adâncime în fiinţa umană. Dincolo de acel punct e nefiinţă.

Desfăşurarea forţelor diavoleşti a fost maximă. Lui Satan i s-a permis să se atingă nu numai de trupurile oamenilor, ci şi de sufletele lor.

Piteştii, Gherla, Aiudul au depăşit graniţele ţării şi aparţin omenirii întregi.

Ele sunt o rană deschisă pe trupul întregii umanităţi ce nu se va cicatriza complet niciodată.

Peste două mii de ani, dacă cineva va atinge doar cu vârful degetului această rană, omenirea întreagă se va înfiora de durere.

Ne-a fost dat nouă romanilor să curgă sudorile cele reci pe trupurile noastre şi lacrimi de sânge să ne umbrească obrajii.

Nouă românilor ne-a trimis Dumnezeu pe „profetul” care a zis: „A înviat Hristos. Aşa va învia şi dreptatea neamului românesc. Dar pentru aceasta se cere ca fii de ai lui să bată drumul pe care a mers Iisus; să li se pună pe cap coroană de spini, să urce Golgota în genunchi, cu crucea în spate, şi să se lase răstigniţi!

Legionari, fiţi voi copiii aceştia.”

CORNELIU ZELEA CODREANU

15 aprilie 1928

La poalele Golgotei s-a strâns oastea Legionară. Acolo Dumnezeu i-a pregătit fiecăruia o cunună de spini şi o cruce cu care să urce în spate pe drumul greu şi lunecos ce duce spre gloria cea dumnezeiască.

O parte dintre legionari s-a înfiorat de greul preţ al biruinţei şi cu capetele plecate s-au întors în lume, unde treburile sunt uşoare.

Ceilalţi, şi-au luat fiecare crucea şi cununa sa şi au pornit spre înălţime. Dar nu tuturor le-a fost dat ca să ajungă până pe culme şi să fie răstigniţi.

Pe drumul greu şi lunecos, tot câte unul şi-au pierdut puterile căzând sub greul suferinţei şi a abandonat. A lăsat crucea şi cununa de spini pe povârnişul coastei lunecoase. O parte, însă, au ajuns în vârf şi acolo au fost răstigniţi spre gloria neamului nostru şi al omenirii întregi.

Mii de legionari au reuşit, prin harul lui Dumnezeu, să ajungă până-n vârful muntelui şi acolo să fie răstigniţi.

Vă dăm de ştire vouă mişeilor, că era deajuns doar unul singur să ajungă şi să fie răstignit ca lumea voastră să fie aruncată în beznă.

Locul vostru – în secolele care vin – e dincolo de uşă şi dincolo de prag, în vânt şi ploaie. Nu veţi sta voi la masa de cinste şii nici în fruntea bucatelor. Veţi mancă o ciorbă rece şi amară, din strachină de lut cu o lingură de lemn de plop.

La masa de cinste vor sta eroii… Şi erou este acela ce are tăria să-şi recunoască slăbiciunile şi astfel să fie modest în faţa oamenilor şi umil în faţa lui Dumnezeu.

Prigoana la care au fost supuşi legionarii de către Oculta comunistă a demonstrat că forţele omeneşti sunt limitate şi că ele pot fi limitate în timp.

Pentru ca omul să fie de neînvins are nevoie de harul lui Dumnezeu.

Harul lui Dumnezeu nu se revarsă decât asupra celui cu inima smerită.

În faţa lui Dumnezeu nu se poate sta decât în genunchi şi cu capul plecat.

Acestei posturi a omului i se zice umilinţă.

Acestei umilinţe i se zice frică de Dumnezeu.

Umilinţa în faţa lui Dumnezeu este unica sursă a tăriei spirituale ce nu poate fi înfrântă.

Frica de Dumnezeu este unicul izvor al curajului ce-l caracterizează pe un erou.

Tot ce este în afară de aceasta este bravadă, e zgomot de tobă şi sunet de trompetă spartă.

Celui ce-i este frică de Dumnezeu nu-i mai este frică de oameni.

*

Consemnări făcute în urma discuţiilor purtate ani de-a rândul cu Octavian Voinea.

Gheorghe Andreica, Constanţa, la 20 ianuarie 1995

SFÂRŞIT